Kristine Saint-John — lingvist de profesie, cu specializare în probleme de drept, finanțe și economie, membru al Institutului de lingvistică din Londra. Traducătoare bilingvă. Scrie în egală măsură în franceză și engleză, poezie și proză. Pictor cu mai multe expoziții personale la Londra. Romano-catolică convinsă, membră activă a Societății Saint-Vicent de Paul, lucrează în prezent la o operă substanțială de factură teologică, axată pe Sf. Scriptură și religie comparată. Cartea de față, o altă fațetă a acestui spirit proteic, reprezintă prima parte a unui ciclu în curs de elaborare.

ISBN 973-9021-00-X

Lei 38 +
TL 2
40

Kristine Saint-John • Fiul Principalului

Kristine Saint-John

fiul principalului

EDITURA URANUS

Kristine
Saint-John

fiul principalului

Traducere din engleză
de OANA CHIRIȚĂ-CEARA

EDITURA URANUS
București, 1990

Tiparul executat la Întreprinderea Poligrafică Sibiu
Șos Alba Iulia 40

Coperta: IULIAN ALEXE

Kristine Saint-John
THE MINIGODS
Black Sun Publications, London, 1984

Toate drepturile asupra acestei versiuni sînt rezervate Editurii URANUS Bucureşti, C.P. 7-62

ISBN 973-9021-00-X

Creaţia lui Dumnezeu este un şir nesfîrşit de minuni, culori şi forme, variate şi bogate, uimitoare în diversitatea lor, atît în lumea naturală din jurul nostru, cît şi în valorile spirituale ale dragostei, adevărului, justiţiei şi păcii şi în împlinirile minţii şi ale sufletului.

Prin contrast, există o remarcabilă uniformitate a răului. El este aproape banal în predictibilitatea lui, în prostia lui lipsită de culoare, în caracterul lui distructiv fără discernămînt, în lipsa lui de sens.

Astfel, fie că e văzut ca o ficţiune futuristă sugerată de unele aspecte îngrijorătoare ale democraţiilor parlamentare, fie de realităţile dure ale vieţii în dictatură de tip Germania nazistă, Europa de Est, America de Sud sau de aiurea, acum, în trecut sau în viitor, Răul e totdeauna acelaşi şi poate fi recunoscut imediat. Dar simptomele lui preliminare sînt insidioase, iar noi sîntem cei care trebuie să le descoperim îndată ce apar, înainte ca boala să se întindă.

Datoria noastră este să fim întotdeauna vigilenţi, mereu în gardă.

Kristine Saint-John

God's creation is an endless array of wonders, colours and forms, varied and rich, stupendous in their diversity both in the natural world around us and in the spiritual values of love, truth, justice, and peace and the achievements of mind and soul.

By contrast, there is remarkable uniformity in evil. It is almost dull in its predictability, its colourless stupidity, its destructiveness, its senseless approach to life.

Thus whether seen as a futuristic fiction brought to mind by some worrying developments in the mother of parliamentary democracies, or in the harsh realities of life under dictatorships — be it in Nazy Germany, Eastern Europe, South America, or elsewhere, be it now, in the past or in the future — evil is always the same and can be recognized instantly. But the preliminary symptoms are insidious and it is for us all to spot them as soon as they occur before the disease spreads. Our task is to be always vigilant constant on the watch.

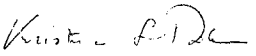

Kristine Saint-John

CARTEA ÎNTÎI

Plîngeți voi în locul meu, copiii mei, trebuie să fi spus Dumnezeu cu mult, mult timp în urmă, în umbra timpului, plîngeți voi în locul meu. Și, în tot cursul veacurilor, oamenii au plîns cu lacrimile Domnului, în tot cursul veacurilor și, din nou, acum.

Acum, avansînd într-o tîrșială înceată și neregulată ... un șir de bărbați și femei, cu capetele rase, în uniforme aspre și drepte ca sacii, toți de aceeași vîrstă, vîrsta deznădejdii, a disperării ...

Era multă lumină în piața în jurul căreia se ridicau blocurile numerotate de la 12 pînă la 34, dar, afară, acolo unde aerul era liber, era noapte. Era multă lumină, șiroaie de lumină prelingîndu-se din toate proiectoarele turnurilor de control. O lumină care-și bătea joc de Dumnezeu și de creațiile lui, creațiile lui care plîngeau cu lacrimile Domnului.

Blocurile erau împărțite în trei grupuri — de la 12 la 18, de la 18 la 26 și de la 26 la 34. Gradat, șirurile de oameni alcătuiau o succesiune de linii lungi, tîrîndu-se de-a lungul pieții și formînd Lagărul III. Și apoi s-au oprit în loc. Așteptau momentul discursului zilnic adresat Națiunii la orele 20,00 precis ... Așteptau de asemeni ca schimbul anterior la somn să părăsească blocurile pentru ca ei să-și poată face somnul în locul lor.

Era altfel în Lagărele I și II. Tîrșiitul încet și neregulat nu se grăbea niciodată și nici nu se întrerupea. Poate doar pentru cîteva momente, dar, apoi, continua, înghițit de blocurile din jur. Se stingea cumva, pe măsură ce fiecare, fiecare bărbat și fiecare femeie, se așeza pe banca de lemn, la picioarele fiecărui șir de paturi, pentru a primi pachetul cu masa de seară. Băncile din spate aveau pachete „A", băncile din mijloc pachete „B", iar cele din față „C". În conformitate cu speranța de viață. Cei ce erau slabi nu aveau nevoie de multă mîncare, n-avea rost s-o consumi pe ei, doar atît cît să-i țină în viață.

L. S. I. — Lagărele Super-Industrializate — așa se numeau. Oricine s-ar fi întrebat cum de fusese posibil să fie îngrămădiți atît de mulți oameni într-un spațiu de locuit atît de mic. Mai mult de două milioane — și aproape tot era spațiu uzinal. Era doar o problemă de raționalizare perfectă, așa ți s-ar fi răspuns. De exemplu, în concordanță cu standardul celui internat, o unitate de locuit putea găzdui una, două sau trei persoane. Cercul din interior — speranța pentru producție maximă: 16 ore de muncă, 8 ore de odihnă, deci trei schimburi. O singură unitate putea găzdui trei persoane. Planificare Rațională.

De fapt, era ca un cerc magic: un singur conglomerat de case, clădiri gri, tot atît de gri și înnegrite ca zidul împrejmuitor, cu cîte un copac ici-colo, ceva iarbă, un tufiș rătăcit, apoi înlăuntrul acestui cerc un alt cerc, și un altul, și iar altul ... fiecare din ce în ce mai îngust, mai strîmt, mai întunecat, mai jalnic, rupte de mirosul și vuietul mării, cu oamenii înghesuiți unul în altul în clădiri tot atît de înghesuite între ele ca oamenii.

Și, în interiorul cercurilor care formau Complexul L.S.I., se afla Centrul de Cercetări, încercuit de alt zid înalt, un alt rînd de faruri de control, gărzi și în afară și înăuntru — de fapt, tot prizonieri. Nimeni nu rămînea mult la C. C. și nimeni nu mai ieșea de acolo vreodată, așa că oamenii nu știau niciodată ce se petrecea înăuntru. Un singur lucru se știa, că acela era sfîrșitul ... sfîrșitul unei călătorii, pe care nici unul din cei care o făcuseră nu și-o putuse imagina atunci cînd se gîndise la viitor și cînd se întrebase ce avea să aducă ziua de mîine.

Toate acestea făcute pentru pace, o pace neliniștită și inconfortabilă, bazată pe teama mutării. Și gărzile erau menținute în perfectă condiție tot pe același principiu. În cercurile din exterior, oamenii aveau anumite privilegii, care dispăreau în mod gradat pe măsură ce înaintau spre interior. Iar dacă erai prea moale, sau, pur și simplu, nu aveai noroc, puteai fi și tu trimis la C. C. — și astfel ajungeai cu nimic mai bun ca negrii, fiindcă nici tu nu mai aveai cum să ieși de acolo. Era posibil să supraviețuiești mai mult și să-ți meargă ceva mai bine ... dar, deoarece nimeni nu se întorcea să spună, nimeni nu avea cum să știe sigur asta. Unii, mai glumeți, numeau C. C.-ul „raiul pe pămînt" ... nimeni nu se mai întorcea să spună.

Și apoi erau puținii privilegiați, reprezentanții Lagărului. În acea seară, ca în toate serile, erau acolo, așezați la mese, în sala specială, unde elita lagărelor mînca, suficient de bine de altfel și unde oamenii discutau între ei așteptînd transmisia zilnică prin radio — Apelul către Națiune. La un capăt al sălii, ședea Bunica Williams. Lîngă ea, un bărbat mai tînăr, a cărui față aurie și rafinată era în contrast puternic cu chipul adînc

brăzdat al bătrînei.

Bunica Williams ... Înaltă, și puternică, și noduroasă. Așa era Bunica Williams. Însăși prezența ei inspira speranță. Nimeni nu știa exact cîți ani are. Părea că Bunica existase dintotdeauna, așa gîndeau cei tineri și cei nu chiar atît de tineri. Și acest lucru le dădea speranță. Era puternică. Se simțea asta. Tăcută, și înaltă, și puternică, și noduroasă. Pe fața ei erau cute și riduri adînci, dar asta nu avea nici o importanță. Sau, mai bine spus, nu era altceva decît o dovadă în plus. O dovadă vie a rezistenței ei. Trecuse prin toate și exista încă. Înaltă, puternică și noduroasă. Privind tăcută în jurul ei, fără să acorde o atenție mai deosebită unor anumite lucruri, tăcută parcă și atunci cînd vorbea. Cuvintele ei se îngropau în tăcerea deznădejdii celor din jurul ei, a tuturor celor din jurul ei. Și vorbele spuse de ea, orice înțeles imediat ar fi avut ele, însemnau că ei puteau deveni puternici și tăcuți și că puteau dura. Le dădeau speranță. Și-i făceau și mîndri. Căci, pînă și gărzile o tratau cu respect; acesta era un netăgăduit cîștig al ei, dar și al oamenilor. Oricum ar fi luat-o, ea se afla acolo, încă acolo, puternică și tăcută, și înțeleaptă, iar gărzile nu îndrăzneau niciodată să urle la ea. Și nici nu o băteau. Stătea în fața lor, dreaptă, iar ele o lăsau în pace. Ei bine, ea, care nu era decît un semen de-al lor, le dădea speranțe și îi făcea să se simtă mîndri.

„Trebuie să rezistăm, băiete ..." — obișnuia să spună. „Trebuie să fim puternici." Și fiindcă ea vorbea despre „noi", oamenii trebuiau să încerce să-i semene — tăcuți și puternici. „O să vină ziua, băiete ..." Era o promisiune că ceva avea să se întîmple ... în acea zi ... Și, pînă la venirea zilei promise, ea le insufla speranță, iar ei o vedeau bătrînă, și puternică, și răbdătoare. Bătrînă mai

presus de ani. Acolo, încă dinainte de numărătoarea anilor

La capătul celălalt al sălii stătea Joey Craig — un om periculos, cu ris zgomotos, o brută mare, cu nasul turtit și un fel de-a fi jovial. Cu toate acestea, ochii lui nu rîdeau niciodată. Erau răi și permanent la pîndă. „Un tip pe cinste", spunea cîte unul de-ai lui cînd Joey rîdea la vreo glumă spusă de altcineva sau chiar de el, mai ales că nu se supăra cînd era luat peste picior ... Și asta, fiindcă pentru el nu existase niciodată altceva în afara lagărului din care-și făcuse casă, iar faptul că era „o persoană importantă" — atît cît putea un negru să fie o persoană importantă — îl mulțumea nespus.

În seara aceea, Joey Craig simțea un amestec de excitație și furie. Era încă înfuriat de cele două fete. Era numai și numai vina slăbănoagei ăleia de asiatice. Dacă Anna Brown n-ar fi îndrăgit-o atît, el era sigur că lucrurile ar fi mers strună. Dar, afurisita aia de asiatică era un exemplu foarte prost. El îi dăduse de înțeles Annei că o place și că ar fi putut beneficia de anumite privilegii, dacă i s-ar fi supus. Dar ea l-a ignorat. Și asta din cauza ticăloasei ăleia de asiatice. Așa că a trebuit să le învețe minte. Ce altceva putea face? S-a oprit în fața lui Miriam și i-a spus: „Ei, tu de colo ...! Nu ești aici ca să trîndăvești." Bineînțeles că știa că amîndouă munceau din greu, dar nu dorise decît să le învețe minte. Iar ea a început să se certe cu el. Așa că el a lovit-o, iar Anna s-a pus pe făcut scene. El i-a spus că Miriam joacă doar teatru ..., că ea, Anna, era o fată bună ... A încercat s-o facă să înțeleagă că era ceva special pentru el ... și așa și era, dar, acum, amintindu-și de minunata ei piele catifelată de un auriu închis, de gîtul frumos și

subțire și de ochii ei mari și căprui, care ar fi trebuit să-l privească cu admirație și care îl ignorau doar, devenea și mai furios. O invitase să ia masa cu el în sală. Dar ea a refuzat. Nimeni nu-l mai refuzase vreodată. De fiecare dată cînd el dorea să facă vreo favoare cuiva, oamenii îi arătau recunoștință. Așa că le făcuse pe amîndouă pachet și le trimisese în Lagărul de interior. Le arătase el cine este șeful.

Iar acum rîdea — rîdea de propria lui glumă și rîdea de mutra Albei-ca-Zăpada, care era morocănoasă că i se terminase decolorantul și la rădăcină, părul începea să se vadă negru.

Deodată, Joey se aplecă în față și se adresă cu glas puternic Bunicii Williams: „Hei, Bunico. Ce părere ai? Ești întotdeauna așa tăcută! Ce, nu primești destulă mîncare?"

Cîteva momente, Bunica Williams tăcu, apoi răspunse: „Ba, pe mine mă hrănesc bine și te hrănesc bine și pe tine." Pusese accent pe „mine" și pe „tine". N-o spusese explicit, dar ceilalți știau că voia să spună: „Dar ce se întîmplă cu ceilalți?" La ambele laturi ale mesei se instalase liniștea. Apoi, o explozie de rîs nestăpînit porni din Joey; muntele acela de carne neagră rîzînd, scuturată de valuri, valuri de hohote, părea că nu avea nimic comun cu lagărul în care se aflau. Joey rîdea cu mîinile pe pulpele groase, tolănit în scaun, înconjurat de slugoii lui.

Cîteva acorduri muzicale puseră capăt discuției. Era începutul imnului național și o voce vorbea în difuzor: „Este ora 20,00 — momentul transmisiei zilnice a Apelului adresat către Națiune de iubitul nostru Conducător." Schimbul zilnic de „amabilități" între Craig și Bunica Williams se întrerupsese. Zi de zi, ceilalți urmăreau

în liniște sau făcînd remarci încurajatoare acest schimb de cuvinte între cei doi — trei sute douăzeci de bărbați, femei și copii — elita Lagărelor I, II și III.

Toată lumea era așezată, în timp ce acordurile unei muzici militare anunța pe Conducătorul Națiunii. Se așternuse tăcere și vocea unei femei anunță:

„Transmitem un anunț important. Transmitem un anunț important." Cu toții priviră involuntar spre difuzor. Ce se întîmplase oare? Să fie X2 bolnav? Nu cumva murise?!

„Transmitem un anunț important. Transmitem un anunț important. La orele 20,03 — repet 20,03 — Computerul Principal va fi scos din funcțiune, iar măsura rămîne definitivă. Din acest moment, fiecare individ, fiecare membru al autorității publice, fiecare organizație trebuie să acționeze în mod independent. La orele 20,03, Fortăreața cunoscută sub numele de Castelul — care a adăpostit pe X2, dictatorul autointitulat Conducătorul Națiunii, familia lui, guvernul și ministerele — va sări în aer și va dispărea de pe suprafața pămîntului. La orele 20,05, acolo unde a stat Fortăreața Tiranului, nu va mai fi decît o gigantică groapă. Ridicați-vă, fiți liberi și trăiți în pace de-acum în vecii vecilor!"

Vocea tăcu și prin difuzoare se auzi un zgomot ciudat, greu, bolborosit, apoi sunetul crăpă și scrîșni auzul, dar se opri și el și se așternu o tăcere perfectă.

Pentru cîteva momente, în toată sala fu o liniște de mormînt, ca trăznită. Oamenii aveau nevoie de timp pentru a înțelege. Gărzile au fost primele în picioare. Își ridicară armele și le îndreptară către cei adunați în sală.

Bunica Williams se ridică tăcută.

„Stai jos!" — urlă un membru al gărzii.
„Să văd cum mă obligi s-o fac." — fu răspunsul Bunicii.

Apoi, toți începură să se ridice, încet — ca praful de pe șosea cînd se pornește vîntul furtunii. Toți cu excepția lui Joey Craig. El rămase așezat, cu trupul prăvălit în față, cu urechile la pîndă. Cu o mișcare scurtă de mînă făcu semn acoliților lui să se așeze.

Gărzile se mișcară automat spre el, lîngă el. Orice s-ar fi întîmplat, știau că se puteau bizui pe el. Întotdeauna se bizuiseră pe el. Craig era un „tip de ispravă".

Craig ședea, ascultînd încordat. Aștepta. Bunica Williams în picioare, dreaptă, de asemeni încordată, asculta și ea. În jurul ei, toți stăteau în picioare, tăcuți. Unii încercau să aprecieze care ar putea fi șansa lor, alții așteptau de la ea semnul pentru a face prima mișcare.

Afară, în tot Lagărul, la început, difuzoarele repetau mereu: „Nu ieșiți! Nu ieșiți! Întoarceți-vă la blocuri! Întoarceți-vă la blocuri!" Apoi, pe neașteptate, răpăiră mitralierele și izbucni vuietul mulțimii. Undeva, în apropiere, șuierau grenadele multi-explozie, mai departe intră în acțiune o mitralieră-spray-atomică. O hărmălaie teribilă izbucni, dar se opri și ea curînd. Acum vuietul mulțimii devenea mai puternic cu fiecare clipă care trecea și aproape acoperi lătratul mitralierelor.

Bunica Williams împinse liniștită la o parte scaunul pe care șezuse și se îndreptă spre ușă. Un tip din gardă strigă la ea: „Nu te mișca! Unde ai pornit-o?" Era probabil o reacție dictată de

reflex. Bunica nici măcar nu catadicsi să-i răspundă și nici nu-și întoarse privirea măcar spre el. Și chiar în acel moment, Joey Craig se hotărî să se alăture celor care, neîndoios, nu mai puteau pierde — cei care o înconjuraseră pe Bunica Williams. El nu putea fi niciodată alături de cei învinși. Tocmai el, Joey Craig... Înșfăcă de gît așadar, pe la spate pe doi dintre membrii gărzii. Era de imaginat că aceștia nici nu au mai avut timp să înțeleagă ce li se întîmplă.

Dar Bunica Williams deschisese deja ușa, și, deși zgomotul era asurzitor, se putea auzi strigătul de triumf pornit din piepturile oamenilor la vederea ei. Doar le promisese ... „Într-o zi ... vei vedea, băiete, într-o zi ...!"

PRIMA
RAFALĂ A FURTUNII

Londra, duminică, 4 septembrie, 2039

Există acea veşnicie în timp, care îi face pe oameni să uite. Trecutul se caleidoscopează neliniştitor şi devine o colecţie fotografică de amintiri, care elimină cu totul viaţa. Cînd mă gîndesc la vara trecută, o văd pe Jenny rîzînd şi alergînd prin nisip, pe John citind studios şi concentrat o nouă carte şi pe Mary apărînd gătită pentru primul ei bal. Unde s-a dus restul verii trecute? Nu-mi mai rămîn în minte decît cîteva minute vii şi reale — restul s-a pierdut în uitare. Şi, de altfel, nu există vară sau iarnă, nu există decît repetarea în amintire a aceloraşi întîmplări, iarăşi şi iarăşi, lipite într-o singură aducere aminte învăluită în ceaţa nimicului.

Poate că păstrarea acestui jurnal mă va ajuta să opresc procesul de malformare a lucrurilor din trecut şi să reînviez, după dorinţă, realitatea. Poate că înregistrarea întîmplărilor zilnice îmi va permite să văd lucrurile în adevărata lor perspectivă. Şi, poate, de ce n-aş spune adevărul?, asta mă va ajuta să suport lucrurile mai uşor.

Luni, 5 septembrie

Astăzi a fost o zi însorită. Cînd am ieşit din casă devreme dimineaţa, străzile gemeau de lume care se îndrepta spre secţiile de votare. Şi ei, ca şi mine, vroiau să profite de ziua liberă şi să scape cît mai repede posibil de „îndatoririle lor de alegători". Am reuşit să găsesc un pretext de a ieşi din casă mai înainte ca Jenny să fie gata, deoarece mă hotărîsem să votez pentru candidatul propus ca alternativă şi ştiam că Jenny s-ar fi supărat că nu mă exprim hotărît „de partea Conducătorului". Am intrat în sala de vot şi, oprindu-mă, m-am uitat în jur. Era mai înţelept să nu mă grăbesc, aşa că m-am apucat să citesc afişul electoral al lui X15. Un flux continuu de oameni intrau şi se îndreptau fără ezitare spre cabinele de vot afectate candidatului oficial. Protestul nu era în vederile lor. Mi se părea că protestul nu este nici în vederile mele... După un scurt moment, unul din soldaţii de gardă, înarmat pînă-n dinţi, cei ce „împodobesc" toate momentele oficiale, s-a îndreptat spre mine şi mi-a spus: „Vreţi să mă urmaţi, domnule?" „Desigur", am spus cu un ton pe care am încercat să-l fac cît mai degajat cu putinţă, şi am fost condus la Asistentul Electoral Principal, o fată atrăgătoare de vreo douăzeci şi cinci de ani, care m-a făcut să mă gîndesc la Jenny. Mi-a zîmbit cînd m-a văzut şi mi-a arătat un scaun în faţa ei:

— „Văd că vă interesează candidatul propus ca alternativă şi platforma lui" au fost primele ei cuvinte. Am îngheţat, dar am continuat să zîmbesc:

„Cetăţeanul trebuie să fie informat. Este de

datoria fiecăruia să nu voteze orbește". Îmi amintisem una din expresiile pe care Jenny le folosise, extrase, se pare din discursul unui oficial.
— „Aveți, fără îndoială, dreptate", fu răspunsul ei. „Aș fi încîntată să avem mai mulți cetățeni așa de luminați ca dumneavoastră. De fapt, Marele nostru Conducător vrea să știe ceea ce gîndesc oamenii. Vrea să se simtă acordat la nevoile lor. Dacă vă decideți să votați pentru X15, n-o să vă supărați dacă vă vom cere sprijinul, nu-i așa?" Am dat scurt din cap. Ea a continuat: „Un sediu Central de Informații Electorale s-a înființat special în acest scop — să aflăm ce nu merge, de ce există disidenți printre oameni. Iar cei ce votează pentru X15 vor fi duși acolo pentru a completa un formular cu întrebări și pentru a sta de vorbă cu unul din ofițerii Centrului".
I-am spus că mă îndoiesc foarte tare că ceva din platforma electorală a lui X15 m-ar putea face să mă decid să votez pentru el, dar că, dacă, totuși, aș face-o, aș fi încîntat să ajut cum pot. Și m-am întors să studiez manifestul-platformă al lui X15. M-am prefăcut încă cîtva timp că citesc și compar cele două platforme-program ca orice bun cetățean, deși, la fel cu toți cei care se îndreptau șnur spre cabinetele de vot afectate lui X2, știam că nici eu nu voi vota pentru X15. Mă întrebam cam cîți fuseseră duși la acel Sediu Central de Informații Electorale, și cîți aveau să-l mai părăsească vreodată. Și cum stăteam acolo, am simțit cum un val rece de spaimă mă inundă, gîndindu-mă la ceea ce m-ar fi așteptat dacă aș fi intrat direct în cabina de vot pentru X15. Am intrat în cabina afectată candidatului oficial, am luat un formular, am scris pe el numărul meu și l-am lăsat să cadă în cutia marcată X2. Înainte de a ieși, m-am apropiat de

fata de la birou și i-am spus: „Omul apreciază cu atît mai mult ceea ce are, doar atunci cînd vede cu ochii lui unde ar putea ajunge." „Cîtă dreptate aveți ..." — mi-a răspuns ea.

Așa că acum este mai bine să nu încerc să mă îmbăt cu apă rece: sînt un laș. Nu numai pentru faptul că nu am îndrăznit să devin disident, nici pentru faptul că am fost atent; cine nu este atent cînd sînt în joc viața și libertatea lui? Nu... sînt un laș, fiindcă mi-a fost frică... frica ce mi-a crispat stomacul azi dimineață... frica ce m-a inundat ca un duș de gheață... frica ce nu m-a părăsit toată ziua, gîndindu-mă că, poate, mi-au luat numărul, că, poate, sînt de acum un om vizat... frica ce m-a determinat să mă întorc din drum și să-i spun fetei aceleia ultimele cuvinte... frica.

Miercuri, 7 septembrie

Privind înapoi la anii care au trecut, este ciudat cît de multe lucruri care păreau de neconceput atunci, sînt acum acceptate ca normale.

Îmi aduc aminte de momentul cînd numerele au fost introduse în viața politică. Tata se întorcea de la fabrică atunci, mustind de furie și indignare. „Oamenii nu vor accepta asta niciodată", spunea el. Și mai spunea că se vor ridica toți ca unul și vor lupta împotriva hotărîrii Guvernului. Acolo unde lucra el, muncitorii plănuiseră deja cum să acționeze. Odată, Bob, un prieten de-al lui de la fabrică, a venit la noi la masă și ne-a explicat cum anume voiau ei să se organizeze: urmau să țină mitinguri, să demonstreze, să strige lozinci. Guvernul era obligat să reacționeze, să înțeleagă că oamenii nu puteau să admită asta. Ei n-ar fi putut niciodată să accepte

oficiali guvernamentali anonimi. Şi aşa lucrurile merseseră prea departe ...

Şi, apoi, cîteva zile mai tîrziu, tata era complet schimbat: Ne spunea acum că omul trebuie să meargă în pas cu vremea. Mama s-a supărat: „Ce s-a întîmplat, omule?" — l-a întrebat ea. S-au certat rău într-o noapte tîrziu, cînd eu trebuia să fi fost deja adormit în camera mea. Dar i-am auzit. Tata spunea: „Nu avem de ales... nu putem face nimic... nimic..." „Şi cum rămîne cu cele spuse de Bob? Dar este sigur, dacă toţi muncitorii ..."
„Da, da", o întrerupse tata, „e uşor de vorbit, dar cînd e să treci la fapte... Ia-l pe Bob de-o pildă, a încercat, a vorbit bine şi frumos, a vrut să organizeze ceva... Iar acum l-au luat şi nici măcar nevastă-sa nu îndrăzneşte să spună ce i s-a întîmplat. M-am întîlnit cu ea. Nu mi-a spus decît „că a fost transferat în altă parte", şi nici nu vrea să spună unde, nu vrea să spună nimic altceva. Iar noi ..., ce vrei să facem noi? Trebuie să ne gîndim la copil... aşa că-i mai bine să ne ţinem gura. Oricum, nu poate dura".

Oricum, nu putea dura. Dar a durat. Da, da, a durat ani şi ani, ani lungi şi amari... şi fără ca cineva să întrevadă vreun sfîrşit.

Oh, Doamne! Trebuia să ne fi ridicat împotriva sistemului chiar de la început. Nu trebuia să fi tolerat puţinul, fiindcă avea să urmeze multul, tot aşa cum noaptea urmează zilei. Dar, atunci, în zilele acelea, nu părea că lucrul avea mare importanţă — peste tot ţara era liberă, sau, cel puţin, aşa se susţinea, şi, deşi asta nu schimba cu nimic lucrurile, oamenii puteau să vorbească liber despre ceea ce gîndeau. Tocmai acest fapt a stat la baza întregii nenorociri: oa-

menii vorbeau liber despre ceea ce gîndeau şi asta nu schimba cu nimic lucrurile.

Marţi, 20 septembrie

Cînd m-am întors aseară, luminile erau aprinse în toată casa. M-a cuprins din nou vechea teamă. Citirea manifestului mi-a străfulgerat prin minte. Şi Jenny, şi copiii erau acasă. M-am grăbit să intru, am deschis uşa şi am strigat: „Jenny!" A ieşit din bucătărie. Încet mi-a spus: „Sînt aici Myra şi Den. Sînt în stare de şoc. Tocmai le făceam un ceai. Du-te şi tu şi vorbeşte cu ei". „Dar ce s-a întîmplat? — am întrebat. Jenny mi-a făcut semn să intru în bucătărie.

Cînd Myra s-a dus la şcoală azi după-amiaza să-l ia acasă pe Bobby, i s-a comunicat că băiatul fusese dus „într-o misiune specială pe o perioadă nedefinită de timp". Nu putuse obţine nici o altă informaţie de la şcoală. I s-a spus că putea lua legătura cu Biroul 24-36-0224 de la Ministerul Bunăstării Sociale. S-a dus acolo şi şi-a pierdut tot restul zilei încercînd să găsească Biroul 24-36-0224. Cînd, în sfîrşit, a reuşit, a introdus datele şi cererea ei în calculatorul Biroului şi, drept răspuns, i s-a comunicat că băiatul a fost solicitat pentru o misiune specială pe o perioadă nedefinită de timp şi că ea avea să primească o notă mai detaliată ulterior. Altceva nimic. A încercat să vorbească cu cineva, să se consulte cu cineva, dar toţi o trimiteau la Biroul 24-36-0224.

Am intrat în cameră şi i-am găsit pe amîndoi ca loviţi de trăznet. Myra s-a uitat în sus la mine şi mi-a spus: „Ce misiune specială poate fi aia

pentru un copil de şase ani?" Den a continuat: „Jenny spune că nu-şi aminteşte ca aşa ceva să se mai fi petrecut şi altă dată. Dar de unde poate şti ea? Nimeni n-ar fi suflat o vorbă despre un astfel de lucru de teama de a nu da de bucluc."

În cameră a intrat Jenny cu o tavă şi i-a dat Myrei o ceaşcă cu ceai: „Bea asta, draga mea", a spus ea. „Pînă una alta, nici nu-i aşa de rău. M-am tot gîndit în timp ce pregăteam ceaiul. Probabil că Bobby a fost trimis într-o expediţie de cercetaşi în Scoţia sau în cadrul noii acţiuni „Îndrăzneşte şi acţionează". Şi chiar şi maşinăria asta administrativă este uneori aşa de greoaie. Computerul nu poate exprima astfel de lucruri."

La început Myra a stat nemişcată, cu ceaşca de ceai în mînă, pierdută în gîndurile şi tristeţea ei. „Ascultă, Myra", spuse Den, „Jenny are dreptate, m-ai auzit Myra?" Şi, încet, cu răbdare, a început să-i explice iar Myrei ce spusese Jenny. Chiar suna plauzibil. Ne obişnuisem cu folosirea stereotipurilor pentru orice, ca dovadă a lipsei de imaginaţie şi de interes. N-ar trebui să se programeze computerele cu aceleaşi fraze standard peste tot, dar asta se face.

Oricum, o jumătate de oră mai tîrziu, Myra şi Den plecau; trecuseră de hopul şocului şi erau plini de speranţă.

Joi, 5 octombrie

Jenny crede că necazul cu băiatul Myrei i-a neliniştit pe copii. Este adevărat că Mary şi John au fost cam mofluzi zilele astea. Nelly este încă

prea mică pentru a înţelege ceva. Aşa că am decis să mergem într-o scurtă vacanţă în Cornwall.

Deşi avem o micuţă cabană acolo, a trebuit să pierdem cea mai mare parte a săptămînii cu obţinerea hîrtiilor care au fost verificate şi răsverificate, fiindcă aceea este o zonă de securitate maximă şi ai nevoie de toate soiurile de autorizaţii. N-am obţinut permisul de a păstra casa de acolo, decît datorită faptului că Jenny are stabilit codul de siguranţă la 75%.

Şi, astfel, pe 1 octombrie am luat helicarul şi am pornit-o. Vremea era deosebit de blîndă şi de însorită. Am închiriat acolo o maşină cu un contract de trei zile, aşa cum spune permisul nostru special.

În primele zile am fost cu maşina prin împrejurimi, la picnicuri. Ieri, însă, ne-am decis să mergem pînă la Land's End *. Este un drum frumos, de-a lungul coastei mării, în ciuda vechilor instalaţii petroliere. A trebuit să trecem şi pe lîngă zidurile lagărelor, sau Centrelor de muncă, cum li se spune. Fie doar şi mersul cu maşina pe lîngă aceste ziduri triste şi gri îţi trezeşte un sentiment de înstrăinare şi neajutorare deznădăjduită. Cum se simt oare cei închişi în spatele acelor ziduri gri şi întunecate? Oficialităţile spun că cei dinăuntru sînt bine îngrijiţi, că nu le lipseşte nimic şi că, oricum, deoarece pentru ei nu existase niciodată un alt loc sau altceva în viaţă, n-avea cum să le fie dor după ceva anume. E şi asta o încercare de explicaţie, ca oricare alta. Nici atunci cînd mori tînăr n-ai cum să simţi nostalgie pentru vîrsta matură, fiindcă nu ştii cum este

* în traducere „sfîrşitul pămîntului" — în extremitatea sud-vestică a Angliei (n.t.)

cînd îmbătrîneşti. Probabil că se lucra la o formă de explicaţie şi că urma să ne-o vîre şi pe asta pe gît mai devreme sau mai tîrziu.

Pe cînd conduceam maşina, m-am gîndit la nepoata lui Jenny din America, Pamela. O adusesem odată pe aici, cînd fusese în vizită la noi şi ea ne-a întrebat ce se află în spatele acelor ziduri. Jenny i-a răspuns că sînt centre de muncă. „Pot fi vizitate?" — s-a interesat Pamela şi John i-a explicat: „Nimeni nu poate intra. Sînt Centre doar pentru negri; numai gărzile au voie să intre." Ce sterp şi cinic sunase ... ce sterp şi cinic sună încă, dar, fapt este că toţi am ajuns să acceptăm centrele. Probabil că sîntem aşa de preocupaţi de propriile noastre griji şi temeri, că nu ne-a mai rămas nici un locşor în inimi şi pentru alţii. Îmi amintesc scena, acum, deodată, foarte bine. Atît de bine, fiindcă, atunci, am privit-o ca pe ceva detaşat de mine, ca de pe altă lume. Îmi amintesc şi cuvintele spuse rar şi apăsat de Pamela: „Adică, vreţi să spuneţi că sînt lagăre. Acasă, în America, ni s-a spus că aveţi aşa ceva aici." Şi pe Jenny explicîndu-i: „Nu sînt lagăre. Oamenii de acolo sînt bine trataţi şi fericiţi. Muncesc împreună, trăiesc împreună şi este foarte bine să te afli împreună cu ai tăi, printre ai tăi." Şi pe Pamela ripostîndu-i: „Atunci, de ce nu-i putem vizita?"

Chiar şi atunci i-am purtat lui Jenny pică pentru siguranţa ei. Cum putea ea şti ce se petrecea acolo? Nimeni nu ştie nimic. Asta era, Jenny era oficialul guvernamental şi activistul de partid perfect.

Cîteodată îmi închipui că Jenny vede lucrurile, tot ce se petrece, mai puţin clar decît mine.

Probabil şi-a impus un soi de orbire voluntară. Este neliniştitor, uneori chiar îngrijorător — un fapt care a săpat un şanţ între noi. Şi, cred, că ea nu-şi dă nici măcar seama de asta.

Oricum, a trebuit să scurtăm vacanţa deoarece Jenny a fost rechemată. Pe drumul spre casă, la întoarcere, am lăsat-o pe Jenny la slujbă. S-a întors tîrziu: era aproape miezul nopţii. Ceva se petrece. Ea nu scoate nici un cuvînt. Este, probabil, secret şi nu are voie să spună nimic.

Vineri, 6 octombrie

Guvernul a decretat Starea de Necesitate — Faza I. Asta presupune o încetinire în activitatea tuturor departamentelor publice şi birourilor oficiale. Pentru absolut orice fleac ai nevoie de atîtea autorizaţii, că este foarte posibil să fie chiar mai rău decît data trecută, dacă asta poate fi de închipuit. Un vizitator din Marte ar putea crede că este vorba de o grevă a funcţionarilor civili şi ar putea greşi, socotind asta drept un semn de libertate democratică. Dar, noi ştim ce înseamnă: noi avem doar obligativitatea muncii-după-plan stabilită de Guvern. Ori de cîte ori se întîmplă ceva ce nu este pe placul Guvernului, acesta răspunde, decretînd una din fazele stării de necesitate. Există la noi o lungă tradiţie a acestui lucru, tradiţie care se întoarce în timp în anii '970 , iar acum a devenit o practică foarte sofisticată şi perfect organizată. Este, pur şi simplu, vorba de un şantaj, deşi funcţionează fără cusur, şi funcţionează tocmai pentru că este şantaj.

Luni 9 octombrie

Jenny nu mai merge la lucru. În mod normal, aceasta trebuia să ne bucure. Ar fi trebuit să fim fericiți că putem mișuna prin casă în voie, fără să fim nevoiți să ne grăbim tot timpul. Dar nu ne putem bucura, nu acum. Cu Starea de Necesitate în plină desfășurare, toți simțim cum plutește în jurul nostru neliniștea.

La mine la birou, toți sînt nervoși. Firește, nimeni nu scoate o vorbuliță despre asta. Dar ne este de ajuns atmosfera. Ca și cum am fi deodată în plin război și ne-am aștepta la ceva și mai rău — numai că noi nu așteptăm acest „ceva mai rău" din afară. E aici, în casă, la noi și ne amenință că are să se întîmple precis. Iar oamenii își amintesc — își amintesc de vremurile cînd s-a mai întîmplat ...

Îngrijorarea, teama sînt amplificate și menținute de buletinele radio permanente și de transmisiile TV, pe străzi, la lucru, peste tot, de distribuirea de fluturași, de tot felul de anunțuri tipărite, lipite pe zidurile clădirilor oficiale, de numărul de polițiști de pe străzi, care te opresc la tot pasul și-ți cer legitimația, de razii, de descinderile în case, de cele făcute în locurile publice. Presiune constantă: și asta pentru a determina frica tuturor și apoi sentimentul de gratitudine și ușurare, cînd totul ia sfîrșit, pînă ajungi chiar să fii de acord cu eliminarea „atacatorilor", cum sînt numiți cei care au determinat Starea de Necesitate. Se spune că voiau să-și organizeze propriul lor sindicat. S-ar putea să fie asta, s-ar putea să fie la fel de bine altceva, dar, orice ar fi, Guvernul a avut posibilitatea să amintească tuturor cine este adevăratul stăpîn.

Duminică, 15 octombrie

„Eu nu voi ceda, Guvernul meu nu va ceda, Națiunea nu va ceda ...", așa a motivat X2 decizia de a introduce Starea de Necesitate și a amenințat că, dacă va fi forțat s-o facă, va institui, pe rînd, fazele II, III, și chiar IV.

Lucrul acesta este de natură să-i oprească pe mulți de la orice ar fi dorit să întreprindă. X2 a mai mers odată pînă la capăt — pînă la Faza IV.
Cînd s-a vorbit prima oară despre această posibilitate, nimeni n-a crezut că un astfel de lucru se poate întîmpla, dar acum știm ce înseamnă să trăiești într-o țară în care nimic, dar absolut nimic nu mai funcționează, cu excepția armatei și poliției. Spitalele închise, fără lumină, fără căldură, fără nimic de cumpărat de mîncare, cu gunoiul morman în stradă în fața caselor, circulația interzisă 20 de ore din 24, iar armata și poliția în patrulare pe străzi; care blindate peste tot, împușcături și explozii amplificate de ecoul străzilor pustiite de interdicțiile de tot felul.

Ultima oară, mătușa Sarah era la spital. Avea pneumonie. A venit armata să închidă spitalul. Surorile și doctorii au fost pur și simplu escortați afară, fără să se țină seama de protestele lor. În salonul unde era mătușa Sarah a intrat un ofițer și a spus: „Cine poate merge pe picioarele lui, să meargă acasă. Cine nu, vă mai rămîne speranța să vină cineva după voi."

Atunci Faza IV a Stării de Necesitate a durat trei săptămîni.

Cînd am auzit difuzoarele urlînd pe străzi,

ne-am întrebat ce alt dezastru ne mai paşte. Am încercat la radio: mergea din nou; transmitea muzică, după toată perioada aceea de tăcere totală, iar la intervale regulate şi scurte, o voce anunţa: „Transmitem un anunţ important! Starea de Necesitate a fost ridicată!"

Programul de revenire la normal a fost dur şi a cuprins tot. La lucru nu s-a întors toată lumea; astfel cei nedoriţi puteau fi uşor îndepărtaţi, ca buruienile. Toată lumea ştia că va trece cîtva timp pînă ce lucrurile vor intra din nou în normal, dar am resimţit o asemenea uşurare aflînd că s-a terminat, încît îmi amintesc că Jenny, şi eu, şi vecinii am dansat cu toţii de bucurie.

Sîmbătă, 28 octombrie

Cum pot oare scrie asta? Cum pot oare sta jos şi scrie asta? Ca şi cum ar fi o veste oarecare, o oarecare relatare. Dumnezeule! Nici un cuvînt nu poate fi suficient ... A fost ... a fost o oroare, un coşmar ...

S-a întîmplat pe 19 octombrie. Eram în camera de zi, Jenny, eu şi Mary. John îşi făcea lecţiile sus în camera lui. Cea mică dormea, mulţumesc lui Dumnezeu. Deodată, două maşini ale Forţelor Speciale de Securitate au oprit în faţa casei noastre. Cînd a auzit zgomotul, Jenny s-a dus la geam să vadă. A spus: „Mă întreb pe cine de pe stradă vor ridica!" Dar ei erau deja la uşa noastră; au bătut tare în ea. Am văzut cum Jenny se încruntă şi-am simţit-o cum se tensionează. Cine nu se tensionează cînd se trezeşte în casă cu F.S.S.? Şi eu eram îngrijorat, dar am încercat să ascund asta. M-am dus să deschid. Erau

cinci. Aveau în mîini mitraliere scurte. Şeful lor a spus sec: „Numărul 23476906687." Parcă recunoscusem numărul lui John. Dar era întotdeauna mult mai bine să verifici de o sută de ori pentru a fi foarte sigur cu numerele astea. Am scos Legitimaţia Familiei şi am căutat numărul. L-am citit încet. Omul a spus: „Asta este." Şi l-a repetat încă o dată. Nu exista nici un dubiu. Am spus: „Este fiul meu."
„Adu-l aici! — a spus el.
„Dar de ce ...? — am început eu să întreb.
„Du-te şi adu-l aici!" — a repetat el. L-am văzut cum începe să se enerveze. Era mai cuminte să nu-l contrazici. Nimănui nu-i place să aibă „oaspeţi" un grup de F. S. S. ...işti renumiţi pentru cît de uşor apasă pe trăgaci. Aşa că am mers să-l aduc pe John, tot întrebîndu-mă care ar putea fi problema. Era posibil să fi fost martor la ceva şi veniseră să-i pună nişte întrrbări. Mintea mea umbla ca nebună. Ce puteam face? Poate nu era nimic grav. Era mai bine să-mi păstrez calmul. Cînd m-am întors cu John, poliţiştii erau în camera de zi. Jenny stătea dreaptă, imobilă şi privea îngrozită tot în locul în care o lăsesem cînd am mers să deschid uşa. Nu se mişcase din loc. Încă-şi mai ţinea o mînă pe gît, în gestul acela de îngrijorare, pe care-l văzusem în ultima clipă. Pe cînd coboram scările, am auzit-o întrebîndu-i: „Ce s-a întîmplat?"

Căpitanul a scos o hîrtie şi a citit foarte repede pe un ton egal şi neutru: „Nr. 23476906687, ai fost găsit vinovat de crime majore la adresa Naţiunii. Tribunalul C 249 al Regiunii 177 a pronunţat sentinţă de condamnare la moarte „în absentia", sentinţa care va fi executată pe loc."

În timp ce el vorbea, doi din oamenii lui s-au aşezat între noi doi şi John, băiatul nostru.

S-a auzit o răpăială scurtă şi John a fost jos pe podea, mort. Căpitanul a aruncat pe masă hîrtia cu Ordinul Tribunalului şi cei cinci oameni au ieşit.

Totul nu durase nici măcar un minut. Nici n-am înţeles imediat ce se petrecuse. Mary se ascunsese în spatele maică-si. Apoi, deodată, Jenny a început să ţipe şi s-a aruncat peste trupul lui Johnny. Eu n-am putut face nici un gest, nici n-am putut scoate nici un cuvînt. Nici nu părea real ...

Realitatea m-a lovit cîteva momente mai tîrziu, cînd doi tipi de la Serviciul Auxiliar al F.S.S. au venit să ia corpul lui John.

Jenny a încercat să-i oprească. Era ca nebună.

„Nu face pe nebuna, madam. Ce să mai faci cu el mort?" — a spus unul din ei, împingînd-o la o parte.

L-au tîrît afară.

Un timp am fost aşa de înlemnit de violenţa momentului, că nu puteam vedea decît trupul lui John prăvălit pe podea, ca şi cum ar fi fost prins de un somn subit, somnul acela subit care se instalează aşa de des la copiii mici ..., apoi pe Jenny ţinîndu-l în braţe şi jelindu-i numele ... şi, brusc, cei doi oameni, împingînd-o şi tîrînd trupul băiatului meu afară ...

Deodată, un gînd m-a izbit ... Mary! Ce s-a întîmplat cu Mary? Ultima oară o văzusem în spatele nostru ... Dar nu mai era în cameră! Am lăsat-o pe Jenny hohotind pe canapea şi am urcat să văd dacă n-o găsesc la ea în cameră. Dar uşa de la odaia lui Nelly era întredeschisă. Am

auzit vocea lui Mary vorbind mîngîietor ... Am împins uşor uşa. „Acum Nelly o să doarmă, ca un iepuraş cuminte şi dulce, nu-i aşa?" — îi vorbea lui Nelly, care în pragul somnului, avea chipul luminat de un surîs. Mary a privit în sus şi m-a văzut. S-a ridicat şi, aruncînd o ultimă privire copilului, acum dormind adînc, a ieşit din cameră, închizînd uşa încetişor. „Am auzit-o plîngînd" — mi-a spus, „a trezit-o zgomotul. Era speriată. I-am spus că era un program zgomotos la televizor şi că a visat urît." În lumina puternică a holului de la etaj, Mary arăta palidă şi cu faţa suptă. Ochii ei atît de albaştri de obicei, erau aproape negri, ca întotdeauna cînd era supărată.

„Johnny este încă ..." — s-a oprit.

„L-au luat ..." Am pus un braţ în jurul umerilor ei subţiri.

„Tată, tată, dar nu se poate ... De ce? De ce? De ce li se permite să facă astfel de lucruri? De ce nu faci ceva, de ce nu fac oamenii nimic ...? Mereu aceleaşi lucruri ... am auzit şi la şcoală ..." şi hohoti scurt.

„Nu putem face nimic," am spus eu.

Mary o luă la goană pe scări ca şi cum ar fi vrut să scape de ceva şi se aruncă în braţele maică-si. Au hohotit împreună, strînse una în alta, mult timp, lăsîndu-mă pe mine pradă unei alte forme, mai însingurate, de deznădejde şi durere.

După primul şoc, Jenny a fost foarte liniştită. Plînge şi tace ore întregi. La început n-a pus în gură nimic, dar am insistat şi i-am spus că trebuie să se gîndească la Mary şi Nelly. Nu s-a revoltat, n-a vorbit de proteste, n-a invocat nimic ... Nu, nimic ... Doar stătea acolo ... Ei îi lipseşte reflexul acela interior care vine din obişnuinţa fricii. Ani lungi de servicii guvernamenta-

lé, de supunere şi acceptare au erodat sentimentul fricii. Pe de altă parte, ea ştie că n-ar servi la nimic.

Încerc să-i aduc mîngîiere cît pot eu s-o fac, nu cu vorbe, ci doar prin prezenţa mea, fiind mai blînd ca de obicei, participînd la suferinţa ei. Pentru mine, faptul că trebuie să am grijă de Jenny anesteziază propria mea durere.

Luni, 30 octombrie

Datorită faptului că este Stare de Necesitate, nu are nici o importanţă că Jenny este complet inactivă. Dar mă îngrijorează gîndul la ce va fi cînd aceasta se va termina şi va trebui să se întoarcă la slujbă ... Şi apoi, este problema lui John va trebui să încercăm să-l luăm înapoi, pentru a-l îngropa cum se cuvine. Nu ne pot refuza asta. Orice ar crede ei că a făcut, John nu era decît un copil.

N-am vorbit niciodată despre asta. Nimic despre ceea ce s-a întîmplat. Am încercat, dar Jenny întotdeauna pleacă din cameră şi refuză să asculte. Poate încearcă să uite. Nu, hotărît lucru, Jenny nu are stofă de luptător.

Ce-am spus? Că ea nu este un luptător! Dar eu ce fac? Ce-am făcut eu? M-am amăgit cu gîndul că trebuie să încerc să iau lucrurile uşurel, de dragul lor, pentru Jenny, Mary şi Nelly. Dar, altfel, ce aveam eu de gînd să fac? Cu cine să mă lupt? Cum poţi să scrii o reclamaţie: „Ticăloşilor, mi-aţi ucis fiul — sînteţi toţi o bandă de ticăloşi murdari şi împuţiţi!" sau „Pe data de 19 octombrie anul curent mi-aţi ucis copilul. Vă rog, prin prezenta, să aveţi amabilitatea să examinaţi cazul şi să-mi comunicaţi ce se poate

face pentru rezolvarea lui. Dumnezeule! Ce nebunie! Toţi sîntem neputincioşi — neputincioşi! Of, Doamne ... neputincioşi.

Miercuri, 1 noiembrie

Starea de Necesitate a fost ridicată. La lucru se va reveni pe faze, ca data trecută. Numai că de data asta n-am mai simţit uşurare. Cum am aflat, am mers la Spitalul de Sector şi am completat o cartelă pentru a fi examinată. Am spus că soţia mea este foarte obosită şi că are nevoie de odihnă şi am descris diferite simptome. Bineînţeles, n-am spus de ce. După un timp, o asistentă s-a întors cu un set de întrebări, la care am răspuns cum am putut mai bine. Se pare că computerul medical nu fusese satisfăcut cu unele dintre explicaţiile date de mine iniţial. Aceeaşi asistentă s-a reîntors cu un certificat medical eliberat pentru o perioadă de zece zile, fără posibilitatea de prelungire. Mi-a mai dat şi o reţetă. „Este un tonic foarte bun şi are să-i facă bine ... deşi nu este indicat în ameliorarea stării sufleteşti a unei mame care şi-a pierdut fiul."

Joi, 2 noiembrie

Azi dimineaţă am primit o scrisoare. Prima de aproape o lună. De la F.S.S. Îşi cer scuze pentru eroarea comisă. Unul din programatori a introdus date incorecte în computer şi, drept rezultat, a fost raportat numărul 23476906687, cînd, de fapt, un alt număr ar fi trebuit selectat. Supervizarea făcută la sfîrşitul finalizării misiunii a scos la iveală eroarea. Era regretat faptul întîmplat şi se afirma ferm că nici un fel de pată

nu plana asupra numărului susmenţionat şi nici asupra familiei lui.

Ca în toate comunicatele F.S.S. nu exista nici un fel de antet, nici un număr în loc de semnătură, aşa cum au mai toate hîrtiile oficiale. Ar fi putut fi foarte bine doar o glumă proastă. Dar nu era. Nimeni n-ar fi îndrăznit. La început, după ce a citit scrisoarea, Jenny n-a spus nimic. Apoi, pentru cîtva timp, a dat din cap, silabisind mereu aceleaşi cuvinte: „Oh, nu! ... Oh, nu!" Apoi a plîns şi iar a plîns ... Am dus-o sus în camera noastră şi am stat acolo amîndoi pe pat, iar Jenny plîngea mereu. O eroare regretabilă ... nici o pată care să planeze asupra ... Îşi cereau scuze de parcă ar fi fost vorba de o eroare oarecare, minoră şi normală. Viaţa fiului nostru.
Trebuie distruşi. Toată structura aceasta oribilă, malefică, de la rădăcină pînă sus de tot. Trebuie să scăpăm de ei. Noi trebuie ... care noi? Este aşa de vag. Iarăşi calea laşului. Trebuie să găsesc chiar eu o cale. Sînt într-o poziţie ideală, prin slujba mea, cel puţin să încerc. Da, trebuie să încerc să găsesc o cale.

Vineri, 3 noiembrie

Am primit actul pentru aprobarea incinerării. A venit cu poşta. Scrisoarea care însoţea actul era foarte politicoasă, normal. Doar era aranjată de F.S.S.

Am telefonat la Serviciul Funebru. Au spus că au primit cadavrul. Vor aranja serviciul de incinerare pentru mîine, la orele 16,30. Vocea din telefon era normală şi senină. Toată lumea se comportă normal şi senin. Dar acolo, mort, zace băiatul nostru.

Duminică, 5 noiembrie

Şi, astfel, ieri, s-a sfîrşit cu John. L-am mai privit o dată înainte să-l ducă. Jenny n-a vrut. Cred că n-ar fi putut suporta. De altfel, a fost foarte curajoasă. Era o coroană mare de flori deja acolo cu o panglică pe care erau scrise cuvintele: „Sincere condoleanţe F.S.S." Pentru o clipă Jenny s-a oprit şi a privit-o. Am crezut că e pe cale s-o lovească cu piciorul sau să încerce s-o arunce. Dar, nu. A trecut pe lîngă ea şi a pălit şi mai tare la faţă.

Femeia care urma după noi îl petrecea pe soţul ei. Nu era bătrînă, dar faţa îi era răvăşită de suferinţă. Cînd a văzut coroana de la F.S.S. pentru John ne-a privit şi ne-a spus: „Sînteţi şi voi de-ai lor, dintre ei, deci, şi voi, monştrilor!" Biata femeie, n-avea de unde şti. Am luat-o pe Jenny de acolo, cît am putut de repede.

Marţi, 7 noiembrie

Azi Mary se duce din nou la şcoală. Sper ca asta s-o ajute să depăşească starea de şoc şi suferinţă. A fost foarte lovită. Îl iubea atît de mult pe John. De la bun început fusese ca o mică mamă pentru el.

Jelitul nu este la modă, oricare ar fi împrejurările, şi a trebuit să-i atrag atenţia să nu vorbească despre asta ... Eu vorbeam, iar ea stătea acolo, tăcută, tristă, dezamăgită poate de mine, pentru că voiam să îngrop adevărul. I-am spus că nu se ştie niciodată, un cuvînt greşit şi oamenii îl pot interpreta ca o dovadă de critică la adresa

Statului. A dat din cap, amărîtă şi amuţită ...

Marţi, 28 noiembrie

Zilele astea n-am sufletul să vin aici, jos şi să scriu. Sau să citesc ziare ori cărţi vechi ... sau chiar să muncesc. Totul pare de prisos, fără rost. Aş face mai bine să distrug totul şi să nu risc un alt dezastru.

Şi, cu toate astea, ştiu bine că n-am s-o fac. Într-un fel este singurul risc pe care mi-l pot asuma prin propria mea voinţă. Altfel, tot ce risc este rezultatul unor lucruri împotriva cărora nu pot lupta nicicum.

Jenny s-a întors la slujbă pe data de 11, aşa cum era planificat. Începe să iasă din şoc. Oare chiar iese? Acum este mai tăcută decît de obicei şi stă mai mult în casă.

Şi încă nu vorbim despre ... N-am făcut-o niciodată din ziua aceea şi pînă azi. Nici la incinerare, nici cînd Jenny plînge, nici chiar atunci cînd plînge toată noaptea. Dacă încerc să spun ceva, ori pleacă, ori mă priveşte şi-mi spune uşurel: „Te rog, nu ...“ Încercăm să ducem o viaţă normală, pe cît putem. De dragul lui Mary şi al micuţei Nelly. Şi asta, fiindcă lucrurile trebuie să arate normal, dacă nu vrem ca oamenii să înceapă să pună întrebări. Singurul lucru ... n-am mai privit la televizor. N-am spus niciodată că nu vrem s-o facem, nimic de felul ăsta. Pur şi simplu nu l-am mai deschis.

Obişnuiam să-l privim pe poziţia „off-screen“, iar John se juca eliminînd cîte un personaj sau schimbîndu-i locul. De multe ori, Mary, Jenny

sau eu intram în jocul lui şi se petrecea astfel un fel de dublu spectacol, pe care îl înregistram. Zeci de filme am văzut „aşa“ ... Probabil, mai tîrziu, cînd durerea se va fi îmblînzit, o să vrem să le revedem, pentru a ne reaminti.

Sîmbătă, 2 decembrie

Mîine plecăm într-o vacanţă la schi. Era deja aranjată de la începutul anului. Uitasem de ea, cu tot ce s-a întîmplat. Oricum, considerasem că, avînd în vedere Starea de Necesitate, toate vacanţele se vor anula. Dar, nu... întotdeauna ei trebuie să pretindă că lucrurile sînt normale. Ori, pur şi simplu, cineva a uitat să schimbe programul de vacanţe.

Aşa că ieri, am primit o notă să ne prezentăm la aeroport pe data de 5, la 8,30. Nelly a fost încîntată. A bătut din palme şi a sărit în sus de bucurie cînd i-am spus că mergem să vedem zăpada. Cel puţin unul din noi se va putea bucura. Şi Mary, odată ajunsă acolo, o să se bucure negreşit.

Sîmbătă, 16 decembrie

Ne-am întors din vacanţă marţea trecută. Mai bine nu ne mai duceam. Ce s-a petrecut la Paris a fost un şoc teribil pentru noi toţi. Iar au fost probleme acolo. Patru zile am stat blocaţi în timp ce oraşul era încercuit de poliţie şi armată.

Cînd am ajuns era linişte. Jenny a constatat că era foarte multă poliţie şi trupe peste tot, dar am căzut de acord că la Paris este întotdeauna

așa. S-au obișnuit cu asta, a intrat în tradiția lor. Au avut mereu obiceiul să scoată poliția pentru a rezolva orice fel de probleme și a pune capăt oricărei mișcări. Dar, chiar așa fiind, prea erau mulți.

Am ajuns la hotelul nostru lîngă Operă cam pe la 9,00. Apoi am mers la o plimbare fără ghid, pe la magazine și am băut ceva la o cafenea. Dar atmosfera așa-zisului „Paris vesel" nu exista. Se simțea tensiunea. Erau puțini civili pe străzi. Vînzătorii aveau priviri îngrijorate, aceleași pe care le știam din timpul Stărilor de Necesitate de la noi. Așa că n-am stat mult și am luat masa de prînz la hotel.

Da, în ciuda calmului aparent, oricine putea simți că ceva nu era în regulă. Cu toate astea, autobuzul a venit să ne ia la orele 13,00 pentru turul orașului, dinainte programat. Mary s-a decis să nu vină cu noi și să rămînă cu Nelly la petrecerea pentru copii organizată de hotel. Deoarece cunoștea deja bine Parisul — fusese de două ori cu școala în excursii — n-am insistat. Și bine am făcut...

În timp ce traversam orașul cu autobuzul, am observat că armata a început să facă razii la întîmplare. Opreau pe oricine, fără alegere și-i percheziționau. Sau dădeau buzna într-o casă și apoi vedeai cum oamenii ieșeau afară și așteptau în fața propriilor uși. Ne-am oprit brusc, tocmai cînd am ajuns în Piața Anului 2000. Locurile noastre erau la etajul superior al autobuzului, așa că aveam o vedere de ansamblu. În mod normal, acestea ar fi fost niște locuri rîvnite. Dar atunci mi-aș fi dorit să fi stat în altă parte.

Era tocmai în desfășurare ceva care semăna cu o bătălie de front. După cum arăta, probabil că

dura de cîtva timp. Trupe năvăleau din toate părțile. Secundă după secundă, se putea vedea cum grupuri mici de bărbați și femei încercau, disperat, să țină piept, copleșiți de tot mai mulți soldați. În stînga noastră armata și poliția făcuseră deja o breșă și acum trăgeau în plin în oamenii din piață. Era, pur și simplu, un masacru: chiar în față, un grup de, să zicem, o sută și ceva de persoane au fost complet încercuiți. Unii încercau să se apere cu cuțitele, alții aveau arme, iar alții, cu mîinile goale, împotriva celor înarmați pînă în dinți, cu căști de protecție pe cap, cu scuturi și cu veste antiglonț. Am văzut bărbați, femei, tineri și chiar copii căzînd sub loviturile bastoanelor de cauciuc mînuite, fără discernămînt, de forțele de poliție venite ca întăriri. Soldații trăgeau de la mică distanță sau foloseau baionetele cu autopropulsie pentru a ucide ori schilodi. Auzeam clar țipetele victimelor, strigătele Gărzilor Populare, cum se numeau, șuierăturile gloanțelor, lătratul mitralierelor și exploziile grenadelor. Chiar lîngă noi, scene de groază, care mi s-au întipărit lipite de minte: masa compactă a mulțimii susținînd în picioare un bărbat mort, cu capul retezat și ținut doar de un fir de carne, căzut grotesc pe unul din umeri, care, la mișcarea oamenilor, dispare brusc, ca înghițit..., o femeie cu părul cărunt, vîlvoi, urlînd în agonia propriei ei dureri, cu mîna întinsă în încercarea de a opri soldații care înaintau spre ea, în final călcată de ei în picioare. Și, totuși, deși poliția ataca trăgînd în plin în toată piața, erau unii care reușeau să fugă în lungul străzilor înguste, care se ramificau de acolo în toate direcțiile. Doi băieți și o fată au ajuns chiar pînă la autocarul nostru. Dar, exact în acel moment, au fost ajunși din urmă de un grup de polițiști cu bastoane de cauciuc. I-au bătut fără întrerupere, chiar acolo, în mijlocul străzii, pînă

cînd din cei trei nu a mai rămas decît un morman de nerecunoscut de carne, sînge şi haine rupte. Fata avea părul lung şi negru, în care curgeau rîuleţe de sînge. Nu ştiu dacă erau morţi, dar au fost lăsaţi acolo. Probabil că dubele poliţiei urmau să vină mai tîrziu să-i ridice pe cei vii.

În autobuz, doi copii plîngeau cu feţele ascunse în hainele mamelor lor. Altfel, era o tăcere de mormînt. Nevastă-mea era albă la faţă. Privea drept înainte, ca şi cînd n-ar fi văzut nimic. Pe figura ei desluşeam ceva nou. I-am luat mîna în mîna mea. Era îngheţată şi umedă. Aşa a rămas, ca o stană de piatră, pînă am ajuns la hotel. Excursia de după-masă se contramandase.

În celelalte trei zile care ne mai rămăseseră, nu am mai avut voie să părăsim hotelul; e drept că nici n-am fi vrut s-o facem. Afară era, pur şi simplu, război. Zi şi noapte, neîncetat, se puteau auzi grenadele atomice şi răpăitul mitralierelor. De la ferestre, se vedeau soldaţi alergînd în toate direcţiile. Şi repetată la infinit, aceeaşi scenă, devenită acum familiară: un bărbat sau o femeie alergînd pe stradă şi fiind prinşi de poliţie, siluetele fără chip cu căşti, îmbrăcate în plasticul acela bătos, cu cizme negre în picioare, înalţi şi greoi, în întunericul de afară, bătînd în stînga şi în dreapta, distrugînd tot ce avea viaţă cu bastoanele lor de cauciuc. Nimeni nu se mai ridica de jos vreodată. Şi nici n-am văzut pe nimeni încercînd măcar să ajute grămezile acelea însîngerate, prăvălite în stradă. Trecătorul solitar privea în sens opus şi se prefăcea că nu vede nimic. Şi la ce altceva te puteai aştepta? Probabil că şi el mergea cît putea de repede, cu inima bătîndu-i să-i iasă din piept şi cu o singură speranţă — că lui nu i se va întîmpla nimic. Nu înţeleg de ce nu introduseseră o interdictie de

circulaţie. Presupun că intenţionau, pur şi simplu, să terorizeze lumea. O altă versiune a Stării noastre de Necesitate, numai că mai puţin bine organizată.

La sfîrşitul celor patru zile, am fost duşi cu heliobuzul la aeroport, pentru a ne îndrepta către locul unde urma să ne petrecem ce ne mai rămăsese din vacanţă. Nu ne mai ardea de schi. Zburam la joasă înălţime şi puteam vedea, peste tot, pămîntul răvăşit, măcinat şi desfigurat ca de război.

Duminică, 17 decembrie

Da, cred că la rădăcina răului, aşa cum se prezintă el acum, se află parcelarea socială a familiilor, grupurilor, în aşa fel, încît să nu mai rămînă din ele decît nişte mici uniuni lipsite de apărare şi incapabile să lupte cu Autoritatea. Uniuni care nu reprezentau nici un fel de ameninţare la adresa Guvernului susţinut şi de acţiunile Statului. Singura altă autoritate reală sau contra-autoritate fuseseră sindicatele. Dar, apoi, deveniseră şi ele doar o altă faţetă a autorităţii. Ele nu-i mai reprezentau pe oameni, pe indivizii care s-ar fi adunat pentru a face faţă împreună nevoii. Erau „organizaţii" reprezentînd pe oameni ca masă nediferenţiată, ceea ce duce, în mod obligatoriu, la excluderea, în final, a individului ca atare. La sfîrşitul secolului trecut, se iniţiase deja acţiunea guvernamentală numită „Statul în slujba bunăstării oamenilor" *, o tentativă timpurie a ceea ce noi numim astăzi Statul Social. Asta înseamnă că individul nu trebuie să se simtă responsabil pentru nimic: de exemplu, dacă fiica ta vrea să plece să muncească în alt oraş, tu, ca tată, nu trebuie să-ţi faci nici o grijă, fiindcă ea va găsi oriunde ar

* „The Welfare State", în engleza, în original (n.t.)

merge condiţiile de trai asigurate de Stat. Şi nici cu bătrînii nu trebuie să-ţi faci probleme, există şi pentru ei aceleaşi condiţii asigurate ... şi pentru tineri ... şi pentru copii ... şi pentru noii-născuţi ... şi pentru mame ... şi pentru taţi ... şi pentru mamele necăsătorite ... nimeni nu trebuie şi nici n-ar avea de ce să-şi facă probleme ... nimeni nu trebuie să se simtă responsabil nici măcar pentru ai lui.
Iar acum nu ne mai rămîneau decît micile uniuni total independente, cum eram de exemplu noi: Jenny, Mary, Nelly şi eu. Uniuni ca nişte mici turme de oi speriate, fără puterea de a face altceva decît să behăie jalnic una la alta. Şi nici măcar ca oile nu eram, pentru că, de obicei, sînt multe într-o turmă. Tot ce puteam noi face era să stăm cuminţi, în timp ce un computer trimitea un copil la moarte, iar vlăjganii din poliţie scoteau sufletul din om cu bătaia, doar fiindcă cîteodată, vreunul din ei, ieşit din structura micii lui uniuni, voia să spună sau să facă ceva cu de la sine putere. S-a reuşit astfel să se ajungă la cea mai perfectă formă de „divide et impera" concepută vreodată. Şi asta doar prin înlocuirea preocupării firesti a individului faţă de semenii lui cu preocuparea Statului faţă de toţi.
Da, în vremurile apuse, regi atotputernici se prăvăleau atunci cînd grupuri mici, dar hotărîte, ridicau glasul şi cereau ..., atunci exista democraţie, o dezvoltare normală a unui sistem timpuriu, cînd oamenii puteau să vină şi să ceară autorităţilor orice prin reprezentanţii lor liber-aleşi. Dar curînd, reprezentanţii oamenilor au devenit reprezentanţii guvernului, iar Primul Ministru îi concedia, pur şi simplu, atunci cînd nu erau „buni". În secolul trecut, exista deja o doamnă prim-ministru care, atunci cînd nu era de acord cu ceva, obişnuia să spunn cam aşa: „căţeluşii să facă ce li se spune să facă ..." Acela a fost un semnal de alarmă ... dar nimănui nu i-a păsat.

Luni, 18 decembrie

Astăzi am fost anunţat că sînt promovat pe încă „o treaptă a cetăţeanului proeminent". Aşa au spus în scrisoare. E drept că am făcut o muncă de cercetare, care poate fi de o oarecare importanţă pentru ţară. Am muncit la ceva interesant şi am avut rezultate bune. Aşa că n-ar trebui să pară nimic ciudat în această promovare — doar că, în mod normal, oamenii nu sînt promovaţi pentru munca lor cînd au Statut O. Pentru că noi sîntem membri ai unei societăţi fără clase sociale; celor două sau trei clase sociale le-au luat locul şapte clasificări.

Cînd i-am spus lui Jenny, la început a tăcut, ca şi cînd ceva ar fi neliniştit-o şi apoi m-a întrebat, încetişor: „Peter, crezi că asta are vreo legătură cu John? ..." I-am ripostat foarte vehement că nu putea să fie nimic în legătură cu John. Această promovare, am minţit eu liniştit, nici nu mă surprindea, pentru că directorul făcuse deja referiri la munca mea în materie de protecţii anti-explozive, ca despre ceva de importanţă crucială. Da, am fost chiar vehement. Totul se lega. Dar, poate, dacă aş fi fost sută la sută sigur de asta, n-aş fi fost aşa de vehement. Însa, în acest caz, ideea promovării ar fi fost de nesuportat; de nesuportat gîndul că statutul meu s-a îmbunătăţit, fiindcă ei îmi uciseseră fiul, iar eu nu ripostasem. Nu. Nu ripostasem deloc. Nici nu reacţionasem pentru a atrage în vreun fel atenţia oamenilor din jur. Nimic. Nimic pe faţă — jelisem

doar în timpul Stării de Necesitate, dar jelisem foarte discret ... jelisem în felul așteptat de la un „bun cetățean", în așa fel, încît oamenii să nu ajungă la concluzii nepatriotice. Nici nu mă refeream la problema aceasta. N-am vorbit despre ea nici cînd am fost în vacanță. Și, bineînțeles, apăream cu rezervare pentru cinci persoane. Am spus doar: „Fiul meu a murit!" — cu o mină adecvată pe figură. Stewardesa a luat și ea mina adecvată momentului, dar apoi a uitat și a spus: „Foarte bine, veți avea un loc în plus să-l împărțiți între dumneavoastră ... Vă veți simți mai confortabil."

Ei, da, e normal ca ei să aprecieze atîta discreție ... De fapt, nu voiam să admit nici în sinea mea cît de jos căzusem. Și nici nu voiam să admit asta în fața lui Jenny. Pînă aici ne-au adus, Dumnezeule ... Și asta e poate mai rau decît orice altceva. Ne-au transformat pe toți în oameni fără onoare și fără mîndrie.

Sîmbătă, 24 decembrie

Anul acesta, nu-i ușor ... Crăciunul poate fi un moment fericit în familie. Anul trecut ne-am distrat bine toți cinci. Anul acesta ... Lui Mary îi este încă dor de fratele ei, iar dorul ei a devenit și mai dureros săptămîna aceasta. Și pentru Jenny a fost greu ... Și, totuși, va trebui să încercăm să facem față situației.

I-am sugerat lui Jenny că ar fi bine să nu mergem la biserică, cum făcusem anul trecut, mai ales că ea este oficial guvernamental; mersul la biserică, acum cînd este în desfășurare o campanie masivă împotriva bisericii, drept rezultat al atitudinii Episcopilor, este prost văzut. Nu m-a privit în ochi cînd i-am sugerat asta. Mi-a răspuns

scurt: „Tu n-ai decît să faci ce vrei, dar eu mă duc și iau și copiii. Iar „ăia" pot să creadă ce vor." Și apoi a adăugat mai încetișor: „Crăciunul e al lui Dumnezeu, chiar dacă lui X2 și numerelor lui le place sau nu."

Aceasta era o Jenny pe care n-o cunoșteam. O rezistentă, poate chiar o luptătoare. Se schimbase. Înainte, ea era întotdeauna aceea care voia să se conformeze legilor. Iar acum ...

Duminică, 25 decembrie

Biserica era plină la miezul nopții, așa ca întotdeauna de Crăciun. Am auzit că bisericile erau mai pline decît de obicei în tot cursul anului. Eu nu merg la biserică decît la Crăciun și Paști și atunci pentru copii. De ce m-aș preface, nici nu prea pun preț pe asta. Oricum, și în slujba mea, Securitatea e foarte aspră. Nu că m-aș aștepta să rețină pe unul care merge la biserică ... Dacă aș fi credincios, nu cred că m-ar putea opri, dar așa ... Nu vreau să fiu conservator doar de dragul de a fi conservator.

Dar oamenii sînt ..., ei țin la tradiții, și-n muncă, și în orice altceva. Noi ne ocupăm de cercetări în domeniul explozibililor și contra-explozibililor. Sîntem mereu preocupați de a încerca să găsim un mijloc mai eficient de a arunca lucrurile în aer și, în același timp, de a proteja împrejurimile de efectele exploziilor. Și, totuși, ar trebui să ne ocupăm mai mult de cercetare în domeniul imploziilor. Tot interesul se adună în jurul acestei probleme.

Am realizat implozii la scară mică — a milioni-

mea parte — şi chiar la acest nivel a fost fascinant să vezi lucrurile înghiţite de propria lor distrugere. Era, şi la această scară, impresionant să observi cum lucrurile ajung la mai puţin de a zecea parte din mărimea lor, în fracţiunea de secundă în care implozia se producea, uneori, părînd a fi anihilate, zdrobite, reduse la nimic. Trebuie să fie o priveliştе fascinantă la scară mare. Am lucrat la asta o mulţime de timp în secret, în pivniţa mea şi nu încetez să mă minunez singur. Dacă le-aş arăta ce am descoperit, ei da, atunci aş merita orice promovare, zău că da. Dar ... asta nu-i pentru ei. Poate servi unui scop mult mai bun, doar să-mi termin eu dispozitivul.

Sîmbătă, 31 decembrie, 2039

Ultima zi a anului. Mă bucur că 2039 s-a terminat. Cum se spune? „La mulţi ani şi toate cele bune!", şi speranţe pentru noul an ... intenţii de mai bine: am să fac asta şi am să fac aia ... totul şi-a pierdut strălucirea. Este oare de vină faptul că îmbătrînim sau este de vină modul în care trăim? Mai putem noi oare spera serios că viitorul va aduce ceva mai bun decît trecutul?

De exemplu, cînd mă gîndesc la părinţii lui Jenny... Vin la noi săptămîna viitoare şi rămîn zece zile. Fericiţi să ne vadă, fericiţi să fie din nou cu tinerii. Bineînţeles, după principiul „cei de-o seamă", toţi oamenii în vîrstă trebuie să trăiască împreună, separat de tineri. Ni se spune mereu că este normal ca ei să nu deranjeze cu prezenţa lor viaţa celor tineri şi a copiilor lor. Ca şi cum asta ar fi posibil... Şi noi vom ajunge acolo şi

încă destul de curînd. Jenny şi cu mine, nişte proscrişi alungaţi, cărora li se permite să-şi vadă copiii numai din cînd în cînd, nişte oameni care nu fac nimic, pentru că n-au voie să facă nimic. Alungaţi din viaţă, ăsta-i viitorul nostru.

Duminică, 14 ianuarie

Mîine, părinţii lui Jenny se reîntorc la Apusul Vieţii 7, aşa se numeşte oraşul lor, populat cu cetăţeni de vîrsta a treia. Deşi nu se plîng, e evident că urăsc să se întoarcă acolo. Aşa că Mary a întrebat de ce nu se pot duce în altă parte, să găsească o casă sau orice altceva, oriunde în altă parte. „Nu pot... " — a explicat Jenny — „Guvernul a hotărît aşa. O parte din pensie este folosită pentru plata unei case într-un oraş de tip Apusul Vieţii, aşa că atunci, cînd ieşi la pensie, trebuie să te duci acolo. Nu ai de ales şi nu primeşti pensia întreagă, decît dacă mergi acolo. Altfel, banii investiţi în casa din Apusul Vieţii se pierd. Nu mai ai dreptul decît la ceea ce rămîne din bani. Adică destul ca să mori de foame, iubito". „Dar noi nu putem să-i ajutăm?" — a întrebat Mary. Am văzut că Jenny se pregăteşte să-i răspundă şi am considerat că este bine să intervin, deoarece nu era înţelept să se vorbească prea deschis în faţa fetei: indignarea ei este fără margini cînd crede că lucrurile sînt nedrepte. Şi e posibil s-o ia gura pe dinainte la şcoală sau în discuţiile cu ceilalţi copii. Aşa că am spus, pur şi simplu, că nu era posibil. A proceda împotriva politicii Guvernului ar fi antisocial şi n-ar ajuta la nimic. Şi, în orice caz, dacă ar fi să se găsească o metodă mai bună, ea ar fi, fără îndoială, introdusă mai devreme sau mai tîrziu de către autorităţi. Jenny a fost cam intrigată şi a încercat să riposteze. A trebuit

s-o întrerup şi să schimb subiectul.

Mai tîrziu, în camera noastră, ne-am certat rău. Jenny era mai supărată decît o văzusem vreodată pînă atunci. M-a întrebat ce se întîmplă cu mine, mă cumpăraseră cu promovarea lor, mă momiseră în aşa fel, încît să sper la mai mult şi să-mi pierd şi bruma de respect de sine, dacă îmi mai rămăsese ceva din ea, a adăugat ea furioasă în dispreţul ei. Îi înţelegeam sentimentele, aşa că am încercat s-o fac să vadă lucrurile raţional. Trebuie să fim atenţi cum vorbim în faţa copiilor. I-am explicat că, mai ales Nelly putea să repete, fără să vrea, ce auzea, iar Mary avea o fire prea directă, prea francă. Mary ar fi putut critica în mod deschis sistemul. Ştiam că Jenny înţelegea că am dreptate. Şi totuşi n-am reuşit s-o lămuresc:
„Dar nu e bine să minţi în faţa copiilor!"
„Dar nici nu-i ajută cu nimic dacă-i trimitem într-un lagăr de tineret!" Era un răspuns crud, dar era adevărul adevărat.

Miercuri, 17 ianuarie

Azi după-masă, Jenny mi-a spus că era îngrijorată în ceea ce o privea pe maică-sa. „Cred că au greutăţi financiare..." — mi-a spus ea. Am protestat. Nu era posibil: pensia era suficientă şi atît eu, cît şi Jenny, le trimiteam bani şi pachete din timp în timp, în ciuda faptului că X2 declarase că nu era bine să se risipească bani productivi pe membrii neproductivi ai comunităţii. El se considera probabil foarte productiv ...
„Ştiu", m-a întrerupt ea, „dar ce să-i faci ...e o problemă cu aprovizionarea... Se întîmplă ca zile întregi să rămînă fără pîine sau lapte, deoarece

distribuitorilor nici nu le pasă. Iar, cînd căldura sau electricitatea nu funcţionează, nimeni nu se grăbeşte să se ducă să repare acolo. Doar ştii că sînt plătiţi de Stat, iar Statul nu încurajează pierderea timpului în acţiuni neproductive".

Era multă amărăciune în cuvintele ei. Jenny era din nou o luptătoare. Am spus: „Şi ce naiba să facem noi? Să punem şi noi o plîngere într-o cutie de reclamaţii? Crezi că asta ar putea ajuta la ceva?" Şi atunci Jenny a spus ceva de necrezut. A spus, într-un mod foarte serios şi foarte calm: „Nu. Asta n-ar servi la nimic. Ceea ce trebuie făcut este să scăpăm de X2. Trebuie făcut praf şi pulbere — un şobolan murdar, asta este."

N-a spus nimic mai mult. S-a uitat drept la mine, foarte serioasă şi apoi, văzînd cît de uimit eram, a început să rîdă. Îi aud şi acum rîsul şi-i văd sclipirea din ochi, ca şi cînd ar fi fost ceva amuzant, un soi de glumă, dar nu era. Vorbise serios.

Joi, 19 ianuarie

Ieri a părut a fi o zi normală, doar un timp ... normală, aşa cum îmi amintesc eu normalul ... aşa cum era înainte. A fost ziua de naştere a lui Jenny; am rezervat o masă la unul din cele mai selecte localuri de noapte din oraş.

Era foarte scump şi foarte elegant şi foarte sofisticat şi era evident că numai cei foarte importanţi sau foarte bogaţi îşi puteau permite să meargă acolo. Şi, poate, cîteodată, unii, aşa ca noi, care vroiau să sărbătorească ceva spe-

cial. Trebuia să-ţi faci rezervaţia cu săptămîni înainte. Jenny ştia că am s-o duc undeva, într-un loc plăcut, de ziua ei. Dar nu se aşteptase la asta. Era exact locul unde o cerusem de nevastă. Şi atunci îmi făcusem planul atent ... Se întîmplase cu douăzeci de ani în urmă.

Da, Jenny a fost fericită noaptea trecută. Era grozav să-i aud din nou rîsul rotund, moale şi totuşi cristalin ... rîsul ei suna ca muzica. Aveam la mine un inel, la fel ca atunci, în seara aceea de iulie 2021. Deşi, de această dată, era un inel mai scump, mai frumos, dar nu asta conta. Cu el voiam să-i spun că ea însemna pentru mine tot atît de mult ca atunci, dacă nu chiar mai mult ...

E ciudat, dar de la moartea lui John, prăpastia pe care o simţeam eu atît de des între noi şi despre care ea nu ştia nimic, dispăruse. Jenny este acum mai umană acasă, cînd se întoarce de la lucru, mai puţin oficialul guvernamental şi activistul de partid dedicat cauzei. E drept, încă se duce la şedinţe, conferinţe, congrese, dar este obligaţia ei s-o facă şi eu ştiu asta, ştiu că aceasta nu mai e o parte importantă din viaţa ei. Cred că a încetat cu desăvîrşire să mai fie o parte a vieţii ei. N-a vorbit niciodată despre asta, dar ştiu, pentru că o cunosc bine.

Localul nu s-a schimbat mult. Nici nu trebuia. Este ştiut că Hilton-ul trebuie să aducă în amintirea oamenilor atmosfera demodată a secolului XX ... Nu-i puteau modifica fără să-l facă să-şi piardă aura şi odată cu ea cea mai mare parte a clientelei. Mîncarea era bună, iar printre feluri „gătite ca pe vremea bunicii", se găseau: budincă de mure, plăcintă de carne, plăcintă vînătorească ... Aveau şi două orchestre şi cîţiva cîntăreţi şi nişte acrobaţi, iar Jenny a dansat şi a rîs şi a fost sclipitoare şi lipsită de griji, cum mi-o aminteam din zilele tinereţii noastre. Dar cînd ne-am întors acasă, s-a aşezat pe pat în camera noastră şi a izbucnit în plîns. Am crezut că era doar o reacţie întîrziată sau că plînge de fericire. Dar a spus: „Nu-i decît o prefăcătorie ... prefăcătorie. N-au schimbat decorul, dar totul e schimbat. Nu-ţi dai seama? Totul e schimbat. Şi noi sîntem schimbaţi." Avea dreptate. Era doar o încercare de a te preface. Dar ce pot face oamenii cînd adevărul e atît de greu de digerat? Adevărul pe care-l trăim noi cere un strop de uşurare ... Am încercat s-o fac să înţeleagă. M-a ascultat tăcută. S-a uitat în sus la mine şi nu mai plîngea cînd mi-a spus: „Atunci, dragul meu, nu-ţi dai seama, trebuie să încercăm să schimbăm adevărul ..." E drept, toţi am vrea să schimbăm adevărul aşa cum este el acum ... atîrnat de gîtul nostru ca o piatră de moară şi totuşi, putem face atît de puţin în fond. „Doar nu putem noi porni o revoluţie ..." — am spus eu. „Zău, nu putem? Da, presupun că nu ..." Şi aşa şi era. N-a mai pus nici o întrebare şi n-a mai făcut nici o remarcă. Va trebui să vorbesc cu ea serios. Dacă ar fi spus aşa ceva în faţa oricui altcuiva, ar fi putut să dispară. Deşi nu cred că ar fi vorbit astfel în faţa nimănui în afară de mine. Ştie că-n mine poate avea încredere. Şi totuşi, chiar şi aşa este periculos.

Duminică, 22 ianuarie

Azi noapte am avut un vis ciudat. Se făcea că mă duceam la un soi de birou, nu pot să spun ce soi anume era şi ceream să văd pe cineva. Fata de acolo mi-a spus cu un surîs: „Scrieţi numărul şi cererea dumneavoastră pe această

cartelă. Computerul Max se va ocupa de ea." Iar eu am rîs, am rîs, am rîs. Încă mă mai aud rîzînd. Şi i-am spus: „Nu, fetiţo, numele meu este Peter Eldon şi vreau să-l văd pe domnul Albert Smith. Da, domnul Albert Smith." Fata m-a privit ca trăznită şi a început să protesteze. Dar eu am întrerupt-o şi i-am spus: „Ai uitat că X2 nu mai este Conducătorul Naţiunii?"

Cînd m-am trezit eram fericit. Undeva înlăuntrul meu era încă sentimentul de uşurare şi fericire, pe care îl simţisem în vis. „X2 nu mai este Conducătorul Naţiunii ..." Dumnezeule, doar de-ar fi adevărat ...

Marţi, 24 ianuarie

Astăzi, cu întîrziere, am luat tradiţionala hotărîre de Anul Nou *. Poate este o nebunie ... sigur e o nebunie. Poate e imposibil. Poate nu. Poate sînt încă sub influenţa visului de azi noapte. Sau să fie doar încercarea de a-mi spune mie însumi că voi face ca dorinţa lui Jenny să se împlinească?

Trebuie să spun un lucru. Hotărîrea mea este perfect realizabilă din punct de vedere tehnic sau cel puţin Faza I este realizabilă: proiectul şi construcţia unui dispozitiv de implozie perfect. Sînt deja departe cu cercetările şi nu-mi va fi greu să le îmbunătăţesc. De aici şi pînă la a-l arunca în aer pe X2, sau a porni o revoluţie e drum lung. Dar, oricare ar fi îndoielile pe care le-aş putea avea cu privire la asta, am de gînd să continui cu pregătirile ca şi cînd ar fi vorba de o realizare practicabilă.

Şi, oricum, cine ştie? Cine ştie ... poate că este practicabilă. Istoria însăşi este o ladă de gunoi plină cu rămăşiţele atîtor zei mititei, care au crezut că nimeni vreodată nu va putea să-i distrugă.

Marţi, 2 februarie

Azi dimineaţă, cînd am ajuns la birou, era o anume atmosferă, specială. Cum s-o descriu? Excitaţie? Aşteptare plină de nerăbdare şi satisfacţie? O surpriză care plana în aer? Mă întrebam ce putea fi, dar am învăţat să nu-mi bag nasul unde nu trebuie — ştiu că aceasta este cea mai bună politică — aşa că i-am spus doar lui Will, care este unul din cei mai apropiaţi colaboratori: „Arăţi foarte fericit astăzi!" În loc de răspunsul evaziv, pe care-l aşteptam, mi-a spus: „Şeful te aşteaptă la el ..." ca şi cînd Will avea idee despre faptul că ceva special era pregătit anume pentru mine. „Zău!" — am spus. „Ai vreo idee despre ce e vorba?" Will s-a uitat la All, evident încurcat, dar All, căruia îi place să arate că el ştie tot, mi-a spus: „Se pare că tu ai fost cel ales dintre noi toţi pentru o întîlnire cu o personalitate foarte importantă ... Între noi doi fie vorba, nici mai mult nici mai puţin decît cu 4284." 4284 este Ministrul Conducerii Tehnologice — şeful unui departament important de care depind un număr foarte mare de secţii şi directorate, unele dintre ele fără cod, ca de exemplu Secretariatul pentru Cercetări Ştiinţifice.

Cînd am intrat în Biroul şefului meu, am băgat de seamă că şi el avea privirea aceea

*„The New Year's Resolution" în engleză, în original. Obicei tradiţional în toate ţările de influenţă anglo-saxonă, potrivit căruia fiecare îşi propune drept obiectiv realizarea unui anumit lucru important în anul care începe.

ciudată — privirea cuiva care se pregăteşte să ofere unei pisici hămesite un peştişor gustos. Mi-a spus că este încîntat să vadă că munca mea în departamentul pe care îl conduce se bucură de recunoaştere. Eram cel mai bun cercetător de acolo şi meritam toate laudele. 4284 vroia să mă vadă şi la 11,20 un helicar urma să vină să mă ia. După care mi-a înmînat o notă pe o hîrtie cu antetul Ministerului, semnată 4284 şi avînd ştampila lui personală: o elice şi un ciocan într-o puzderie de atomi. Privind-o, nu m-am putut opri să n-o asemăn cu o budincă cu stafide, dar asta era ceva ce n-aş fi spus cu voce tare nimănui.

Şi astfel, la 11,20, pe Terasa 3 a clădirii noastre, a sosit helicarul, m-a luat, am traversat Londra spre sud-vest şi am aterizat după zece minute pe o altă heliterasă. Am fost escortat de gărzi înarmate de-a lungul unui coridor îngust, băgat într-o maşină subterană, condusă de alţi oameni înarmaţi, apoi într-un lift, care a coborît şase etaje, în altă maşină cu alt grup de gărzi înarmate şi la 11,50 mă găseam în faţa unei uşi. Singura gardă care mă însoţise tot drumul a introdus o cartelă într-o fantă şi uşa de la birou s-a deschis. La intrare, lîngă uşă, era o placă luminată, pe care stătea scris: „4284 — Ministrul Conducerii Tehnologice vă urează bun venit din partea lui X2, Conducătorul Naţiunii."

Nu pot să spun că am avut timp berechet să admir decorul, dar el era victorian, încărcat cu ornamente, catifea şi franjuri peste tot. Un miros uşor de lăcrămioare plutea în aer şi mi se părea că e în total dezacord cu locul. Oricum, totul era nepotrivit. Mai ales cu postul de Ministru al Conducerii Tehnologice.

Am aşteptat în jur de treizeci de secunde în picioare pînă ce 4284 să-şi facă intrarea în birou. Ministrul era o femeie de vîrstă mijlocie, mai degrabă grăsulie, cu ochi apoşi fără culoare şi buze groase. În spatele ei a intrat un tip slăbănog cu mutră de şobolan şi s-a aşezat în scaunul de lîngă cel indicat mie, în timp ce ea s-a aşezat la biroul victorian masiv şi acoperit cu piele. „Deci ..." — a spus ea după ce s-a uitat un moment în dosarul de pe birou, — „sîntem foarte bucuroşi să vă cunoaştem." M-am simţit, pur şi simplu înghiţit de vastul fotoliu în care stăteam şi m-am gîndit că femeia din faţa mea aduce în mod neaşteptat şi ciudat cu Regina Victoria, deşi nu semăna cu portretul bătrînei Regine. Poate de vină era decorul şi felul preţios în care vorbea. Din nou s-a uitat în dosarul din faţa ei, apoi a ridicat privirea şi m-a fixat un timp lung. Comparaţia cu Regina Victoria era absolut nepotrivită şi în defavoarea răposatei regine. Femeia aceasta mă făcea să mă simt stînjenit. Se vedea că e total lipsită de suflet. Apoi a continuat: „Da ..., am fost foarte impresionaţi. Chiar X2 însuşi nu e străin de ea. Dumneata ai un nivel de realizări foarte înalt şi foarte consistent. Cinci descoperiri majore pe o perioadă de cît?... trei ani? Asta este foarte bine, foarte bine. Nu ne putem permite să ignorăm asemenea talente cum eşti dumneata."

Şobolanul, care stătea lîngă mine, a preluat ideea de unde a lăsat-o ea. Avea o voce subţire şi neplăcută care se potrivea cu nasul lui lung şi ascuţit. „În departamentul nostru", — a spus el, „sîntem nerăbdători să folosim cît mai bine şi mai repede descoperiri cum sînt cele făcute de dumneata. De multe ori, astfel de descoperiri se pierd deoarece omul care le-a făcut este eliminat din procesele ulterioare, iar executanţii nu sînt pe de-

plin conştienţi de posibilităţile descoperirii şi cîteodată nu sînt deloc conştienţi de ele. Am avut deja mult prea multe cazuri de genul acesta. X2 a decis ca de aici încolo cercetarea şi practica să nu mai fie despărţite." El s-a oprit şi a continuat 4284: „Dacă vrem să implementăm de o manieră stabilă şi progresivă realizările noastre ştiinţifice pe baza liniei de gîndire, strălucitelor directive şi indicaţii ale genialului X1 şi ale Marelui nostru Conducător X2, trebuie să descătuşăm toate posibilităţile." După care ea s-a oprit şi a continuat tirada creatura cu mutră de şobolan de lîngă mine. Ma întrebam cît o s-o mai ţină aşa şi unde vor să ajungă.

Au mai continuat fiecare cîte două seturi de semimonologuri i, în fiecare dintre ele, X1 şi X2 erau menţionaţi cu o coadă şi mai lungă de adjective superlative. Scopul lor nu a devenit evident decît la sfîrşitul discursurilor. Voiau să fac un raport — un raport detaliat — adresat Ministrului personal, cu caracter strict confidenţial, în care să enumăr diferitele aplicaţii posibile ale celor cinci descoperiri pe care le făcusem pînă atunci.

Cînd a terminat ce avea de spus, 4284 a închis dosarul meu, două gărzi au venit şi m-au flancat. Am îngînat un „Mulţumesc foarte mult. Buna ziua". Dar ea îmi pusese deja la o parte dosarul şi se uita acum la alt document, aşa că nu m-a învrednicit nici cu privirea, nici cu vreun raspuns, aşezată regal la biroul ei victorian.

Sîmbătă, 5 februarie

Am încercat din nou, astăzi, să obţin nişte date

de la Banca Centrală de Date. Este vorba de conturile din 2022. Cînd a fost lansată afacerea, oamenilor li s-a spus că pot economisi bani cu dobîndă mare şi pot, pe lîngă asta, să ajute Naţiunea prin investiţiile lor. Era ca o îndatorire cetăţenească. Şi, în mod obişnuit, faci ceea ce ţi se spune că este de datoria ta, de teama consecinţelor. Totul se desfăşoară, practic, astfel: cam zece la sută din salariu ţi se reţine în fiecare lună, în ziua de plată şi se depune la Banca Centrală de Acţiuni Sociale. De acolo, poţi extrage banii sau îi poţi lăsa cît mai mult timp, comportîndu-te astfel ca un bun cetăţean. Oricum banii erau ai tăi, nu?! În principiu, cel puţin, poţi să scoţi toţi banii sau o parte din ei, cînd doreşti.

Aşa cum a făcut toată lumea, am fost de acord şi noi să ni se oprească lunar zece la sută din salariu şi am primit pentru fiecare depunere acţiunile respective, garantîndu-ni-se că, în caz de nevoie, putem scoate orice sumă de bani, cu condiţia să anunţăm cu 48 de ore înainte. Retragerea efectivă a banilor se poate face la Banca Centrală de Acţiuni Sociale sau, la alegere, de la Filiala locală a băncii, cea din apropierea casei. Anul trecut, în august, am făcut prima încercare. Mi s-a spus că au fost nişte greutăţi în plăţile făcute de filiale şi că tocmai erau într-o perioadă de reorganizare. Am încercat din nou. De această dată am fost îndrumat direct la Banca Centrală. De atunci încerc într-una. Am mers la Banca Centrală, la început dorind doar să schimb cîteva acţiuni şi să iau pe ele ce bani mi se cuveneau. Dar mi-au spus că ei nu schimbă acţiuni. Mi-au solicitat să completez o cartelă, care urma să fie analizată de Penny, computerul lor principal, şi mi-au spus că mă vor anunţa cînd să revin. N-am primit nici o veste de la ei. Aşa

ca am telefonat eu. Eram mereu branşat la un aparat de înregistrare. Am lăsat zeci de mesaje în felul ăsta. Şi pentru că nu venea nici o veste, am scris o scrisoare. La aceasta am primit o adresă, în care mi se spunea că trebuie să mă duc la Bancă şi să dau acţiunile pentru care mi se va face plata corespunzătoare. Am mers cu scrisoarea la Bancă, dar mi-au refuzat acţiunile. Nu intra în atribuţiunile lor să facă plăţi lichide în schimbul acţiunilor. Le-am mai arătat o dată scrisoarea. Tînărul care o privea pentru a doua oară nu cunoştea nimic despre un astfel de ordin. Trebuie să fi fost o greşeală, fiindcă ei nu au astfel de atribuţiuni. L-am rugat să meargă să întrebe numărul care semnase scrisoarea. Şi-a făcut o notă în acest sens şi m-a asigurat că aşa va face. Şi pentru că, iarăşi, n-am primit nici un răspuns, am telefonat din nou şi am fost pasat unei tinere, care m-a făcut să aştept, apoi a spus că a verificat, dar că n-a găsit nimic în ceea ce mă privea. A mai promis că mă va suna chiar ea mai tîrziu, dar n-a făcut-o, aşa că m-am dus din nou acolo ieri. Am cerut să vorbesc cu fata respectivă, care-şi dăduse numărul, dar a venit alta în locul ei. I-am povestit şi acesteia despre telefonul de dimineaţă. S-a uitat drept în ochii mei şi mi-a spus foarte politicos că nu exista nici o înregistrare a unei astfel de convorbiri telefonice. Era posibil ca cealaltă fată să fi uitat s-o înregistreze. Aşa că am luat-o iarăşi de la capăt cu toată povestea, zîmbind cum ştiam eu mai frumos. Atunci, ea, zîmbind la rîndul ei fermecător, mi-a răspuns că înţelege perfect situaţia şi că aceasta este, într-adevăr, neplăcută. Undeva, pe drum, se produsese o neînţelegere regretabilă, fără îndoială. Mi-a promis să cerceteze şi să mă anunţe de îndată ce are un răspuns. Nu mă mai aştept ca cineva să-mi dea vreun răspuns. De cîteva ori am cerut să fiu primit de Direc-

tor; acesta era foarte ocupat, sau nu era acolo, sau era într-o şedinţă, sau iarăşi plecat ... Totul nu este decît un truc, un joc, o hoţie şi nimic mai mult. Pur şi simplu ne iau zece la sută din salariu în fiecare lună. Hai s-o numim reducere, sau impozit, sau oricum altcumva şi să uităm că am avut vreodată aceşti bani.

Joi, 23 februarie

De cîteva săptămîni, vremea este absolut oribilă. Acum parcă s-a mai îmblînzit, dar am simţit cum începe să şuiere alt vînt îngheţat cînd, azi dimineaţă, mi s-a cerut să mă prezint la Departamentul Securităţii Naţionale.

Şi eu, ca mai toată lumea, am mai fost acolo şi cu alte ocazii, la controale, verificări şi paraverificări etc. Aşa că nu mi-a fost greu să mă descurc: intrarea în clădire este la acelaşi nivel cu Hampton Park. Birourile Departamentului Securităţii Naţionale se întind pe şapte nivele subterane. Nelipsitele gărzi înarmate m-au condus pînă la un birou fără număr, în care un asistent, şi el fără număr, mi-a verificat cartela în computerul din faţa lui şi apoi m-a dus chiar el pînă la un alt birou, unde un alt bărbat fără număr, care putea îndeplini orice calitate, dar care, probabil, se găsea cam pe la mijlocul ierarhiei, şedea în spatele unui birou obişnuit şi modest. Purta uniforma unui ofiţer al Departamentului Securităţii Naţionale. Şi asta-i tot ce pot spune clar despre el. Convocarea pe care o primisem nu spunea decît să mă prezint pe 23 februarie la orele 10,30. Nu exista în ea menţionat nici un număr, deoarece era vorba despre un Serviciu fără cod, bineînţeles. Scrisoarea purta ştampila: „SECRET — NU SE VA VORBI CU NI-

MENI DESPRE CONVOCARE!" Şi nu era o glumă. Pur şi simplu nu trebuia să vorbesc cu nimeni despre asta şi nici nu trebuia să încerc să iau contact cu lumea care putea avea vreo legătură cu convocarea. Cînd am văzut antetul, mi-a venit în minte şi m-am cutremurat de nenorocirea cu John. F.S.S. face parte din Departamentul Securităţii Naţionale şi ... ce altceva mai era de spus?

Omul cu uniforma purpurie mi-a zîmbit cînd am intrat, s-a ridicat şi a venit apoi spre mine să-mi strîngă mîna. Asemenea amabilitate prietenească din partea unui securist era cel puţin neaşteptată. Eram deja îngrijorat şi nu fără motiv, fiindcă fusesem chemat acolo. Într-o altă epocă, probabil, aş fi fost încîntat sau cel puţin uşurat de această primire prietenească. Dar acum ea nu făcea decît să-mi sporească temerile.

La început, am vorbit doar despre vreme, pur şi simplu. Fiindcă mă aşteptam să fie o capcană undeva, nu m-am plîns de nimic. I-am spus că nimeni nu se poate aştepta ca vremea să fie întotdeauna cum o doreşte omul. Ca în orice situaţie în viaţă, existau perioade bune şi rele. Am dat şi un citat din operele de căpătîi ale lui XI. Am vorbit apoi despre munca mea. Cît era ea de interesantă. Oricine putea să-şi dea seama cît era ea de interesantă ...

Apoi, m-a întrebat cum o mai duce nevastă-mea. Tonul i se schimbase uşor. Trebuia să fiu foarte atent. I-am spus că face foarte bine, dar că era cam obosită, fiindcă avusese mult de lucru. Mi-a spus: „Probabil că accidentul cu băiatul a necăjit-o mult". Aici era capcana, m-am gîndit eu, aşa că am răspuns: „Orice mamă din lume s-ar simţi la fel la pierderea unui copil. Altfel n-ar fi normal". „Bineînţeles", mi-a răspuns el neutru,

dar, din felul în care mă privea, am ştiut că acum avea să vină partea grea şi periculoasă a discuţiei. A continuat: „Apreciem mult atitudinea dumneavoastră responsabilă după întîmplare. Faptul că aţi înţeles că a fost un accident regretabil ..." Ticălosul! M-a privit în tăcere cîteva secunde, cu o mină îngîndurată. „Da ...", a continuat, „Nevasta dumneavoastră nu a arătat acelaşi soi de înţelegere; aşa ni s-a părut nouă ...pare a fi foarte stresată, dacă ăsta este cuvîntul cel mai potrivit". Am scos din nou în evidenţă faptul că o mamă este întotdeauna mai aproape de copiii ei, se simte mai implicată în viaţa lor, are o atitudine mai afectivă în ceea ce-i priveşte. Şi, din nou, el mi-a spus: „Bineînţeles". A continuat cu acelaşi ton neutru: „Ne-am gîndit că ar avea nevoie de ajutor ... un tratament, poate. Ne-am mai gîndit că, cine ştie, faţă de dumneavoastră s-a expimat cu unele cuvinte care ne-ar putea ajuta pe noi să decidem cum poate fi acordat ajutorul. A fost, fără îndoială, supărată, a criticat, poate, unele lucruri ...Trebuie să ştim, ca s-o putem ajuta". Şobolanul nu-mi cerea altceva decît să-mi torn propria soţie.

Nu, am răspuns eu, n-a fost supărată. A plîns, şi apoi, cînd s-a întors la lucru, n-a mai pomenit nimic despre asta; oricum n-a spus nimic care să poată face pe cineva să suspecteze că ar ascunde sentimente de revoltă sau ură. Eram sigur, i-am spus, că înţelesese că nu fusese decît un accident. Eu credeam că ea nu avea nevoie decît de odihnă. Muncise întotdeauna conştiincios şi din greu. Nu era nevoie decît de o vacanţă pentru a se reface pe deplin. Ofiţerul asculta în tăcere, cu o umbră de zîmbet înţelegător, care îi trecea pe faţă, iar zîmbetul acela putea însemna ori-

ce. Apoi spuse, după un alt moment de tăcere:
„Ei, da, o vacanță pare a fi o idee foarte bună. Ne ocupăm noi de toate aranjamentele. Trebuie s-o duceți într-un loc liniștit, unde să puteți să vă odihniți amîndoi."

Era însă clar că nu terminase încă ce avea de spus. Mi-a oferit o țigară, pe care am refuzat-o, fiindcă nu fumez. M-a întrebat dacă nu vreau ceva de băut și înainte că eu să-i răspund, s-a ridicat și a turnat pentru amîndoi niște Whisky 95 — cel mai bun, firește. Apoi, în timp ce ne sorbeam amîndoi băutura, a spus: „Apropo, cred că pot să vă spun, confidențial, bineînțeles, că veți fi numit într-un post foarte sus-pus. Mai rămîn de făcut doar cîteva verificări de cea mai mare importanță. Dar asta nu are de ce să vă îngrijoreze. De fapt, o vacanță este, într-adevăr, o idee grozavă. Cînd vă veți întoarce, veți fi în perfectă formă". A continuat pe aceeași temă un timp și apoi a început să-mi povestească ceva despre un ministru foarte influent — firește, n-a spus cine — a cărui soție a trecut printr-o perioadă dificilă și le solicitase lor ajutorul. Acest fapt fusese considerat ca fiind un semn clar de încredere în conducere și serviciile de securitate, care nu rămăsese nebăgat în seamă. Se putea înțelege chiar că el, ministrul, n-ar fi suit așa de sus pe scara socială a națiunii, dacă n-ar fi arătat că atît interesele naționale și de partid, cît și cele personale și ale celor dragi din imediata ta apropiere erau cel mai bine apărate și servite dacă se dădea dovadă de încredere deplină și de un comportament absolut deschis. Era clar că ei considerau că eu mă aflam în aceeași „situație de răscruce". Oricum, ei arătau că se avea încredere în mine și era firesc să se aștepte să arăt și eu aceeași încredere, spunîndu-le dacă aveam sau

nu bănuieli că nevastă-mea are nevoie de ajutor. I-am asigurat că mă voi ridica la înălțimea așteptărilor și că voi arăta o încredere egală cu cea care mi se arătase.

Băga-i-aș în ce știu eu ...!, cu comportamentul lor cu tot, cu felul în care se poartă și vorbesc ... Cînd eram tînăr credeam că astfel de lucruri nu se pot întîmpla decît în romanele polițiste și filmele cu suspense ... sau în cărțile științifico-fantastice, în care personaje de o nebănuită cruzime foloseau metode inteligente, dar oribile pentru a-și duce pînă la capăt scopul propus ... și, bineînțeles, orice om întreg la minte vedea clar despre ce este vorba și cei răi nu izbuteau niciodată ... Așa se întîmpla în cărți. Acolo răul era întotdeauna pedepsit. În povestiri, nimeni, nici un om adevărat, în afară de gunoaiele societății, nu s-ar fi lăsat cumpărat cu vorbe goale și lingușeli. Dar, în realitate, atunci cînd sînt puși într-o astfel de situație, cîți sînt cei care rezistă și cîți nu cedează „încrederii" ce li se arată, ori din teamă, ori din ambiție? Cîți n-au sacrificat în mod deliberat pe alții, știind că asta ar putea să le mărească lor șansele de succes? Și de aceea cred porcii ăștia că lor trebuie să le meargă întotdeauna ... că oricine este motivat în acțiunile lui în același fel. „Ei" văd pe toată lumea ca fiind „după chipul și asemănarea lor" — zeii cei mititei!

Sîmbătă, 25 februarie

Sînt îngrijorat. Și văd, simt, că și Jenny este îngrijorată. Și nu avem nici un motiv palpabil pentru asta. Este doar sentimentul acela bolnăvicios, care te cuprinde atunci cînd începi să gîndești și imaginația îți funcționează mai mult ca

de obicei.

Astă seară, cînd a venit acasă, mi-a spus: „Mi s-a comunicat că sînt în concediu începînd cu săptămîna viitoare. Mi s-a pus în vedere să plec să-mi fac concediul." Era uimită şi evident, nu putea înţelege de ce ...Era în vocea ei ceva care îmi era străin ... nu ştiu ce, să fie oare neliniş-te? I-am spus că şi mie mi se acordase concediul tot începînd cu săptămîna viitoare şi că deja în-cepusem să fac aranjamentele pentru a merge în Trinidad. I-am mai spus că o să-i prindă foarte bine să se odihnească, de odihnă avea nevoie şi, de altfel, şi eu aveam nevoie tot de asta. Un timp a privit drept în faţa ei, apoi şi-a întors privirea spre mine şi a spus: „Mai e ceva ce nu mi-ai spus, nu-i aşa?" Am ezitat — îmi promise-sem să nu spun nimic care ar putea s-o neliniş-tească. Şi, oricum, întîlnirea avută cu o zi înainte era sub „sigiliul secretului". Totuşi, m-am decis să-i administrez o doză diluată din adevărul celor întîmplate cu securistul. Ea a căzut într-o tăcere întunecată, iar fruntea i s-a încruntat. Ceea ce am spus a fost că mi se deschidea calea unei avansări şi că era drăguţ din partea lor să ne ofere o vacanţă înainte de a începe noua muncă. Nici asta nu a făcut să-i dispară îngrijorarea de pe figură. Da, da, Jenny este îngrijorată şi nu vrea să-mi spună despre ce este vorba. Am în-trebat-o, dar îmi răspunde mereu că nu este ni-mic. E posibil ca omul acela să fi avut drepta-te. Oricum, este obosită. Dar felul în care vor-beşte, este adevărat că te face s-o simţi stresa-tă — acesta fusese cuvîntul folosit de ofiţer, nu?, stresată —; e ciudat cum de tocmai cuvîntul acesta mi-a venit şi mie în minte. E oare posibil să aibă greutăţi la serviciu? Uneori, într-o at-mosferă închisă, în locuri închise, lucruri mărun-

te pot apărea ca avînd o mare importanţă. Poate are probleme cu unii colegi ... Dar, oricum, nu vrea să-mi spună despre ce este vorba. Ar fi aşa de bine, dacă mi-ar spune. Am senzaţia că este ca posedată de o îngrijorare „străină" şi de ne-înţeles.

Marţi, 28 februarie

Jenny e arţăgoasă de cîteva zile încoace. Se leagă de fiecare cuvînt pe care îl spui fără nici un motiv. E complet în dezacord cu firea ei obişnuită. Tre-buie să existe un motiv ... ceva se întîmplă pre-cis.

De fapt şi eu mă simt cam nervos. E posibil să fiu şi eu arţăgos şi să nu-mi dau seama. Trebuie să încerc să mă controlez. Nu ne avem decît unul pe celălalt şi nu trebuie să-i lăsăm pe „ei" să strice şi asta.

Şi eu sînt îngrijorat, asta este. Ieri mi s-a spus că nu putem obţine locuri pentru Trinidad. Am primit o notă de la Securitate în care se spu-ne:
„Refuz la cererea de călătorie în Trinidad ...

Acesta este un alt mod de a informa că, datorită cercetărilor efectuate în vederea promovării, cel vizat pentru promovare nu poate părăsi ţara în timpul acestor cercetări datorită eventualităţii de a fi chemat urgent, în faţa Biroului de Investiga-ţii, în caz de nevoie. „Refuz la cererea de călătorie în Trinidad... Se fac cele necesare pentru o al-ternativă de vacanţă, care, se speră, va fi la fel de plăcută."

Azi dimineaţă, am primit două bilete de la Biroul de Călătorii al Centrului Guvernamental local

al zonei în care locuim. Erau rezervații pentru o croazieră pe „Devon Star", incluzînd un număr de excursii turistice de țărm în Tunis, Lisabona și Funchal. Odată cu aceasta a venit și o notă de acord pe care s-o semnez: Nelly și Mary urmează să fie trimise la un Cămin pentru Elevi.

Bineînțeles că i-am contactat imediat, fiindcă noi intenționam să plecăm cu copiii. Mi s-a răspuns că „Devon Star" nu mai dispunea de locuri libere, iar aranjamentul pentru noi nu mai putea fi anulat la o dată așa de tardivă. Cînd am insistat că vreau să am copiii cu mine, mi s-a adus la cunoștință, pe un ton de reproș, că nu era posibil să fie împiedicați de a merge la școală timp de două săptămîni în mijlocul trimestrului. Și pe lîngă asta, a adăugat funcționara, e mult mai plăcut și mai odihnitor fără copii și grija lor. Soția mea avea să aprecieze asta, fără îndoială.

Jenny n-a apreciat deloc asta. „Vacă proastă! O vacanță fără copii? ce vacanță e asta?" „Femeia n-a spus decît ceea ce i s-a spus să spună", am replicat eu. Iar Jenny a adăugat pe tonul ei de pelin: „Ca noi toți, nu?"

Duminică, 18 martie

Vacanța asta a fost una dintre cele mai rele perioade ale vieții mele.

În primul rînd, a fost cumplit de plictisitor, sechestrat toată ziua și noaptea, pe vasul ăla. Chiar și în timpul excursiilor însoțite de ghid, eram ținuți împreună ca vitele în cireadă și duși să vedem niște „priveliști" pre-aranjate, într-un autobuz închis și aduși înapoi la vas, fără să avem voie să ne îndepărtăm un minut măcar de turmă. Și, cum nu era nimic de făcut, aveam tot timpul sentimentul că eram urmăriți constant. Poliția secretă mișuna peste tot, îmbrăcați în chelneri, sau marinari — îi puteai mirosi de la șapte poște — era „ceva" inconfundabil la toți — și toți erau cu ochii pe noi.

Chiar de la bun început, atmosfera a fost apăsătoare și tensionată. Cei mai mulți, dacă nu toți „excursioniștii" fuseseră trimiși, cum fuseserăm trimiși și noi, în vacanța pe care nu ei o ceruseră. Oamenii își dădeau silința să rîdă, să converseze normal, dar totul era teatru prost. Curînd și-au recăpătat expresiile îngrijorate în ochii goliți și a revenit neajutorarea lor de zi cu zi.

În ziua a treia, un cuplu ceva mai în vîrstă s-a sinucis. A venit un elicopter să ridice cadavrele. Apoi, tocmai cînd ajungeam la coastele Tunisului, o fată a încercat să sară peste bord, dar a fost prinsă și adusă înapoi. N-am mai văzut-o după aceea. Stătea cu noi la masa căpitanului — o brunetă frumoasă, de vreo douăzeci de ani, mereu tăcută, tristă, abia dacă punea gura pe mîncare. Căpitanul făcea glume pe seama ei, spunînd că avea „rău de dragoste". Din felul în care îl privea cînd el spunea asta îți puteai da seama cît de dureroasă considera ea că era gluma. În seara cînd a fost adusă înapoi și cînd locul ei la masă a rămas gol, acest loc ne-a părut tuturor brusc foarte „mare" — era, cred, imaginea realității pe care o trăiam toți...

Jenny era mereu neliniștită. Dormea prost, avea coșmaruri și se gîndea mereu la copii. Număram zilele. Abia se tîrau. Și culmea era faptul că de dorit nu doream să ne întoarcem decît pentru copii.

Cînd ne apropiam de sfîrşitul călătoriei, am simţit cum mă cuprinde un soi de frică, mai mult de panică; ce ne aştepta la întoarcere, ce vom găsi acasă? Într-o noapte, în pat, copleşit de o stare de toropeală, am planuit cum să evadăm. Cînd m-am trezit, m-am simţit deprimat şi am avut un gust amar cînd mi-am dat seama — a fost o trezire dureroasă şi grea — că nu aveam scăpare, că nu exista nici o scăpare ... era imposibil. Şi apoi erau copiii, trebuia să ne gîndim la ei. Da, „ei" ştiuseră ce fac cînd nu ne lăsaseră să luăm copiii cu noi.

Şi după toate frămîntările şi îngrijorările, după toate gîndurile pe care ni le-am făcut, la întoarcere, am găsit totul într-o stare de normalitate obişnuită: laptele, ziarele, distribuitorii de alimente şi-au făcut datoria chiar din acea dimineaţă. Se strînsese şi nişte corespondenţă în care era şi o carte poştală cu detalii despre cînd trebuia să mergem să le luăm pe Mary şi Nelly de la cămin.

Exista chiar şi o notă recentă, în care eram anunţat că fusesem promovat şi mi se ştersesera două zerouri din numar pe scara socială:

„Statul vrea să vă facă cunoscut că nu ignora realizările dumneavoastră de cetăţean şi de om de ştiinţă." Se termina cu felicitări de la X2 personal şi urări de succese pe viitor. Trebuie să fiu cinstit şi să admit că, deşi urăsc sistemul, m-am simţit flatat. Poate, chiar natura sistemului făcea ca astfel de lucruri să pară şi mai importante — exista însă, cum este şi firesc, satisfacţia normala a oricui atunci cînd vede că munca lui este recunoscută, de oriunde ar veni această recunoaştere. Dar, era mai ales uşurarea — lui Jenny nu i se va întîmpla nimic. Nimeni nu era promovat dacă existau dubii în privinţa soţiei. Da, nu i se va întîmpla nimic lui Jenny. Şi asta era lucrul cel mai important.

Cînd i-am spus, aproape că am simţit fizic cum i se luase greutatea de pe umeri. Da, şi pentru ea a fost o uşurare.

Şi ca să pună capac la toate, a mai fost şi întîmplarea de azi dimineaţă. Am simţit că trebuie să încerc încă o dată să clarific problema banilor de la Bancă, bani pe care îi vroiam înapoi în schimbul acţiunilor, aşa că am decis să merg la Banca Centrală. Pînă una alta, problema asta se prelungise luni de zile.

Mi-am pregătit în minte un număr de fraze, care mi se păreau potrivite, potrivite acum cînd reflectam la remarcile fetei de la bancă şi ale tuturor celor cu care luasem contact în această privinţă. Mi-am făcut chiar planul pentru ceea ce aveam să spun computerului. La bancă, am povestit iar istoria de la începutul ei unei roşcate frumoase aşezată în spatele ghişeului. Ea mi-a spus că-i pare nespus de rău, dar că era nouă în slujbă şi nu ştia nimic cu privire la situaţia mea. I-am sugerat să verifice, să meargă la şeful ei — nu se putea, şeful era în şedinţă şi nu putea fi deranjat.

Am dat drumul la unul din discursurile pregătite anterior. Ea a continuat cu scuzele şi, în final, m-a rugat să aştept un moment. Cîteva secunde mai tîrziu, s-a reîntors cu un tînăr pe care-l văzusem şi cu care discutasem deja de mai multe ori. Cînd a dat cu ochii de mine, a luat brusc o mină care indica clar că era sătul, plictisit şi că nu considera că aveam motive să-l deranjez încă o dată. Abia începusem să vorbesc, cînd m-a întrerupt cam brusc şi nepoliticos şi mi-a

spus că ar fi bine să completez o altă cartelă. Vor introduce cartela pentru analiză la Aldie. Numai cînd vor avea răspunsul computerului şi doar atunci, vor fi în situaţia de a-mi da un rezultat în ceea ce priveşte cererea mea. I-a spus că sînt dispus să aştept răspunsul lui Aldie, deşi eram conştient că putea dura ceva timp. Mi-a răspuns că, după cum bine ştiu, ei închid la ora 15,00, dar că puteam veni a doua zi.

Întrucît mi-am dat seama că nu aveam de ales, cu un zîmbet dezinvolt şi satisfăcut pe faţă am completat noua cartelă, iar în mine s-a instalat sentimentul că lupt cu şanse nespus de potrivnice. După ce am terminat de scris, i-am dat cartela tînărului care a privit-o şi, apoi, uitîndu-se scurt la mine, mi-a dat-o înapoi; vocea i se schimbase — era acum plină de exasperare, milă şi cinism — „Cred că aţi uitat două zerouri la începutul numărului dumneavoastră", mi-a spus el. M-am uitat la cartelă şi i-am răspuns cît am putut eu mai rece şi mai stăpîn pe mine: „N-am uitat nimic!" Eram foarte mulţumit de răspuns. I-am returnat cartela, s-a uitat din nou la ea, apoi la mine şi vocea i-a devenit mult mai prevenitoare: „Fiţi amabil, luaţi loc, nu durează mult, domnule!" Deci, cu trei zerouri la începutul numărului ai dreptul la „domnule", mi-am spus în sinea mea, şi amuzat dar şi scîrbit. S-a apropiat grăbit de roşcată şi i-a şuflat ceva la ureche. Ea a vorbit în TV-fonul interior. În mai puţin de două minute, o femeie tînără îmbrăcată curat şi sobru, se îndrepta spre mine; avea un surîs sintetic, prefabricat, prefăcut. Mi-a înmînat o notă în care scria că eram aşteptat de 624956 — Directorul Adjunct al Băncii Centrale, cel care se ocupa de operaţiunile bancare şi care „spera că va fi în măsura să clarifice orice dificultăţi apărute în situaţia mea."

De data asta, n-am fost dus la subsol, ci am urcat douăsprezece etaje şi am fost introdus într-un birou spaţios şi elegant. Pereţii erau parţial ascunşi de draperii moderne dintr-un material de un argintiu sclipitor. Mobilierul era în cea mai mare parte transparent sau din argint plastic folosit din belşug. Securistul de la uşă s-a ridicat cînd am intrat, iar proprietarul biroului a venit spre mine cu mîna întinsă. Omul era exemplul tipic de „ajuns". Foarte elegant, la ultima modă, tot aşa ca biroul în care se afla. Doar părul se detaşa de stilul pe care îl afişa: începuse să cheleaască şi-l lăsase să crească prea lung. Îi dădea un aer neglijent. Era înalt şi subţire şi unii l-ar fi putut găsi chiar arătos. M-a tratat cu mare căldură, s-a arătat plin de înţelegere în ceea ce privea problema mea. Dar, mi-a explicat că întîmpinau o mulţime de dificultăţi cu o serie întreagă de lucruri în administraţie, iar computerele se comportau la fel ca nişte copii: atunci cînd nu vor ei să se joace, nu vor să se joace şi pace bună. Mă întrebam dacă chiar mă considera în aşa măsură de prost. Mi-a oferit un pahar de whisky. Acordau, mi-a mai spus, toată atenţia situaţiei mele, de asta puteam fi sigur. I-am ripostat că nu existau de fel indicii în acest sens. S-a arătat foarte tulburat de vorbele mele. Ştiam că joacă teatru, dar chiar dacă el ştia că eu ştiu asta, trebuia să continue s-o facă. Mi-a spus că mi se trimiseseră cu poşta un număr de comunicări şi că de fapt, Oficiul lor principal de plăţi primise dispoziţii să efectueze plata cu... săptămîni în urmă. Nu auzisem nimic despre asta? Era foarte ciudat... Poate că Aldie iar făcuse o greşeală, nu dăduse comanda de trimitere sau ceva asemănător. Dar el, 624956 avea adunate toate datele necesare, iar eu, la coborîre, aveam să văd că nu întîmpin

nici o dificultate în ridicarea banilor. Dacă aveam absolută nevoie, puteam ridica chiar şi dobînda respectivă. Bineînţeles, lăsarea neatinsă a dobînzii în bancă era în interesul meu — şi a rîs fericit de propria lui glumă bună (presupun că aceleaşi cuvinte le folosea cu toţi clienţii) — „era în intersul meu şi al naţiunii ca interesele băncii să fie servite de rata de interes a dobînzilor mele." Cine ştie, era posibil să apuc ziua cînd şi eu aveam să rîd la o astfel de glumă.

Cînd m-am întors şi i-am spus lui Jenny, am rîs cu poftă şi, aşa cum face oricine în astfel de situaţii am povestit totul cu lux de amănunte, iar ea a pus întrebări despre unele detalii şi nu ne mai săturam rîzînd.

L-am imitat pe omul de la bancă, i-am imitat tonul suav şi solicitant şi, bineînţeles, mi-am dat toată silinţa fără nici un motiv bine determinat, să pară caraghios, pentru a-l îndepărta cît puteam mai mult de imaginea înrădăcinată a oficialului, pe care trebuia să-l tratezi cu consideraţie. Dar, cînd priveşti mai bine lucrurile, totul pare, deodată, deprimant. Ce s-ar fi întîmplat dacă aş fi încercat să-mi încasez banii tot cu cinci zerouri în faţa numărului meu? Aş fi fost, fără îndoială, în situaţia de la început — fără nici un rezultat. Un „tîmpit" de funcţionar m-ar fi privit cu dispreţ... Şi de ce „tîmpit"? E obligat să se comporte aşa, să facă ce i se spune să facă, să asculte de ordine. Asta era modul nostru de viaţă. Altfel, ar fi fost concediat şi, dat afară dintr-o slujbă guvernamentală, nu mai ai alte soluţii. Industria, finanţele, transporturile publice, tot ce contează aparţine Statului. Aşa că dacă statul nu vrea să-ţi dea o slujbă sau te dă afară fără referinţe, ce-ţi mai rămîne de făcut?

Dar pentru moment, lucrul esenţial era că Jenny

rîdea din nou, că era din nou Jenny cea dinainte. Şi asta făcea parte din procesul sufletesc de uşurare prin care treceam amîndoi.

Duminică, 25 martie

Azi am fost la un picnic. Ne-am hotărît în pripă, era primăvară şi aveam amîndoi ziua liberă. Aşa că am scos maşina şi am mers pînă la coasta mării. De data asta am condus eu. Mary stătea lîngă mine, în timp ce Jenny era sus cu Nelly.

A fost o zi minunată din toate punctele de vedere... caldă, cu cîmpul şi pomii în plină floare şi păsărelele ciripind vesele. Pregătisem pentru drum un pui, un pachet cu patru porţii de peşte gata-preparat, nişte sandvişuri şi prăjitură cu fructe, iar pentru început, într-un termos, supă caldă.

Am găsit un loc încîntător chiar la ieşirea din Bournemouth *. Iarba era moale, iar cîmpul era ca peticit cu şofran. Priveliştea era splendidă, marea strălucitoare sub soare, cu stîncile răsărind brusc din ea; totul era plin de viaţă şi se auzea din depărtare ţipătul pescăruşilor ... O zi cu adevărat minunată!

Şi nici nu era multă lume, un lucru normal, fiindcă era liber doar pentru angajaţii cu funcţii importante în Guvern şi industrie. Îmi aduceam aminte de zilele libere pe care le aveam la statutul de 7 Zerouri. Peste tot era plin ochi. Mă gîndesc că pentru oamenii care muncesc direct în fabrici este chiar mai rău fiindcă ei sînt cei mai

* Localitate pe coasta Canalului Mînecii, în Sudul Marii Britanii. (n.t.)

mulţi, iar în zilele libere se calcă pur şi simplu pe picioare.

„O altă contribuţie majoră la fericirea poporului", aşa a salutat Guvernul introducerea sistemului zilelor libere. Ar fi fost mai corect să se specifice — „pentru fericirea unei anumite părţi din popor". Cei de „sus de tot" au ţara întreagă la dispoziţie în zilele libere.

Marţi, 3 aprilie

Nici nu-mi vine să cred. Azi, cu poşta, mi-a venit o invitaţie, în care mi se comunică că sînt aşteptat cu soţia la Recepţia de Gală şi Banchetul oferit în onoarea Primului Ministru al Afrikaanerland-ului*, pe data de 7, la orele 20,00. Vom fi luaţi de la domiciliu la ora 19,25. Bineînţeles, nu puteau să-ţi dea o adresă la care să te prezinţi singur. Dar sînt aproape sigur că trebuie să fie la Fortăreaţă. Iar X2 va fi şi el acolo şi va ţine un discurs... cu siguranţă.

Ce le-a venit să mă invite pe mine? Să fiu al naibii dacă ştiu. Sînt oare în atenţia cuiva sus-pus? Oricum, Jenny a fost încîntată. De fapt, nu mi-aş fi imaginat că o invitaţie din partea adunăturii aceleia de ticăloşi ar putea-o încînta aşa de mult. Fata asta este mereu plină de surprize. Niciodată n-am să ajung să o înţeleg cu adevărat. Poate că nu este decît faptul că după atîta îngrijorare, lucrurile par să se îndrepte. Era

*Scriitoarea se referă la ţările din sudul Africii — Africa de Sud şi Zimbabwe — care, în această utopie devenisera o ţară unitară cu numele de Afrikaanerland, nume luat dupa termenul „afrikaaner", denumire dată populaţiei albe din zonă (n.t.).

posibil ca ea să-şi fi făcut chiar mai multe gînduri negre decît mi-am închipuit eu şi acum reacţiona mai puternic.

Hotărîrea pe care am luat-o la Anul Nou îmi pare acum, deodată, foarte departe. Şi, totuşi, pentru prima oară, mi se pare că mi s-ar oferi nişte posibilităţi. Dar, oricît s-ar lăsa omul furat de propriile lui probleme şi dus de valurile umflate ale ambiţiilor sale, el se află pînă la urmă tot în mîna sigură a sorţii ...

Miercuri, 4 aprilie

În ultimele săptămîni, am lucrat mult cu computerul. Aveam aşa de multe date de verificat, că m-am aflat permanent într-un du-te vino între biroul meu şi Centrul de Calcul. Se spune că nu este nevoie să te deplasezi, doar să-ţi trimiţi datele pe care vrei să le verifici, dar nu e niciodată aşa de simplu. Dacă am reuşit să-mi fac cît de cît treaba, este pentru că am stat pe capul lor şi pentru că mi-am pregătit întrebările în detaliu. E adevărat că programatorii nu ştiu prea multe în ramura mea de activitate, iar eu ştiu cum se lucrează cu calculatorul. Şi totuşi, computerul nostru nu poate face o mulţime de lucruri, deşi este legat, bineînţeles, de Computerul Principal. Există unele informaţii pe care doar Principalul le poate furniza.

Principalul — ... ce nume adecvat! EL controlează toate computerele de pe toată întinderea ţării şi chiar cîteva din străinătate. Este în acelaşi timp legat cu computerele de puterea lui din toată lumea.

Dacă s-ar întîmpla ca EL să cadă, toate computerele din ţară ar fi brusc în situaţia de a nu

mai putea funcţiona. Fluxul fără sfîrşit de informaţii false, date aproximative, verificări şi paraverificări asupra populaţiei, permanenta noastră dependenţă de maşini ar înceta atunci total. Dar, bineînţeles, nu e bine nici să te gîndeşti la lucruri ca acestea. Şi, oricum, EL nu se poate strica, nu se poate opri, nu i se poate întîmpla nimic rău — aceasta este poziţia oficială. Şi nimeni nu ştie unde se află. Se fac doar supoziţii. Presupunerea mea este că oriunde s-ar afla X2, acolo clocește şi Principalul şi acolo unde lucrează grupul masiv de miniştri, acolo clocește X2. Şi eu bănuiesc că sînt toţi adunaţi sub acoperişul Fortăreţei, undeva în sud-vestul fluviului *... Computerele şi roboţii ..., ei au înlocuit diavolii din Evul Mediu — hăituind şi urmărind oamenii, care încearcă să le sature setea de sînge oferindu-le spre sacrificiu vieţi umane.

Oricine ar citi aceste rînduri ar putea considera că este o comparaţie melodramatică şi nepotrivită. Dar eu ştiu că este adevărat. Noi am învăţat acest adevăr într-o zi de octombrie a anului trecut.

Şi ca toţi diavolii, aceste maşini nu sînt decît realizările minţilor nebune ale oamenilor.

Joi, 5 aprilie

Noaptea trecută a fost rîndul lui Jenny să aibă un vis ciudat.

A visat că număra orele propriului ei timp; ca pe nişte cărţi de joc din hîrtie subţire: albe la început şi, din timp în timp, roz şi bleu.

* Este vorba desigur de fluviul Tamisa. (n.t.)

Apoi, unele din ele şi-au schimbat culoarea în bej şi din bej în gri, pentru ca în final, majoritatea să fie negre. Acestea au fost urmate de cîteva cărţi de joc foarte frumoase de un albastru adînc şi strălucitor cu steluţe argintii. Ei i-au plăcut atît de mult, încît a vrut să le pună de-o parte. În timp ce celelalte erau cu miile, cele albastre dacă erau cîteva duzini. Cînd s-a oprit din numărat, mai exista un pachet mic de cărţi la care nu se uitase.

Mai în glumă, mai în serios, am întrebat-o pe Jenny dacă ea credea că visul ar putea fi interpretat în vreun fel. „Dar l-am şi interpretat..." mi-a răspuns ea cu un zîmbet enigmatic de Mona Lisa. Aşa că am rugat-o să-mi spună şi mie. Ea m-a privit cu ceva straniu, calm şi trist în ochi şi mi-a spus: „Nu..., nu cred că ţi-ar plăcea atît de mult cum mi-a plăcut mie... Hai să spunem că e ca-n viaţă." N-am insistat. De ce aş fi făcut-o? Oamenii, chiar şi nevestele, au dreptul să-şi păstreze propriile lor gînduri pentru ei înşişi. Era, cu toate acestea, un vis ciudat, mai ales că însaşi Jenny îşi dăduse silinţa să-l interpreteze... O interpretare care o întristase, dar o şi făcea să strălucească de o lumină interioară...

Sîmbătă, 7 aprilie

Aşa că ne-am pus ce aveam mai bun pe noi şi ne-am dus la Recepţia de Gală. Am fost luaţi de un helicar special şi am aterizat pe terasa Fortăreţei. Erau mai multe terase de aterizaj, dar, cum toate erau ocupate, a trebuit să aşteptăm mai bine de cinsprezece minute înainte să aterizăm şi să coborîm.

Gărzile înarmate erau în costume festive — numai pene şi festoane. Erau înşiraţi pe toate coridoarele ce duceau spre marea Sală de primire, complet decorată în alb. Aici invitaţii erau triaţi. Am fost conduşi la maşini subterane special decorate, care ne-au transportat pînă la saloanele de recepţie. Era foarte impresionant totul. O copie perfectă a marilor saloane din castelul Versailles de lîngă Paris. Fără îndoială, conducătorilor noştri le place foarte mult istoria veche ...

Totul era construit la foarte mare adîncime sub pămînt — după părerea mea echivalentul a nouă sau zece etaje în jos. Mai tîrziu, în seara aceea, aveam să vedem grădini cu ceruri fals luminate deasupra lor, copiate după grădinile Versailles-ului şi ale Trianon-ului, cu tot cu turmele de oi, o curte de păsări şi mai departe o grădină cu bazine cu peşti tropicali. Impresia generală e greu de pus în cuvinte: minunat, uimitor, copleşitor. Şi erau, fără îndoială, cu mult mai impresionante decît fuseseră vreodată originalele, chiar în zilele lor de glorie. Poate că impresia aceasta derivă, în principal, din faptul că totul este atît de neaşteptat ...

După socotelile mele erau prezenţi vreo 500 de invitaţi. Şi eram cu atît mai uimit că ne găsim şi noi printre ei, cu cît numărul lor era relativ mic. Atunci l-am văzut pe individul cu mutră de şobolan, care a venit spre noi, curtenitor şi plin de bunăvoinţă. Mi-a spus că trebuie neapărat să-l întîlnesc pe Primul Ministru Wvroeder. I se spusese deja cîte ceva despre munca mea şi Domnia Sa era foarte interesat. Am înţeles din ceea ce spunea că interesul era îndeosebi legat de folosirea uneia dintre invenţiile mele în prevenirea efectelor dezastruoase ale secetei. S-a referit la o sugestie pe care o făcusem într-unul din rapoartele mele — de fapt, era mai mult o părere personală decît un studiu amănunţit. Aşa că l-am întîlnit pe Wvroeder — un tip gras, roşu la faţă şi antipatic. I-am explicat că era nevoie de teste amănunţite, înainte ca invenţia să poată fi folosită în scopul sugerat, teste pentru care nu avusesem nici timpul şi nici facilităţile necesare, deoarece, era de la sine înţeles că problema nu era de prioritate naţională. Am mai scos în evidenţă faptul că, de foarte multe ori, cînd e vorba să le pui în practică, lucrurile nu sînt aşa cum apar ele în teorie. Discuţia s-a prelungit o bună bucată de vreme şi, trebuie să spun, că era un om cu multe cunoştinţe şi interesat de ştiinţă — el însuşi fizician de formaţie. Soiul de om care ştie de minune să vorbească şi care te face să gîndeşti despre el foarte frumos, deşi ştii că nu merită.

Şi apoi au urmat discursurile ..., dar de data aceasta îi puteam vedea pe vorbitori.

Întîi o femeie tînără şi înaltă a anunţat că ea, 348338, Secretara de Cabinet are marea onoare să anunţe .. şi a apărut X2, care şi-a ţinut discursul cu vocea lui curgătoare, mlădioasă şi armonioasă.

Am observat că are un registru de vreo şase, şapte discursuri gata pregătite, pe care le foloseşte în concordanţă cu împrejurările date, doar cu mici schimbări, în aşa fel încît ele să se potrivească timpului şi locului: aspre — „Nu trebuie să ne facem iluzii ..., situaţia este critică .. Fiecare bărbat, femeie şi copil trebuie să fie pregătit să facă sacrificii ..."; eroice — „Nu m-am dat niciodată înapoi de la datoria mea, oricît ar fi fost ea de grea sau de ingrată. Ce era de făcut am făcut fără să precupeţesc nimic, chiar în împrejurări potrivnice ..."; încurajatoare (de obicei acest fel de discurs era folosit în finalul celui

anterior) — „Ați lucrat bine ... Eforturile noastre sînt răsplătite. Continuați pe aceeași cale și vom obține victoria."; optimiste — „Bătălia nu este încă cîștigată, dar sînt sigur că, dacă vom persevera ...; victorioase — „Am reușit! Calea pe care am trasat-o Eu a dus la succes. Partidul nostru, Țara noastră, Eu ..., Eu ..., Eu ...; și pline de miere — „Astăzi întîmpin cu o plăcere/mîndrie/bucurie deosebită ... Ne vom aminti întotdeauna cu o plăcere/mîndrie/bucurie specială de momentul care ne-a adus aici ..." Ieri am avut parte de un discurs de miere — numai cuvinte dulci, felicitări și satisfacții. Toată lumea era impresionată de realizări ..., încîntată de întîlnirea cu Primul Ministru, adînc mișcată de vizită. Nimeni nu uită vechea prietenie, exemplul minunat, lupta eroica pentru menținerea identității ...

Și, după ce-a vorbit omulețul pe care poporul îl cunoștea sub apelativul de X2, a venit rîndul Primului Ministru al Afrikaanerland-ului. Și el tot cu vorbe dulci. De fapt, era același discurs de la coadă la cap ... Se mulțumea pentru Recepție ... Nimeni nu va uita vreodată ... Ocaziile memorabile, prietenia dintre cele două țări ...

Mă și întreb de ce și-or mai da osteneala să țină discursuri? În epoca asta a noastră computerizată, automatizată și atît de progresistă, mă mir nespus că se menține încă o practică într-atît de demodată și plictisitoare. Computerele ar trebui să selecteze un discurs, pe care să-l înregistreze automat și apoi acesta să fie pus de oricîte ori este nevoie, ca o muzică de fond. Și n-ar trebui să-l asculte decît cei care ar vrea s-o facă.

Am fost prezentat și lui X2. De la distanță nu e decît un oarecare omuleț fără importanță. Cînd îl privești mai de aproape, nici nu e chiar atît

de scund: cam 1,75 m — nici gras, nici slab, cu părul moale și de culoarea șoarecelui-încărunțit. Dar e ceva pe fața lui care îl face antipatic: o expresie dură, tăioasă, un stil aspru. Ochii lui mici ca mărgelele, vioi, care te cîntăresc și te măsoară pe toate părțile, buzele subțiri într-o grimasă de zîmbet care nu-i părăsește figura, te fac să crezi că ar putea da orice ordin în ceea ce te privește și să continue să-ți zîmbească la fel. Una peste alta, s-a comportat binevoitor, a făcut remarci generale și apreciative la munca mea și ne-a adresat cîteva cuvinte de bun-venit. N-a fost o experiență plăcută, deși oricine în locul meu ar fi fost hiperîncîntat să-l întîlnească pe X2 în carne și oase. Cu toate acestea, poate fi de bun augur. Doar el să nu fi prins vreo antipatie la adresa noastră ...

Miercuri, 11 aprilie

Am recitit cîteva dintre primele pagini ale jurnalului. Acum sînt fericit că am avut gîndul să-l încep. Ajută foarte mult să vezi cum lucrurile se schimbă și, mai ales, cum ne schimbăm noi. Iar noi ne-am schimbat, ne-am schimbat atît de mult de la moartea lui John ... E drept, Jenny s-a schimbat ceva mai mult, dar nici eu nu mai sînt la fel cum eram. Cum am putut fi așa de naiv să-mi închipui că lucrurile ar putea fi altfel dacă în locul lui X2 ar veni altcineva? Și cum mi-am putut imagina măcar că s-ar putea petrece un astfel de lucru? Și asta de ce? Pentru că ei vorbesc despre democrație — acea nepieritoare democrație care nu există decît în vorbe. Nu se poate schimba nimic doar cu schimbarea unui om cu alt om. S-ar putea ajunge la unele îmbunătățiri — cum foarte bine s-ar putea nici măcar să

nu se corecteze nimic. Pentru că are foarte puţină importanţă dacă un om, doi oameni la rînd sau mai mulţi deţin puterea deplină, absolută, fără limite, autoritară. Ceea ce contează este natura puterii deţinute, extinderea ei, scopul ei final, ori toate acestea trebuie să fie permanent sub control. În esenţă, este vorba de puterea Statului, fiindcă Statul este o mantie sub care se ascunde adevărul. Ceea ce trebuia descoperit de mult de sub mantie ar fi trebuit să fie natura acestui adevăr. Dar, acum este prea tîrziu. Am ajuns la stadiul unde numai o revoluţie mai poate constitui o soluţie.

Vineri, 13 aprilie

Astăzi sînt singur în casă. Numai eu am zi liberă. Copiii au program special la şcoală. Jenny trebuie să participe la o Conferinţă. Pentru ochii vecinilor, pretind că mă odihnesc în camera mea, cu perdelele trase. M-am încuiat în birou şi am coborît aici ... în lumea mea secretă ... cu ziarele mele vechi, cu cărţile mele vechi, cu revistele şi cu jurnalul meu ..., cu munca mea de cercetare şi modelele reduse la scară.

Cînd n-am chef de lucru, cum n-am astăzi, citesc la întîmplare din cărţi sau ziare, care-mi amintesc lumea de altădată ..., de cum arăta libertatea. Libertatea ... Atunci cînd o ai, cînd te bucuri de ea, nu-ţi poţi imagina cum arată viaţa fără, cum e atunci cînd o pierzi. Nu, n-am folosit cuvîntul potrivit: a pierde; n-a fost pierdută, a fost alungată, hăituită pînă la pieire de hoardele morţii. Şi cu toate astea, ea, Libertatea, se ascunde în vieţile oamenilor, bate odată cu inimile lor, strigă ca o stafie în zorii zilei sau în toiul nopţii, atunci cînd în linişte ciocăneşte la uşa somnului şi ne

aminteşte cum e cînd trăieşti ..., cînd trăieşti liber.

Şi toate acestea îmi vin în minte cu insistenţa după recitirea unor pasaje dintr-o carte, care a fost publicată cu vreo douăzeci de ani în urmă... Acum ea n-ar mai putea apărea. Se numea: „Centrele de muncă şi internaţii lor". Chiar şi atunci era categorisită drept o carte foarte periculoasă, iar citirea ei te punea într-o lumină de-a dreptul pernicioasă. Şi era şi normal, pentru că spunea adevărul şi asta era, într-adevăr, primejdios, mortal de primejdios. Este o carte despre marile Imigrări ale secolului trecut şi de felul cum au afectat ele Marea Britanie. Despre cum s-a procedat în cazul imigranţilor. Despre procesul încet, insidios al alienării individului. Despre discriminările „pozitive" — cum erau numite de autorităţi. Bineînţeles că n-a mers... N-au reuşit decît să consfinţească prejudecăţile împotriva „acelor oameni". Cei autorizaţi îşi dădeau toată silinţa să le înveţe limba şi să le înţeleagă cultura, cînd era mult mai normal să se facă încercarea de a-i învăţa pe ei limba şi cultura ţării de adopţiune, astfel încît să se poată integra pe deplin. Toate aceste lucruri au lăsat cîmp liber de acţiune unei mici minorităţi, care striga cît o ţinea gura: „Trimiteţi-i înapoi!"... şi „Acasă la ei, să plece la ei acasă!" ..., degenerînd în „vînătoarea de imigranţi ilegali" *, oameni care se născuseră şi crescuseră aici, în Anglia, mergînd pînă la încercuirea şi deportarea lor în Centrele de Muncă unde, cum spunea Jenny nepoatei ei Pamela, erau ţinuţi împreună — „cei de acelaşi fel". Pe măsură ce li s-a jefuit libertatea am în-

* Aluzie, probabil, la politica de imigrare în Marea Britanie contemporană cu autoarea (n. t.).

ceput s-o pierdem şi noi pe-a noastră. Probabil că ne meritäm soarta, fiindcă atunci n-am luat nici o atitudine.

Sîmbătă, 14 aprilie

Astăzi, Directorul secţiei noastre m-a invitat la masă şi cu această ocazie l-am cunoscut pe Programatorul şef al Computerului Principal. Este evident că omul este îndrăgostit de „capodopera" de care are grijă. (Brr! Ce nesuferit ...!) Nici măcar un moment n-a vorbit despre altceva. De-ar fi să-l crezi pe el, Principalul este capabil să rezolve orice problemă, să facă absolut orice, iar dacă EL s-ar opri, toată ţara ar fi blocată. „Nimic, nimic n-ar mai funcţiona", m-a asigurat el. „Nici o căsătorie, nici o înmormîntare, oamenii nici n-ar îndrăzni să-şi permită luxul de a muri". A rîs amuzat foarte de această găselniţă. Am zîmbit pentru a nu-l descumpăni şi apoi l-am întrebat dacă chiar nu existau sisteme care să permită funcţionarea independentă a computerelor locale în caz de avarie. „Nu. Era absolut sigur de asta. Şi singura catastrofă care ar putea afecta ţara ar fi avaria Principalului. Dar, cu siguranţă, X2 este prea înţelept, prea luminat să permită ca un astfel de lucru să se întîmple vreodată." „Deci", am spus, „se înţelege din ce spuneţi că singura catastrofă care ar putea afecta ţara ar fi ca X2 să nu mai fie Conducătorul ei." Această remarcă „deşteaptă" a fost foarte apreciată, iar Programatorul şef s-a arătat foarte darnic cu laudele la adresa mea, deoarece îşi dăduse seama că exagerase cu aprecierile cu privire la Principal şi asta în dezavantajul „stăpînului suprem", care, pînă una alta, era cel care hotăra dacă şi cine rămînea într-o anumită slujbă im-

portantă. Am menţionat, aşa ca pe un fapt pasager, ca şi cum aş fi căutat un subiect de conversaţie uşoară, că am unele dificultăţi în obţinerea unor date prin Centrul nostru de Calcul. „Strict secret", a spus el cu aer atotştiutor, „asta este ..., da, da, asta este! Există o mulţime de lucruri pe care doar Principalul le cunoaşte, ceea ce înseamnă că există informaţii strict secrete despre care, pînă acum nimeni nu ştie. Dar, mai devreme sau mai tîrziu, vor trebui să fie făcute cunoscute şi altora, de asta puteţi fi sigur." — Şi a rîs din nou, iar rîsul lui semăna mai degrabă cu un sughiţ.

Un timp n-a mai scos nimeni nici o vorbă. Ne bucuram de mîncarea din faţa noastră. Cel puţin eu mă bucuram! Nu cred că pentru ei era ceva deosebit, dar pentru noi, oamenii de rînd, este greu să găseşti carne, chiar la ocazii speciale! Pentru o pulpă de miel la Crăciun trebuie să te treci pe listă din august. De fapt, noi am fi vrut friptură de vacă, dar întîrziasem; pentru vită se făcuseră înscrierile în aprilie. Iar aici, fără înscrieri, fără aşteptări, mîncam friptură adevărată.

În timpul conversaţiei, am adus din nou discuţia despre problemele mele — doar eram un om de ştiinţă pe care nu-l interesa decît ştiinţa, eram devotat ei şi dezinteresat..., trebuia să vorbesc în aşa fel, încît ei să nu bănuiască că încerc să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala ... Trebuia să fiu discret: era în interesul meu să nu arăt prea multă preocupare ... Mi-a promis că va lua legătura cu 347 care este bossul Centrului Principal de Calcul.

Marți, 17 aprilie

Cînd am ajuns la birou azi dimineață, mă aștepta o surpriză. Venise o notă pentru mine de la Programatorul șef în care mi se comunica că voi fi dus la Centrul Principal de Calcul pentru a-mi rezolva problemele. La început am fost impresionat de cît de repede acționase. Dar, în lumina evenimentelor ulterioare, nu mai sînt sigur că merită multe laude pentru asta.

Totul s-a desfășurat după programul bine cunoscut: helicar cu gărzi, apoi la Fortăreață. Am fost condus la mare adîncime — probabil zece etaje în subteran. Cum mergeam flancat de gărzi pe coridor, am auzit o voce: „Ce surpriză!" Era șobolanul pe care-l văzusem prima oară în biroul lui 4284. Fața lui lungă și antipatică a fost brusc secerată în două de un zîmbet uscat — e singurul mod în care pot descrie acel rînjet: uscat ca un lemn uscat într-o pădure moartă de uscăciune. Imediat mi-a trecut prin minte că nu putea fi o întîlnire întîmplătoare.

„Ce surpriză...!" , a repetat el. „Vă rog să intrați un moment la mine. Aș vrea să stăm puțin de vorbă ..." Am pătruns în biroul lui, menționînd faptul că eram așteptat la Centrul Principal de Calcul. Mi-a indicat un fotoliu care s-a dovedit a fi tot atît de confortabil ca un scaun răsturnat, în timp ce el și-a luat locul lui în spatele mesei de lucru. A rămas tăcut privindu-mă fix, iar zîmbetul uscat i se ștergea încet de pe față. Îmi devenea din ce în ce mai antipatic pe măsură ce ne priveam fără să spunem o vorbă. Mă simțeam stînjenit, așa că mi-am luat o mină degajată și am început să privesc cu atenție și interes în jurul

meu. Camera era în tonuri de bej și gri, o combinație ciudată, dar care-i venea de minune omului din fața mea.

„V-ați pus întrebarea de ce, nu-i așa?", m-a întrebat pe nepregătite.

„De ce...?" , am întrebat eu, la rîndul meu, surprins.

„Așa, pe nerăsuflate, de la gradul șapte la care vă găseați... , un om nebăgat în seamă, dar făcînd o muncă deosebit de importantă și confidențială, și dumneavoastră știați asta ... Și mai știați și că sînteți nerecompensat. Erați un nimeni din punct de vedere oficial, spre deosebire de soția dumneavoastră, care nu făcea nimic deosebit și nici nu făcuse vreodată."

„Ei, nu-i chiar așa..." , am încercat eu.

„Și apoi", m-a întrerupt el, „a început să se întîmple totul deodată. Avansări, urcușuri pe scara socială, o slujbă deosebită, creșteri de salariu. Sus, tot mai sus, ca și cum urcușul nu avea limite."

„Mi s-a spus că realizasem o muncă de cercetare de un interes cu adevărat deosebit. Și mi s-a mai spus că asta a fost apreciat. Multe persoane fac lucruri importante și nu sînt promovate, așa că atunci cînd apare promovarea, omul apreciază acest lucru cu atît mai mult. Iar dacă nu ești promovat, trebuie să accepți că, în marea lui înțelepciune, Conducătorul nostru trebuie să aleagă pe cei mai buni dintre cei mai buni, pentru slujbele importante." Am vorbit încet și mi-am cîntărit fiecare cuvînt cu grijă. Trebuia să fiu atent, era un clenci pe undeva.

M-a privit din nou în tăcere. Avea el un scop, de asta eram sigur. Întîlnirea asta nu era un accident. Vroia el să ajungă undeva ... Am fost brusc cuprins de o presimțire de gheață. Și dacă îmi cere să spionez pentru el, să lucrez pen-

tru Serviciul Secret şi să-mi torn colegii şi familia? Dacă... ce-i spun? Nici nu se punea problema să refuzi aşa pe faţă ... Va trebui să încerc să-l iau pe departe ...
„Aveţi dreptate cînd spuneţi că înţelepciunea Conducătorului nostru este fără margini, mai fără margini decît vă închipuiţi dumneavoastră ..." Din nou tăcere.

„Dumneavoastră sînteţi orfan, nu?"
Am dat din cap. El a continuat: „Nu v-aţi cunoscut niciodată părinţii, nu-i aşa?"
„Da, aşa este. Am fost crescut într-un Orfelinat de Stat pînă la vîrsta de 4 ani şi apoi am fost luat de o familie. Am crezut că ei sînt părinţii mei pînă la 12 ani, cînd mi-au mărturisit că mă adoptaseră." Am vrut să adaug: „Pentru mine ei au fost cu adevărat părinţii mei. M-au iubit şi au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru mine. Iar eu i-am iubit pe ei." Dar m-am oprit, fiindcă ştiam că asta era ceva ce nu prezenta importanţă pentru el. Nu intra în politica partidului să trebuiască să înţelegi lucruri cum sînt dragostea şi afecţiunea.

„Şi asta face parte din înţelepciunea Conducătorului nostru. Este dorinţa lui expresă ca fiecare copil să cunoască nemijlocit viaţa de familie. Este esenţial ca, la vîrste fragede, să existe legături puternice între copii şi părinţi. O familie legată este un lucru foarte important — oameni care să se simtă responsabili unul faţă de celălalt."
„Au fost foarte buni cu mine."
„Nu v-aţi întrebat niciodată care au fost adevăraţii dumneavoastră părinţi?"
„Ce tînăr nu şi-ar pune această întrebare? Cei care m-au crescut nu ştiau. Cînd am încercat să mă informez mi s-a spus că erau date secrete. Şi, poate, e mai bine aşa."
A continuat să se uite drept la mine cu ochii lui scrutători şi reci.

„Şi astfel, aţi fost ajutat şi vi s-a îngăduit să faceţi studii aprofundate şi, la sfîrşitul lor, v-aţi găsit la Stadiul 7, cu un post remunerat mediu, în care făceaţi o muncă de cea mai mare importanţă."

În timp ce spunea cuvintele acestea, eu am simţit din nou îngrijorarea aceea veche revenind şi invadîndu-mă. Era foarte ciudat. Cu atît mai ciudat cu cît mi se explicau lucrurile atît de amănunţit. Pînă acum crezusem că, pur şi simplu, aşa funcţionează sistemul. Nu eşti niciodată promovat decît dacă ai rudele, relaţiile şi raporturile strict necesare. Există oameni de excepţie care rămîn la baza piramidei toată viaţa. Tîmpiţii ajung pînă în vîrf, poate tocmai pentru că sînt tîmpiţi şi nu constituie o competiţie pentru nimeni — tîmpiţi, vanitoşi, linguşitori, spioni şi delatori. Dar de ce reuşisem eu atît de bine din aşa de multe privinţe? Sigur că-mi pusesem întrebarea asta deseori, mai ales în ultima vreme. Şobolanul din faţa mea cu ochii lui gri de oţel explicase totul ca şi cum ar fi făcut parte dintr-un scenariu bine pus la punct. Şi din nou m-am întrebat: ceea ce se întîmplase cu John fusese oare un accident? Nu trebuia omis nimic din calcul. Şi nici nu trebuia să pun întrebări. Şi, oricum, la ce-ar fi folosit să întreb? Ce rost mai avea ... Mai bine să nu ştii. Dacă vor să ţi-o spună, oricum ţi-o vor spune ...

„Adică, vreţi să-mi spuneţi că nu v-aţi întrebat niciodată, în timp ce ştiaţi că noi sîntem nedrepţi ..." Asta-i clenciul, m-am gîndit eu. Am dat din cap: „Nu. Am socotit că aşa trebuie să fie. Mi se oferise o şansă, iar eu mă achitam, zic eu, destul de bine de obligaţiile mele. Ştiam că, la momentul oportun, mi se va acorda recunoaşterea pe care o meritam, nici mai mult nici mai puţin."

„Exact ..., este exact." A zîmbit din nou tot atît de uscat.
„Sînteţi exact ceea ce am sperat noi. Aţi răspuns perfect tuturor aşteptărilor noastre. Chiar şi acum ...,- în răspunsurile dumneavoastră." S-a oprit pentru un moment, apoi, tot zîmbind, m-a întrebat: „Vreţi să ştiţi cine sînt părinţii dumneavoastră?"
Pentru un scurt moment m-am întrebat dacă nu sînt în pragul unui basm; în care personajul principal află că tatăl lui este prinţ, iar mama zînă. N-am avut timp să pun în imagini ceea ce simţeam. Ce fel de prinţ şi ce fel de poveste putea fi aceea dezvăluită de însuşi Şeful Serviciului Secret al Secţiei de Cercetări?

El începuse deja o explicaţie: „Cînd X1, iubitul nostru Conducător dispărut şi-a preluat funcţia, s-a decis să ridice o elită — bărbaţi şi femei selectaţi cu atenţie, care trebuiau educaţi, pregătiţi, fasonaţi în aşa fel, încît ei să reprezinte elita de mîine, conducătorii de mîine ai naţiei. Acest program, în noutatea lui, avea să aducă multe dezamăgiri, deoarece rezultatele nu s-au ridicat întotdeauna pînă la nivelul aşteptărilor optime. Fără îndoială, în marea lui înţelepciune, Conducătorul ştia că aveau să fie, în mod inevitabil, şi eşecuri pe lîngă succese. Dar, ceea ce ştia El era că succesul va fi remarcabil. De la început, dumneavoastră aţi arătat că promiteţi. Aţi fost ţinut sub observaţie discret, dar constant... E drept, au existat şi unele hibe. Dar, privind în ansamblu, dumneavoastră sînteţi împlinirea aspiraţiilor şi planurilor Lui. Un plan la realizarea căruia, sînt fericit şi mîndru s-o spun, am contribuit şi eu în mare parte."

În momentul acela mi-a trecut brusc prin cap ideea că răposatul Conducător al Naţiunii îşi împrăştiase vlăstarele bastarde pe tot întinsul ţării şi nu pot să spun deloc că exultam de fericire la gîndul că aş fi putut avea un astfel de tată. Dar, ca şi înainte, abia am avut timp să gîndesc, fiindcă el a continuat cu entuziasm crescut:

„V-aţi născut pe data de 31 decembrie a anului 2000. Unul din grupul experimental de Copii ai Mileniului Trei. Cîţiva ani aţi rămas în ceea ce dumneavoastră aţi numit un orfelinat. Era, de fapt, o unitate special concepută pentru a analiza şi monitoriza dezvoltarea timpurie a copiilor şi punerea lor pe calea cea dreaptă, cea dorită. După care aţi fost lăsat să duceţi o viaţă normală. Cu toate acestea, aţi fost mereu urmărit cu atenţie, pentru ca să vi se poată acorda ajutor special la nevoie. Aţi fost ţinut la un nivel social scăzut pentru a vi se testa reacţia la obedienţă, pînă cînd aşteptările plasate în dumneavoastră au devenit o realitate. A fost excelent. Acum, într-adevăr, urcuşul nu are limite pentru dumneavoastră."

Chiar că-i place expresia asta, mi-a fulgerat mie prin minte. Oare cît de des are ocazia s-o folosească în meseria lui?
„Ah!, dar... nu v-am spus cine sînt părinţii dumneavoastră. Ei bine, ei în sine n-au nici o importanţă deosebită, aşa că nu merită să ne încurcăm cu nume şi numere. Este suficient să spunem că făceau parte dintr-o selecţie A1."
Tăcu din nou. Ce joc făcea omul acesta? Oare trecusem şi eu de partea cealaltă a oglinzii * şi devenisem o altă încarnare a Alicei? Părinţii mei erau A1, dar nu conta cine erau.

*Aluzie la celebra operă a scriitorului britanic Lewis Caroll „De cealaltă parte a oglinzii", urmarea nu mai puţin celebrei „Alice în ţara minunilor". (n. t.)

Dar nu. El n-a spus că erau A1, ci că făceau parte dintr-o selecţie A1, şi asta era cu totul şi cu totul altceva.
„Bineînţeles, îl cunoaşteţi pe Principal."

Nu era nevoie să răspund. Toată lumea îl cunoştea pe Marele Principal, cel puţin într-o oarecare măsură, iar eu îl cunoşteam mai bine, poate, decît mulţi alţii.
„Este sclipitor de inteligent ..., absolut sclipitor şi ..." S-a oprit, a bătut vesel cu degetele în masă de cîteva ori, cu o licărire de satisfacţie în ochi; arăta remarcabil de fericit şi radios. Era clar că se pregătea să-mi facă cunoscut un lucru excepţional.
„Ei bine,... Principalul este tatăl dumneavoastră. El este cel care a ales donatorul şi purtătorul. El a selectat programul de antrenament preliminar. El i-a desemnat pe părinţii dumneavoastră adoptivi. El a stabilit ce slujbă veţi avea, ce studii veţi face, cum va evolua cariera dumneavoastră şi chiar viaţa dumneavoastră. El v-a ales şi soţia. Bineînţeles, dumneavoastră n-aţi ştiut nimic din toate acestea. Ei, ce ziceţi?"

M-a privit cu ochii încă sclipind evident încîntat ...,- încîntat de efect. În mintea mea răsuna doar ecoul cuvintelor: „donatorul potrivit, purtătorul potrivit". Ei erau tatăl şi mama mea, nu Principalul.
„Nu ştiu ce să spun", am răspuns.
„E copleşitor, nu-i aşa? O asemenea onoare, o asemenea glorie! Imaginaţi-vă. Pentru dumneavoastră urcuşul nu are limite."
Am simţit nevoia să întreb ce se întîmplase cu „purtătorul", cum îi spuneau ei mamei mele. Dar ce rost avea? Tot nu mi-ar spune, şi ar fi şi dezamăgiţi de întrebarea mea. Asta ar reduce din importanţa faptului că eu eram „fiul Principalului".

„Conducătorul nostru vrea, e normal, ca dumneavoastră să ocupaţi un loc cu totul special în ierarhia Naţiunii. Şi asta nu numai datorita realizărilor dumneavoastră personale, ci şi pentru că dumneavoastră sînteţi dovada, dovada vie, a înţelepciunii Lui în pregătirea elitei de mîine. Dar ce spun eu? a Elitei de azi."
S-a ridicat în picioare, iar eu am făcut acelaşi lucru: „Fiţi demn de tatăl dumneavoastră..." şi m-a condus pînă la uşă. Ce onoare ..., ce glorie!

Şi astfel, dacă e să intru în jocul lor, eu sînt fiul unui computer. „Principalul a selectat donatorul, purtătorul, tot El a selectat studiile, părinţii adoptivi, slujba şi nevasta ..." Oh, nu! Nu Principalul a ales-o pe Jenny. Pe ea eu am ales-o. El poate că a făcut să ne întîlnim. Dar noi ne-am îndrăgostit unul de altul şi asta n-o poate determina nici un computer de pe lume.

Marţi, 17 aprilie, mai tîrziu

„Şi dacă ni-l iau ...?" Deodată, aceste cuvinte, pe care le-am auzit fără să vreau, rostite atît de des pe furiş de părinţii mei, îmi trec fulgerător prin minte. Nu mă refer la părinţii anonimi selectaţi de Principal ca să îndeplinească funcţiile de „donator şi purtător", ci la cei pe care i-am recunoscut drept părinţii mei în tot cursul copilăriei... Ei, oare, ştiau? Bineînţeles că nu ştiau. Trebuie să fi fost un secret păstrat cu străşnicie.

Stînd acum aici, gîndind şi scriind, atît de multe căi întunecate şi întîmplări stranii din viaţa mea devin clare. O lumină brutală, rea se revarsă peste trecutul meu.

„Fiule, ne-am gîndit bine, mama ta şi cu mine. Ne vom petrece restul zilelor noastre la ţară." Îmi aduc aminte cît de surprins am fost. Erau încă tineri. De ce renunţau atît de uşor la slujbele lor şi la viaţa pe care o duseseră pînă atunci? „Ne vom stabili la ţară şi vom cultiva legume pentru vînzarea la piaţă." Dar cum reuşiseră oare să pună mîna pe căsuţa aceea, înconjurată de o grădină minusculă, în care trebuiau să se mute? Acesta a fost, îmi aduc bine aminte, primul meu gînd, primul semn de întrebare şi m-am mai întrebat cum de apăruse totul aşa ca din senin. De ce nu vorbiseră şi despre acest proiect, aşa cum făceau întotdeauna cu tot ce plănuiau şi doreau să facă? „Ei bine, ne-am decis aşa, pe neaşteptate ..., chiar pe neaşteptate. Am văzut căsuţa cînd eram la o plimbare şi ne-a plăcut." Aveam 16 ani pe vremea aceea ... şi îmi aduc aminte că m-am simţit jignit. Totul părea atît de neverosimil. Nu aveau cum să fi cumpărat casa într-un timp atît de scurt, socoteam eu. Mai mult, eram sigur de asta, deşi într-un mod cu totul neclar... Nu se putea! Dar acum ştiu. Aşa li se ordonase. Şi mi-o aduseră la cunoştinţă cum s-au priceput ei mai bine, cît de blînd au putut. Nu aveau voie să explice nimic. „O să-ţi meargă bine, ai să vezi... nici n-o să-ţi mai aduci aminte de noi cînd ai să fii în oraşul studenţesc, cu cei de vîrsta ta. E mai bine aşa, cei de-o vîrstă să stea împreună, de ce să stai lîngă nişte oameni bătrîni ca noi?" Dar ei nu erau bătrîni. Tata dacă avea cu cîţiva ani mai mult decît am eu acum; dar într-un anume fel era bătrîn. Era terminat, obosit, apăsat de griji şi dureri neştiute mie atunci. Poate şi de muncă, dar, sigur, şi de alte lucruri ... „Tu ai cariera ta în faţă, fiule... Sînt sigur că vei reuşi, iar noi vom fi mîndri de tine."

Dar n-au avut şansa de-a trăi pentru a fi mîndri de mine. Nu trecuseră nici doi ani încheiaţi de

la plecarea lor la ţară. Abia împlinisem 18 ani şi le-am dat de veste că-mi luasem cu succes primele mele examene. Atunci a venit la mine o femeie de la Asigurările Sociale. Părinţii mei suferiseră un accident. Un incendiu. Ei dormeau în casă şi au fost sufocaţi de fumul degajat... , era aproape sigur că nu avuseseră timp să sufere. Bineînţeles că puteam merge să-i văd. Se făcuseră toate pregătirile pe plan local. Funeraliile aveau să fie într-o luni.

Arătau împăcaţi cu ei înşişi, în coşciugele refolosibile ale Serviciului Funebru, înainte de a fi incineraţi. Iar eu mă simţeam absolut singur pe lume... şi asta parcă durea chiar mai mult decît durea moartea lor. Nu-mi mai rămăsese nimeni, nimeni pe lume. Fiindcă ei nu avuseseră nici o rudă: eu nu aveam mătuşi, nepoţi, bunici, nici măcar nişte veri îndepărtaţi. Nu mai aveam pe nimeni. Atunci mă gîndeam că asta era doar un ghimpion în plus pentru mine, că nu puteam fi ca toţi ceilalţi colegi care aveau familii numeroase... , dar acum ştiu. Totul fusese pre-aranjat. Trebuia să fiu singur, cu o nevastă pre-selectată şi ea, sau, cel puţin, aşa îşi imaginau ei. O nevastă care să fie membru de partid, inteligentă, atrăgătoare, cu o carieră frumoasă, dar, mai ales, un om pe care se putea conta. Jenny! Ei nu aveau de unde să ştie că va fi o femeie pe care o voi iubi şi că această soţie aleasă de o maşină va gîndi cu capul ei. Da, aşa trebuia să fiu — singur. Părinţii mei erau doar o încurcătură în plus. Trebuiau să dispară, imediat ce-şi îndepliniseră misiunea. Toată gloria trebuia să fie a Principalului. Nu se făcea să existe oameni pe care eu să-i numesc „tată" şi „mamă" — nu era deloc de dorit un astfel de lucru.

Şi John? O durere surdă revine, muşcînd adînc din mine, acum că s-a instalat îndoiala. Şi moartea lui John a făcut parte din planul lor? Un

alt test de obedienţă? Nu, nu se poate. Nu poate să se poată. Şi, oricum, de ce-ar fi făcut-o? Nu puteau fi decît încîntaţi să aibă la îndemînă o a doua generaţie creată de computer. Fiul şi apoi nepotul Principalului — cred că s-ar fi potrivit perfect planurilor lor. Asta trebuie să fie una din hibele la care se referise Şobolanul.

Miercuri, 18 aprilie

Încă nu i-am spus lui Jenny. Nici nu ştiu dacă o voi face. Au fost cîteva momente, cînd am fost pe punctul de-a vorbi, dar n-am putut. De exemplu, aseară. Era în bucătărie. Am intrat. Ea spărgea nişte ouă pentru o omletă. Fredona o melodie veselă. Am început: „Jenny ..." Nu m-a privit, a întrebat doar: „Ce? ..." Mi s-a făcut frică. Frică c-aş putea distruge totul, tot ce contează pentru mine în viaţă. Aşa că am spus primul lucru care mi-a trecut prin minte: „Vezi să nu pui piper, ştii că nu-mi place!" A rîs: „Da' cînd am mai pus piper?" Am rîs şi eu: „Ei, ai mai pus tu ...." M-am simţit fericit, fericit pentru că nu vorbisem. Apoi, imediat, mi-am dat seama că motivul pentru care nu vorbisem era că nu mi se dăduse permisiunea să o fac.

Nu. Nu cred că-i voi spune..., cel puţin nu acum.

Luni, 23 aprilie

Doar ce terminasem de mîncat cînd a sunat la uşă. M-am dus să deschid.

Era Jethelro. Jenny se întîlnea foarte des cu ea în ultima vreme. Cînd tocmai mă pregăteam să-i spun să intre, am văzut că era într-un hal fără de hal: cu părul în dezordine, plînsă, bîiguind nişte vorbe fără noimă. Îşi ţinea copilul pe unul din braţe şi băieţelul scîncea încetişor.

Jenny a condus-o în camera de zi, a aşezat-o pe canapea, a luat copilul şi mi-a spus să mă duc să aduc un sedativ şi nişte apă. Cînd m-am întors, era îngenunchiată lîngă Jethelro şi o ţinea de mînă. De data asta, m-a trimis să fac ceai. M-am supus. M-am gîndit că era mai bine să le las singure să discute, să-i dau posibilitatea lui Jenny s-o calmeze pe Jeth. Nu m-am grăbit şi cînd am revenit în cameră Jeth arăta mult mai sub control. Amîndouă stăteau pe canapea una lîngă alta, sumbre şi cu îngrijorarea întipărită pe figuri. Din cînd în cînd, Jeth hohotea încă scurt, iar Jenny se încruntase teribil. M-am hazardat să întreb ce se întîmplase.

„L-au luat pe Ram... la un Centru de Sănătate..." , a răspuns Jenny. Nu-i mai recunoşteam vocea, era parcă mai groasă. Jeth a început să hohotească din nou la auzul vorbelor ei. Era în pragul isteriei. Am văzut-o pe Jenny cum face un efort să se adune. De ce era aşa de şocată, m-am întrebat eu. A spus: „Jeth, nu se poate face nimic acum. Tot ce putem face este să ne rugăm..." Am încercat să intervin cu o vorbă bună: „O să vină înapoi curînd... poate nu-i vorba decît de nişte analize ..." Jenny s-a repezit la mine: „Nu spune prostii, mai bine du-te şi pregăteşte camera de oaspeţi."

Mă simţeam ca fasolea în oală, aşa că am fost mai degrabă bucuros că aveam altceva de făcut şi că nu trebuia să stau cu ele. După un timp am revenit şi m-am aşezat tăcut, privind-o pe

Jenny. Ținea în brațe copilul și-i vorbea încetișor lui Jeth. Nu auzeam ce spuneau, deși, dacă aș fi încercat, cred c-aș fi deslușit cava. Dar, brusc, m-am simțit aruncat în trecut. Se mai întîmplase asta, mai simțisem același lucru... la fel... Da, da, cînd a venit Myra, la fel de îngrijorată și plînsă, fiindcă îi luaseră băiatul și ei nu știau unde este. Și atunci, ca și acum, se apelase la Jenny pentru ajutor, pentru sprijin. Dar atunci, ea a fost cea care i-a inspirat Myrei speranță, iar ce sugerase ea s-a dovedit a fi adevărat.

Acum nu spusese decît: „Nu putem face nimic..." și asta de parcă vestea fusese o lovitură chiar și pentru ea. Atunci am simțit că și eu fac parte din efortul ei de a o ajuta pe Myra... Azi, ele erau acolo, împreună, iar eu doar un intrus. De ce? De ce? Ceva, ceva am înțeles eu mai tîrziu cînd am discutat doar cu Jenny. Dar, oricum, asta nu explica faptul că Jenny fusese atît de afectată. Asta chiar că nu înțeleg.

Mai tîrziu, singuri, în camera noastră, am spus din nou că, probabil, nu erau motive de îngrijorare. De fapt, încercam s-o liniștesc pe Jenny. Ea n-a răspuns imediat. Mai apoi, m-a întrebat pe un ton liniștit: „Îți mai amintești de mătușa Agatha?" Bineînțeles că-mi aminteam de mătușa Agatha. Nu ne era mătușă și nici rudă, de fapt. Toată lumea îi spunea așa, nu știu de ce. Era nevasta unui coleg de-al lui Jenny, în urmă cu vreo zece, doisprezece ani. O femeie între două vîrste, cu părul încărunțit, micuță, cu o figură de șoricel, care abia dacă scotea două vorbe; dădea senzația că n-aude nimic din ce se discuta în jurul ei, ca și cînd nici n-ar fi fost prea întreagă. Dar era foarte de treabă, neajutorată și blîndă și țineam foarte mult la ea. A murit la vreo doi ani după ce am cunoscut-o.

„Știi", a continuat Jenny, „eu am cunoscut-o pe Agatha înainte s-o întîlnești tu." Știam și asta, deși Agatha nu a dat niciodată de înțeles că și-ar fi amintit acest lucru. „A fost cea mai inteligentă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Era mai mare decît mine și, cînd eu am intrat la Universitate, ea era lector la Catedra de Economie. Cred c-avea vreo 28 de ani pe atunci. Era cu adevărat sclipitor de deșteaptă. A scris cărți, articole... Oamenii credeau că avea calea deschisă și că va ajunge departe. Dar ea a mers prea departe... Așa că a fost arestată și trimisă 6 luni la un Centru de Sănătate. Avea pe atunci 34 de ani. Cînd s-a întors, era mătușa Agatha, cea pe care ai cunoscut-o tu! Acum înțelegi? Chiar dacă Ram se întoarce ..."

Nu știusem nimic despre mătușa Agatha. Nimeni nu suflase vreodată nici o vorbă... , nici chiar Jenny ... membra de partid devotată. Nu. Nu e frumos să spun asta. Nu este deloc cinstit. Cinstit. Poate că atunci a crezut că existase un motiv întemeiat. Poate că socotea că existau riscuri, dacă ar fi vorbit despre acest caz. Nimeni nu vorbea vreodată despre Centrele de Sănătate. Îmi amintesc că, în urmă cu ani și ani, acestea erau instituții psihiatrice foarte sofisticate... un mare pas înainte pe calea științei... După aceea însă nu s-a mai spus nimic despre ele. Tăcere deplină. M-am gîndit că, așa ca și alte instituții de avangardă, nu dăduseră nici un rezultat. Cu multe s-a întîmplat așa. Dar astea, acum este clar, dăduseră rezultate! Era un pas uriaș înainte, de care oamenii nu vroiau să vorbească... Există mulți astfel de pași!

Oh, Doamne! Ce motiv de îngrijorare în plus este să ai familie, nevastă, copii... ; să trebuiască să te gîndești la ei, să-ți faci mereu griji pentru

ei, pentru siguranța lor și să nu poți acționa de teama că ceva li s-ar putea întîmpla. Pe asta se baza Conducătorul nostru..., cum a spus și Șobolanul: „Trebuie ca familia să fie unită, ca oamenii să se simtă responsabili unul față de altul, unul pentru altul." Uniunea aceasta mică și neajutorată care este familia trebuie să se gîndească la ceea ce i s-ar putea întîmpla unuia din membrii ei. Așa că oamenii nu îndrăznesc nici să facă, nici să spună ceva... Teama este mai tare decît ei. Și, totuși, unii, așa ca Ram, au învins Teama ...

Marți, 24 aprilie

M-am trezit în toiul nopții și-am găsit-o pe Jenny în capul oaselor, uitîndu-se în gol, pînă s-a luminat încetișor de ziuă. Era încordată, palidă, îngrijorată..., mai mult decît îngrijorată. Oare îi era teamă pentru Ram și Jeth? Este oare posibil ca cineva să simtă atîta teamă pentru alții, pentru niște străini? Poate, oare, să reușească altcineva să simtă cu adevărat ce simte cel în cauză? Nu știu. Poate că eu nu cred asta pentru că eu sînt mai egoist, mai puțin sensibil decît Jenny. La drept vorbind, de ce să-i fie ei frică? Poate că îngrijorarea ei este mai mare, fiindcă în ultima vreme se întîlnea așa de des cu Jeth și se simțea foarte aproape de ea. Poate că-i este teamă că este și ea suspectată pentru această prietenie. Vinovăție prin implicare. Ar putea fi asta! Și, poate, ar trebui să-i spun despre poziția mea specială ca fiu al Principalului. Dar, zău, nu știu dacă asta ar ajuta la ceva. Și, oricum, nu pot vorbi despre un astfel de lucru acum cînd lui Jeth i s-a întîmplat ce i s-a întîmplat.

Miercuri, 25 aprilie

Azi dimineață am primit o scrisoare în care mi se făcea cunoscut că statutul meu se îmbunătățise din nou. De data aceasta, ultimele patru cifre din numărul meu fuseseră radiate. Cum era și normal pentru însuși fiul Principalului. Acum, n-am mai fost nici măcar surprins.

Am primit vestea cu poșta de dimineață; am citit-o la micul dejun. A fost o masă pentru care Jenny își dăduse toată silința de dragul lui Jeth — o masă bună care s-o pună pe picioare. Jeth era palidă, tăcută, avea pleoapele roșii și umflate de plîns. De fiecare dată cînd Jenny îi mai punea ceva în farfurie, spunea: „Nu, nu, zău, nu pot..." „Trebuie", o îndemna Jenny. „Trebuie să te gîndești la Jeremy și chiar la Ram... Ram o să aibă nevoie de tine, mai tîrziu ..."
Cînd i-a auzit numele pronunțat de Jenny, gura femeii se strînse și am crezut că va izbucni din nou în plîns. „Hai, hai...", Jenny o bătu ușurel pe mînă, „trebuie să fii tare..., da, da, trebuie să fim cu toții tari."

M-am simțit brusc vinovat și rușinat de gîndul care-mi răsărise în minte văzînd fața răvășită și nemachiată a lui Jeth, părul ei blond ca paiul în dezordine, genele aproape albe, ochii roșii acum de un albastru spălăcit, pielea roz și obrajii grăsuți — îmi amintea de un purceluș de lapte ... Era lipsit de inimă și urît din partea mea să gîndesc așa în asemenea momente, știu, dar n-am putut să-mi reprim acest gînd. M-am forțat să mă întorc la problemele mele. Avansarea

aceasta era o notă favorabilă. Ar trebui s-o facă şi pe Jenny să se simtă mai bine, cel puţin să fie mai încrezătoare. Dar am observat că Jenny abia dacă mai punea gura pe mîncare.

Deodată, un helicar s-a oprit la poarta grădinii. Jenny s-a dus la fereastră să vadă. „A venit..." , a spus ea spre Jeth, care s-a ridicat, dînd senzaţia că nu ştie încotro s-o apuce.
„Fii atentă la ce ţi-am spus..." Jeth a luat în braţe copilul şi s-a dus după Jenny, fără să-mi adreseze mie nici măcar o vorbă. M-am luat după ele. Jenny a deschis uşa. Un individ scund şi numai fibră venea pe cărarea grădinii: „Grăbiţi-vă..." , l-am auzit spunînd. Jenny i-a mai spus lui Jeth: „Succes... , şi să ai grijă..." şi fără să mai arunce nici o privire înapoi spre femeia care se şi urcase în helicar, a intrat în bucătărie şi a închis uşa.
„Unde se duce?" , am întrebat eu.
„Nu ştiu... , undeva la ţară ..."
Şi, tăcută, s-a aşezat la masă cu o ceaşcă de ceai în mînă la care privea încruntată şi îngrijorată. Sau poate doar preocupată.

M-am gîndit să-i spun de noua mea promovare, ca s-o scot din ale ei. Cînd a auzit, m-a privit ca şi cînd abia revenise de undeva de foarte departe, cu o lumină ciudată în ochi. „E bine. Acum, pentru tine e bine. Da, e bine." Vocea ei suna mică şi pierdută. Era ca şi cum acest lucru nu avea nici o importanţă, nu schimba cu nimic situaţia. S-a retras şi mai tare în ea însăşi, iar fruntea i s-a îngîndurat şi mai adînc a îngrijorare.

Şi aşa ca din senin, mi-a spus: „Ştii, toate ziarele şi cărţile alea vechi pe care le ai jos ..., scapă de ele. Nu se ştie niciodată. Este cu atît mai posibilă o verificare serioasă acum că vor să te

avanseze. Fii atent! Şi apoi ...", dar s-a oprit brusc.

Are dreptate, bineînţeles. De asta era probabil şi îngrijorată. Mai ales de cînd cu întîmplarea asta cu Jeth şi Ram, se gîndeşte că putem fi şi noi verificaţi. Deşi, nici dacă ar scotoci toată ziua, n-ar reuşi să găsească ascunzătoarea. Pentru asta, singura posibilitate ar fi să desfacă casa în bucăţi. Nu pot ajunge la ea decît dacă ştiu precis unde este. Ori, numai Jenny ştie ...

Joi, 26 aprilie

Astăzi Jenny arăta aşa de fericită şi de veselă că nu mi-a venit să-mi cred ochilor. S-a întors tîrziu şi s-a dus la culcare aproape imediat. „Nu te superi dacă mă culc, nu? Sînt frîntă de oboseală. Am avut atît de multă treabă azi ..., nici n-am avut timp să răsuflu."
„Aia te muncesc prea mult", am spus eu.
„Oh, nu, nu", a răspuns ea, „nu de data asta. De data asta am muncit numai pentru mine." Am fost surprins. N-am ştiut niciodată că mai face şi altceva pe lîngă serviciul ei guvernamental. I-am şi spus-o. „Ei, nu-i propriu-zis ceea ce se numeşte muncă ..., e doar ..., n-are importanţă." M-a lăsat şi a urcat scările spre dormitor. Mă întreb ce are de gînd. Orice ar fi însă, a scos-o din starea aia de consum şi deprimare şi deci nu poate fi ceva rău.

Sîmbătă, 28 aprilie

Mă roade — mă roade tot ce am aflat ieri, povestea cu Agatha şi Ram... N-ar trebui, dar mă roade. Nu e bine să mă las copleşit!

Ieri am întrebat-o pe Jenny dacă auzise vreodată de faptul că se făceau căsătorii planificate între persoane selectate special. „Adică, vrei să spui căsătorii de convenienţă prin computer?", mi-a replicat ea.„ Asta vrei să ştii? Nu m-ar mira daca s-ar ajunge pînă şi la asta. Dar n-ar merge."

„Deci în cazul nostru n-au făcut-o!"
„Nooo! Cît or- încerca ei să steargă tot ce- înseamnă dragoste, şi adevăr, şi cinste ..., şi-o mulţime de alte lucruri... Cu toate programele şi socotelile lor, o căsătorie computerizată ar fi moartă din start."

Vorbea de parcă ar fi fost vorba doar de-o glumă ..., dar în tonul ei era o undă de amar. Nu mai era Membrul de Partid Credincios şi Admiratoarea Înfocată a Conducătorului. O să trebuiască să vorbesc serios cu ea... Trebuie să fie foarte atentă la ce vorbeşte, atentă la felul în care se comportă. Dacă dă de bucluc nici măcar noul meu statut n-ar ajuta la nimic ..., ba, din contră, este foarte posibil ca într-un astfel de caz să se considere că nu este nevasta potrivită pentru mine... Dumnezeule! Pînă şi gîndul ăsta mă face să- îngheţ. Trebuie să fiu atent la fiecare pas, şi al meu, şi al ei. Aşa ceva nu trebuie să se întîmple. Trebuie să fim atenţi... Şi Jenny care nu ştie nimic ..., nici nu trebuie să ştie nimic. Fiindcă dacă ar afla, ar fi şi ea la fel de frămîntată ca mine... Adevărul s-a strecurat în sufletul meu ca un vierme într-un măr sănătos.

Şi, totuşi, ştiu că a fost dragoste la prima vedere şi pentru mine şi pentru ea. Şi că a durat, la fel în fiecare zi, în fiecare minut, în ciuda anilor, a grijilor, a muncii noastre ..., în ciuda prăpastiei dintre noi de dinainte... Şi astăzi, cînd o privesc,

simt acelaşi lucru ca atunci, în prima zi cînd am cunoscut-o: uimirea, bucuria, uşurarea de a şti că EA există ..., că există femeia pe care am visat-o, am dorit-o, am sperat-o... Există! Şi e nevasta mea şi nici o maşină din lume nu putea verifica asta. Sigur, maşinii i s-a dat să- înghită pe nerăsuflate date despre caracterul meu, despre temperamentul meu, despre ceea ce îmi place şi ceea ce nu-mi place, despre opiniile mele — ce mai rămăsese din ele după ce fusesem trecut prin moara lor — despre reacţiile mele şi gusturile mele. La fel şi în cazul ei. Dar nu aveau cum cunoaşte sentimentele mele cele mai intime, speranţele mele secrete, visurile mele.

Cînd mă gîndesc la asta acum, devine firesc faptul că am fost pur şi simplu aruncaţi unul în braţele celuilalt. Prieteni şi cunoştinţe, rînd pe rînd, ne-au invitat la ei, ne-au aşezat unul lîngă altul la masă, ne-au procurat bilete la teatru, ne-au lăsat singuri, au făcut tot ce-au putut ca noi să fim cît mai mult timp împreună... Şi la Loteria Vacanţei — cea care vine cu poşta — „Completaţi şi returnaţi! — Partenerul dumneavoastră ideal vă aşteaptă!" Era clar că partenera mea mă aştepta! Acum ştiu. Şi cînd ne-am întîlnit în avion, aşezaţi printr-o altă întîmplare miraculoasă unul lîngă celălalt, eram doi din cei douăzeci de fericiţi cîştigători... Şi-am crezut că nu era decît un noroc minunat. Zeii erau toţi de partea noastră, iar oamenii din jur erau toţi teribil de amabili ...

Duminică, 29 aprilie

Şi azi a fost o zi frumoasă. Vremea e blîndă şi însorită şi, deşi este aprilie, nu plouă. Jenny e veselă, fericită şi un pic surprinsă. Şi eu sînt fe-

ricit, dar nu sînt surprins. Copiii noştri au primit, în sfîrşit, permisiunea de a merge să petreacă un an pentru învăţarea limbilor străine în cadrul Federaţiei Statelor Libere ale Europei Centrale. Jenny n-a crezut niciodată că vom căpăta permisiunea aceasta. A trecut mai mult de un an de cînd am făcut cererea, dar, după moartea lui John, n-am mai insistat... Ne-ar fi fost greu să completăm tot felul de formulare în care să explicăm de ce John nu mai poate merge... Acum, însă, au venit permisele pentru Mary şi Nelly. Ei ştiau tot, bineînţeles. Probabil că ei socotesc normal ca nepoţii Principalului să aibă posibilitatea să înveţe bine cîteva limbi străine. Fiul Principalului nu e capabil să vorbească cum trebuie decît propria lui limbă maternă, iar Principalul e destul de deştept pentru a-şi da seama că aceasta este o deficienţă. Cine ştie, poate că o să ne permită şi nouă să mergem cu copiii acolo să învăţăm şi noi limbi străine. „N-ar fi ăsta un lucru minunat? * — vorba cîntecului.

Copiii vor locui la o familie. Nişte oameni foarte drăguţi. I-am cunoscut acum cîţiva ani la Seefeld. Şi localitatea este foarte frumoasă. Pe lîngă şcoala specială pentru limbi străine pe care o vor frecventa, mai există acolo şi un mare complex de vacanţă, unde vin o mulţime de americani, japonezi şi chiar ruşi. Mă bucur că vor părăsi ţara asta măcar pentru un timp şi că merg într-un loc în care există libertate, iar viaţa este îndestulată. Cine ştie, poate Mary îşi găseşte un băiat drăguţ acolo şi se mărită cu el. Oricum, pleacă amîndouă pe data de 11 mai, iar eu mă bucur foarte tare pentru ele ...

* Este vorba de o arie celebră din opereta „My Fair Lady" de Loewe. În engleză textul este: „Wouldn't that be lovely?". (n. t.)

Joi, 3 mai

Trebuie să pun pe hîrtie asta. Trebuie să fac un efort conştient de a pune pe hîrtie emoţia pe care o simt, pentru a nu izbucni. Altfel, simt că fac explozie ..., simt că înnebunesc ..., trebuie să pun pe hîrtie ceea ce s-a întîmplat şi să analizez ce am de făcut, ca şi cînd ar fi vorba de un exerciţiu ştiinţific ..., calm, metodic ..., ca şi cum n-ar fi vorba de persoana mea.

Luni, pe 30 aprilie, Jenny şi cu mine eram singuri acasă; copiii erau cu şcoala la un program special — beam un pahar de ceva după masa de seară. Era deja tîrziu. Am auzit un helicar aterizînd afară. Ne-am oprit din vorbit şi atunci a sunat la uşă. M-am dus să deschid. Era un grup al Poliţiei Speciale format din patru bărbaţi şi două femei. Purtau însă nişte uniforme pe care nu le mai văzusem vreodată: albastre deschis cu cisme şi cămăşi gri. Femeia din faţa lor a verificat adresa. Eu am confirmat-o. Au intrat toţi şi nu s-au oprit decît în camera unde Jenny şi cu mine ne petreceam seara.

Cînd i-a văzut, Jenny s-a ridicat, a dus o mînă la gură şi a scos un ţipăt scurt. Apoi, una din femei a întrebat-o dacă ea era nr. 743498352. Cum Jenny stătea nemişcată, uitîndu-se fix la ei, fără să răspundă, femeia a repetat întrebarea pe un ton aspru şi iritat. Jenny a dat doar din cap. „Nr. 743498352, vă comunicăm că s-a ajuns la concluzia că aveţi nevoie să beneficiaţi de un tratament special. Sîntem aici pentru a vă duce la Centrul de Sănătate Nr. 424, pe o perioadă de timp nedeterminată, care va fi stabilită în funcţie de îngrijirea care vi se va acorda."

Cîteva secunde, Jenny a rămas acolo, în picioare, dînd din cap într-un „Nu" mut. Apoi a încercat să se retragă spre cealaltă uşă a camerei care era în spatele ei, în încercarea de a fugi... ; în ochi i se citea o teroare oarbă. Orice încercare era, bineînţeles, fără speranţă. Am vrut să mă smulg din mîinile celor doi oameni care mă ţineau, dar n-am putut. Cînd unul dintre ceilalţi a prins-o pe Jenny de braţ, ea a început să ţipe continuu şi asurzitor, în timp ce încerca în zadar să se elibereze. Nu pot nici să dorm, nici să mă odihnesc din cauza amintirii acelui ţipăt, de parcă ecoul lui ar fi încă în casă, lovindu-se de pereţi. Am vrut să mă duc la ea s-o ajut, dar nu puteam. Una dintre femei a scos o seringă şi i-a injectat ceva în braţ, direct prin mîneca rochiei, ceva care în cîteva secunde a făcut ca ţipătul acela ascuţit să se transforme într-un geamăt gutural, iar ea să se prăbuşească morman pe podea.

Cealaltă femeie mi se adresa acum mie, în timp ce colegii ei o luau pe Jenny. N-am privit-o la faţă şi nici n-aş recunoaşte-o dacă aş mai vedea-o vreodată, dar îmi aduc aminte perfect şi clar cuvintele pe care mi le-a spus. Era ca o amprentă fierbinte care se imprima în mine pentru a nu fi niciodată uitată. A vorbit cu o voce moale şi egală: „Cred că sînteţi pe deplin edificat cît de bolnavă este soţia dumneavoastră... O astfel de spaimă nu este normală la o persoană sănătoasă. Numai celor bolnavele este frică de tratament. Condiţia ei a evoluat pînă la un sindrom clar de necooperare, cu manifestări de dezechilibru psihic, avînd drept consecinţe spaima ei de societate. Acesta este diagnosticul nostru. Veţi găsi toate detaliile în „Foaia de Colectare a Subiectului". Diagnosticul este pe deplin confirmat de ceea ce s-a întîmplat astă seară."
N-am spus nimic... sau nu-mi aduc aminte să fi spus ceva, chiar dacă am făcut-o. În mintea mea

nu era decît un singur lucru — „trebuie, să ajung la Jenny!" Am simţit o înţepătură ascuţită în braţ şi, în cîteva secunde, totul a devenit ceţos şi confuz.

Cînd m-am trezit, dimineaţa era mohorîtă, gri, iar ploaia bătea în ferestre. Primul meu gînd a fost: „Ciudat, de ce n-om fi tras perdelele?" Apoi, mi-am amintit visul acela oribil şi m-am întors spre Jenny. Dar Jenny nu era acolo. Pe partea ei de pat, pe perna ei nu dormise nimeni. Am simţit cum îmi sare inima din piept. Nu se poate ... Pe noptieră am văzut o foaie de hîrtie. M-am ridicat în capul oaselor pe marginea patului, am luat-o şi am citit-o. Am păstrat-o. E aici în faţa mea:

FOAIE DE COLECTARE
A SUBIECTULUI
Nr. 0064578332

Subiectul va fi colectat pe data de:
30 aprilie 2040 la orele 23,00
Caracteristicile subiectului:
Nr. 743498352 (0000) (patru zerouri) Serviciul Guvernamental

Subiectul va fi adus la:
Centrul de Sănătate 424 — pentru o perioadă de timp nedeterminată, după necesitate

Starea subiectului:
— Sindrom de necooperare

— Anxietate acută
— Tulburare psihică antisocială cronică
— Ostilitate împotriva Statului

Primele simptome cunoscute:
1 noiembrie 2039. De atunci, recidive constante şi dese. Condiţia generală în înrăutăţire.

Cea mai apropiată rudă a subiectului va fi ţinută la curent

Subiectul nu poate fi vizitat

Datele au fost verificate de: Nr. 2578 (00)
Direcţia Centrului de Sănătate

Măsuri	Din partea statului	Din partea securităţii	Aprobat

De două zile încoace, simt că înnebunesc. Am mereu în faţa ochilor chipul inocent de copil, chipul acela uimit al mătuşii Agatha, părul ei alb, silueta ei gîrbovită — o femeie bătrînă şi speriată... „Era sclipitor de deşteaptă ...", spusese Jenny. O femeie bătrînă, pe care eu am crezut-o cu mult mai bătrînă ca soţul ei. O epavă omenească. „Avea treizeci şi patru de ani", mai spusese Jenny. Jenny are treizeci şi opt... Jenny este şi ea sclipitor de deşteaptă. Jenny este la Centrul de Sănătate... Dumnezeule, ce să fac? Mîine se întorc copiii. Ce am să le spun? Trebuie să mă gîndesc la binele lor. Peste doar cîteva zile vor fi plecate. Şi acolo vor fi în siguranţă. Dacă le spun adevărul acum, e posibil ca Mary să facă cine ştie ce prostie, să spună ceva la şcoală, iar

Legea spune că pentru crime la adresa Statului şi sănătate psihică afectată un cetăţean este considerat adult la 14 ani. Trebuie să mă gîndesc ..., trebuie să găsesc ceva. Trebuie să fac un plan. De aceea ne prind întotdeauna, fiindcă ei acţionează neîntrerupt conform unor planuri bine stabilite asupra persoanelor, ca şi cînd acestea n-ar exista ca atare, ca oameni. Aşa că şi eu trebuie să fac un plan... Ei nu se aşteaptă ca oamenii să acţioneze conform unui plan. Trebuie să fac ceva. Dumnezeule, ce să fac?

Sîmbătă, 5 mai

Mary şi Nelly s-au întors azi după-amiază. Le-am spus că mamei lor i se făcuse rău aşa, pe neaşteptate. Mary a vrut să meargă să o vadă imediat. I-am spus că acum nu e bine să o deranjăm. A devenit oarecum suspicioasă. Mai tîrziu, Nelly a început să mîrîie că vrea ca mami să o ducă la culcare, dar s-a liniştit jucîndu-se cu păpuşa ei preferată şi a culcat-o Mary, iar fetiţa a adormit, mulţumesc lui Dumnezeu.

Trebuie să mă ţin ferm pe poziţie cu povestea pe care le-am spus-o, pînă cînd le văd plecate la Seefeld. Trebuie să fiu mai ales atent cu Mary, să nu înceapă să facă scene şi să refuze cumva să plece cît timp mama ei e bolnavă.

De ieri, tot încerc să-mi clarific în minte lucrurile. Nu există nimic altceva pentru mine de făcut decît să mă comport în modul considerat de toată lumea ca fiind raţional. Dar pentru mine, în sinea mea, este clar ce am de făcut de acum încolo. Nu mai este vorba de o promisiune făcută de Anul Nou: o idee nebunească, vag posibilă

în circumstanţele cele mai optime. Voi face eu în aşa fel, încît circumstanţele să fie optime şi le voi da eu de lucru să se satură. Fiul Principalului va realiza, într-adevăr, ceva demn de tatăl lui... numai că nu ceea ce se aşteaptă ei. Este ciudat cît de egoist este omul. Cît timp lucrurile au mers bine pentru noi, aproape că renunţasem la idee. Trebuie să fiu cinstit cu mine însumi şi să recunosc acest lucru. Mă învîrteam în celula mea din pivniţă, îmbunătăţindu-mi invenţia de parcă aveam tot timpul din lume la dispoziţie, dar timpul se termina în jurul nostru, se terminase deja pentru mulţi oameni şi, fără ca eu să-mi dau seama, şi pentru noi.

Întotdeauna trebuie să te loveşti tu mai înainte cu capul de pragul de sus şi să te doară pe tine şi încă tare pentru ca voinţa să-ţi fie pe măsura intenţiilor, iar indignarea să se materializeze. Este ca şi cînd aş fi fost împins să fac ceea ce trebuie să fac pe pielea altora ..., iar Jenny trebuia să fie plata mea, cine ştie?

Oricum, primul lucru este să mut imediat locul ascunzătorii din pivniţă. Nu este deloc exclus s-o determine pe Jenny să vorbească şi dacă-şi trimit oamenii să verifice nu trebuie să găsească nimic jos ...

Imediat după ce voi fi terminat de făcut asta mă voi întoarce la serviciu şi mă voi comporta normal. Pînă revine Jenny trebuie să mă port în aşa fel, încît să nu mi se poată reproşa nimic. Cînd va reveni, voi încerca s-o trimit undeva în siguranţă pentru un timp — la copii poate — şi, dacă sînt încă un om bine-văzut, s-ar putea să-mi permită s-o fac. Iar eu îmi voi pune în aplicare planul. Dar, între timp, trebuie să fiu atent, foarte atent.

Luni, 7 mai

Azi m-am întors la lucru. Directorul a fost informat că soţia mea nu se simţea bine şi că eu urma să stau acasă o zi. Nemernicii, la toate se gîndesc... Colegii m-au întrebat ce s-a întîmplat. Le-am spus doar că soţiei i se făcuse rău. Părea a fi ceva destul de grav, însă nu se ştia exact ce încă şi s-ar putea să dureze ceva timp pînă se înzdrăveneşte.

Cînd m-am întors acasă am avut toate motivele să mă felicit că mă grăbisem să schimb locul ascunzătorii. Pe la orele 20,00 au venit cinci poliţişti şi s-au dus drept în pivniţă. Au scos cărămizi, au spart pereţii de beton, exact acolo unde pînă alaltăieri erau cărţile şi hîrtiile mele. S-au mai uitat pe ici pe colo, dar destul de superficial şi au plecat, nu înainte de a-mi prezenta, plini de o curtoazie nelalocul ei, scuzele de rigoare.

Dumnezeule, ce i-au făcut lui Jenny de a ajuns să le spună pînă şi asta? Ce-i fac acolo? Iar eu stau aici şi nu pot acţiona în nici un fel. Nu mă pot nici măcar duce să întreb pe cineva. N-o pot vedea... Nici nu ştiu exact unde este. Ce-i fac, Doamne, ce?
Nu trebuie sa ma gîndesc la asta. Nu acum. Trebuie să fiu răbdător şi calm. Să am mereu în minte faptul că am de îndeplinit un plan. Cine ştie, poate voi fi în stare să determin eliberarea ei mai curînd. Şi atunci vor plăti!

La momentul potrivit, vor plăti!

Sîmbătă, 11 mai

Copiii au plecat ieri. Le-am TVfonat azi dimineaţă şi erau cu Alberta. Nelly era foarte fericită şi

emoţionată. Aş putea să jur că nici nu se mai gîndea la mine. E, poate, mai bine aşa. Cu Mary, desigur, lucrurile nu sînt atît de simple. Iar a întrebat despre maică-sa. E foarte îngrijorată din cauza ei. A făcut tot ce i-a stat în puteri să mă determine s-o las să rămînă, iar acum îmi poartă pică pentru că am obligat-o să plece şi că nici n-a văzut-o pe Jenny înainte.

Înainte de plecare, am luat-o de-o parte şi i-am explicat, aşa cum vorbeşti cu fiica ta matură, că Jenny şi cu mine eram foarte fermi în hotărîrea ca ele amîndouă să meargă oriunde în altă parte, în orice altă ţară, pe o perioadă de timp cît mai lungă. M-am străduit s-o fac să înţeleagă că şi mama ei dorea asta foarte mult şi că plecarea lor ar fi dat posibilitatea lui Jenny să scape de griji. Mi-a răspuns că a înţeles şi, apoi, m-a întrebat fără nici un preambul: „Aşa ca John? Ce, încerci să mă minţi şi pe mine la fel ca pe Nelly? Eu nu sînt Nelly!" Cred, zic eu, c-am reuşit să ascund şocul pe care mi l-a produs reacţia ei şi i-am spus că Jenny este cu adevărat la spital. Asta era adevărul! Dar fără să-i spun ce fel de spital ...

Ultimele lor zile acasă n-au fost deloc uşoare, fiindcă Mary întreba mereu de ce nu poate să meargă s-o vadă pe Jenny. A devenit şi mai neîncrezătoare, şi mai întunecată şi tăcută cînd i-am spus că am fost eu la spital. Şi Nelly care mîrîia mereu c-o vrea pe mami... şi de ce nu i-a spus mami „pa" la plecare? A fost aşa de greu să rezist. Este greu să-ţi ascunzi la nesfîrşit propriile griji şi dureri... Dar acum au plecat şi sînt uşurat, uşurat. E ca o binecuvîntare ...!

Luni, 13 mai

În dimineaţa asta am primit o scrisoare din partea Conducerii Centrului de Sănătate, prin care îmi cereau să trec pe acolo după-amiază, pentru a-mi face cunoscută situaţia soţiei mele.

Cînd am citit-o prima dată, am fost cuprins de speranţa că o voi putea vedea pe Jenny şi că totul va fi în regulă. Poate, mătuşa Agatha fusese un caz special, poate numai cu ea se făcuse o greşeală. Apoi, vechea teamă m-a cuprins din nou... Şi dacă-mi spun că Jenny este foarte bolnavă, sau că trebuie să rămînă acolo un an sau doi, sau că... murise... Am luat hotărîrea să nu mă mai gîndesc la astfel de posibilităţi şi m-am dus la serviciu, lăsînd la o parte în mod conştient orice gînd de orice fel în afara problemelor mele zilnice de lucru. Dar, oricît aş fi încercat, îngrijorarea , sentimentul fricii erau în mine, ca o durere surdă în oase, ca o gheară în stomac; durerea aceea care te macină, şi orice ai face, orice ai încerca să pretinzi, te roade... îngrijorarea şi teama ...

La orele 16,00 mă aflam la Biroul Securităţii Naţionale din Hampton.

Am arătat scrisoarea şi-am fost iar condus în subteran, într-o secţie unde tot personalul purta uniformele acelea albastru deschis. Inima a început să-mi bată necontrolat. Vedeam iarăşi cu ochii minţii faţa îngrozită a lui Jenny care ţipa. Am fost primit de un bărbat gras, între două vîrste, care nu-ţi făcea nici o impresie deosebită, cu excepţia faptului că lentilele ochelarilor lui

erau foarte groase, iar el avea un pronunţat accent rusesc. M-a întîmpinat cu căldură; toată lumea mă întîmpină acum cu căldură — :„Ah, dragul meu domn ...", a început el, „ce drăguţ din partea dumneavoastră că aţi venit." Dar ce credea el? C-aş fi putut sta liniştit acasă? Că nu voiam să ştiu ce se întîmplă cu nevastă-mea? „De fapt, am considerat că dumneavoastră veţi dori să aveţi cît mai multe informaţii de la noi despre felul în care evoluează situaţia". Pînă acum zîmbise. Acum a luat o mină întristată: „Starea soţiei dumneavoastră este foarte gravă. Dar nu vă îngrijoraţi. Ne ocupăm de cazul dînsei, avînd mereu în minte interesele Naţiunii şi, bineînţeles, interesele pacientului. Cînd se va întoarce acasă, la dumneavoastră, va fi un cetăţean fericit şi demn de toată încrederea. Vă rog să nu vă faceţi griji."

Din nou zîmbea. Am îngînat ceva care exprima surpriza. I-am spus că, din punctul meu de vedere, ea e doar obosită şi că nu putea fi vorba de ceva grav. Din nou şi-a luat masca tristă:

„Sărmanul meu domn, mi-e teamă că aţi fost victima unor iluzii în ceea ce priveşte sănătatea soţiei dumneavoastră. N-a fost decît o mască de normalitate. Starea ei era foarte gravă, puteţi să mă credeţi pe cuvînt. Computerul nostru a verificat datele obţinute de Securitatea Naţională şi este imperativ necesar să luăm măsuri. Soţia dumneavoastră era un oficial guvernamental şi în această calitate avea multe responsabilităţi, astfel că şi noi, într-un atare caz, avem responsabilităţile noastre speciale, mă înţelegeţi, nu?" Am fost de acord cu el, iar el a zîmbit din nou. „Dar apăsarea responsabilităţilor care se fac vinovate de starea ei de sănătate, va fi luată de pe umerii soţiei dumneavoastră. Cînd se va întoarce acasă, nu va mai fi nevoie să muncească. Vom aranja o pensionare cu drepturi speciale ..." Am întrebat pînă cînd va mai fi nevoie să stea în tratament. Masca tristă i s-a aşternut iar pe chip în locul zîmbetului: „În starea în care se află este greu de spus. Pur şi simplu, nu ştim ...", şi din nou zîmbetul, „dar n-aş fi deloc surprins s-o văd vindecata chiar vara asta."

Am întrebat dacă mi se permite s-o văd. Zîmbetul iar i-a pălit şi a fost înlocuit de tristeţea aceea fătarnică. Nu, din păcate un astfel de lucru nu era posibil. Ar însemna să se aducă prejudicii serioase tratamentului iniţiat, ceea ce ar întoarce-o de pe drumul spre vindecare cu cîteva săptămîni bune. Şi, din nou zîmbind, era sigur că eu nu doream asta. Bineînţeles că nu doream asta. Ne-am ridicat amîndoi, am dat mîna, m-a condus la uşă şi m-a bătut consolator pe umăr. Înţelegea că pentru mine era o încercare foarte grea, dar mă comportam foarte bine. Nu trebuia să-mi fac griji, totul avea să fie în regulă. Şobolanul!

Marţi, 22 mai

Am fost solicitat în ultima săptămîna să particip la un număr de teste. A fost norocul meu — întotdeauna mă arătasem interesat şi mă oferisem voluntar pentru astfel de teste, ca şi pentru cele de comportament raţionat. Am putut chiar pune mîna, acum cîteva săptămîni, pe un manual oficial asupra reacţiilor şi testelor de comportament — acelaşi manual folosit de inspectorii care fac uz de testele în cauză. Cartea aceea era nespus de preţioasă, fiindcă conţinea foarte multe exemple de reacţii tipice cu deviaţiile lor de la caracterul standard, cu diferite variante de temă

şi diferite analize de tip caracter-reacţie; de exemplu, stabilirea în lumina caracterului oferit de test şi pe baza controalelor anterioare a influenţei recentelor evenimente asupra vieţii subiecţilor daţi, cît şi comportamentul normal şi anormal al acestora sub diferite feluri de stress aplicat. La momentul respectiv, reuşisem să evidenţiez o mare varietate de structuri de reacţie standard, în caz de... Am memorat diferitele structuri standard înscrise în etalonul „un bun cetăţean". Aşa că, imediat ce am fost chemat pentru noile teste, am adus la zi datele şi am făcut exerciţii de împrospătare a propriei mele memorii. Astfel, în timpul testelor, am folosit o variantă potrivită de comportament de tip „un bun cetăţean". Am observat cu multă bucurie că nu schimbaseră testele, aşa că am putut folosi structurile de răspuns şi reacţie deja însuşite.

Nu mi-au comunicat rezultatele. N-o fac niciodată. Dar, sînt sigur că m-am comportat foarte bine.

Muncesc, muncesc tot timpul. Şi fac caz de cît de multă satisfacţie mi-au oferit răspunsurile Principalului la întrebările puse de mine şi ce mult am putut progresa datorită Lui. Asta în caz că cineva începe să-şi pună problema că-mi dau prea tare silinţa, acum că Jenny e „plecată". Şi oricum, despre cea mai mare parte a muncii mele, ei nici n-au habar. Nimeni n-ar putea măcar bănui cît de mult m-a ajutat Principalul într-o problemă majoră pentru mine. Pregătesc acum noi întrebări, în aşa fel încît nici măcar Principalul să nu poată intui ce urmăresc de fapt. Iar proiectul meu se conturează foarte bine. După toate calculele mele mai am nevoie de aproximativ încă şase luni să-l definitivez şi să-l fac operaţional, inclusiv controlul la mare distanţă. Şi în această

perioadă de timp se pot petrece încă multe ...

Marţi, 24 mai

Ziua mea este acum riguros planificată. Numai aşa pot rezista. Încerc să mă comport şi să semăn cu o maşină gînditoare, fără absolut nici un sentiment. Şi nu e uşor.

La slujbă stau în fiecare zi pînă la sfîrşitul programului de lucru; ies să mănînc — de obicei la Cantina Complexului, dar cîteodată şi la Clubul unde sînt acum membru.

Aici văd o mulţime dintre „zeii cei mititei", fiindcă o liotă întreagă de miniştri şi alte personalităţi guvernamentale sînt membrii ai aceluiaşi Club. Atît Directorul meu, cît şi Programatorul Şef îmi arată tot timpul „numere de prestigiu" şi uneori îmi fac cunoştinţă cu „zeii" de pe treptele mai joase ale scării.

În fiecare seară merg acasă, cobor în pivniţă şi lucrez pînă simt că nu mă mai ţin curelele. Încerc să rezist cît mai mult posibil; apoi urc, iau tabletele şi mă culc.

Cel mai greu îmi este dimineaţa, la trezire. Atunci apăsarea este zdrobitoare, surpriza, de fiecare dată, la fel de oribilă. Mă simt ca şi cum un sac greu, negru m-ar înfăşura şi mi se pare istovitor pînă să mă scol, să mă mişc. Da, dimineaţa este foarte rău. În fiecare zi mă întreb cîte dimineţi ca acestea va mai trebui să suport. Fără Jenny care să vorbească despre păsărelele din grădină; fără Jenny care să fredoneze în timp ce pregăteşte micul dejun la bucătărie. Cu casa goală, într-o linişte de mormînt şi ... fără Jenny!

De cîteva ori am TVfonat copiilor. Şi de cîte ori o fac trebuie sa-mi compun o mina veselă şi să le spun ca mama lor este din ce în ce mai bine. Dar de gîndit nu pot sa ma opresc s-o fac, căci, altfel, simt cum ma fac bucaţele... Ştiu că pot claca oricînd şi mai ştiu ca n-am voie sa fac asta. Jenny va reveni, copiii se vor întoarce, deşi acolo sînt în siguranţa. Şi mai trebuie sa ţin seama şi de planul meu... Asta-i tot ce conteaza. Trebuie sa rezist. Cu orice preţ. Trebuie!

Vineri, 25 mai

În ciuda tuturor necazurilor, un articol din ziarul de dimineaţa mi-a adus pe faţă zîmbetul. Titlul mi-a atras atenţia: „Nici morţii nu sînt respectaţi!" Şi de ce-ar fi, mi-am zis eu, cînd ei nu-i respecta pe cei vii. Povestirea începea cu: „Mi-au răpit bărbatul!" Erau cuvintele văduvei neconsolate a lui 5833, marele magnat decedat.

Faptele erau următoarele: caseta cu cenuşa fusese dusă într-un cimitir foarte select, numit „Noul Capitoliu". Acest soi de loc de veci fusese inspirat, cu mult timp în urma, de moda americană. Nu era decît pentru cei foarte bogaţi sau foarte importanţi. Acolo, casetele cu farîma lor de cenuşă, nu trebuiau să stea înşirate, înghesuite de-a lungul unui zid. Oh, nu! Pentru cei de „sus" asta nu era suficient de elegant! Şi X1 tot acolo fusese dus. Îi fusese afectata o întreagă grădină, plantată cu arbori şi tufe de trandafiri, iar caseta cu cenuşa Marelui dispărut se găsea pe o platformă bogat ornamentata, practic acoperită cu orhidee proaspete, importate; fuseseră florile lui preferate. Dar şi 5833 avea numai

pentru el cîţiva metri pătraţi de iarbă, din care răsărea un arbore de magnolie; caseta lui atîrna de una din ramuri. Era din platină, decorată cu diamante şi rubine şi luminată toată noaptea. Văduvei lui îi placea să meargă să se reculeagă la umbra copacului, pe iarbă. În ziua aceea, în drum spre locul cu pricina, s-a oprit să vorbească cîteva cuvinte cu văduva mult-regretatului 44, a cărui casetă atîrna într-o tufă de liliac. După, s-a mai oprit o dată şi a discutat şi cu 254, al cărui fiu se odihnea între nişte ramuri de camelie. Apoi, a ajuns la copacul ei, sau, mai degrabă, al soţului ei. Şoferul a aşezat un şezlong la locul ştiut, ea s-a aşezat şi privind în sus spre... a sărit ca arsă, amuţită de surpriză, căci soţul ei dispăruse... După multe investigaţii, lacrimi şi palpitaţii nu s-a putut ajunge decît la o singură concluzie: hoţul fusese o persoană care nu dădea doi bani pe răposat, dar socotea foarte preţioasă caseta.

Poate că în ultimele luni mi s-a alterat şi simţul umorului ..., dar gîndul soţului atîrnat, leganîndu-se în ramurile copacului avea pentru mine o savoare extrem de amuzantă.

Luni, 28 mai

Am fost numit diector coordonator al proiectului de cercetare Dorset. E ceva foarte important şi teribil de secret. Este vorba de un plan pe o perioadă de trei ani, avînd ca scop creşterea nivelului de dezvoltare al zonei. Drept consecinţa, sînt înconjurat acum cu şi mai multa consideraţie. Pentru toata lumea a devenit clar faptul că sînt foarte bine-văzut sus ..., deşi tot atît de clar este că nimeni nu ştie de ce. Se pare că nu intră în planurile lor să facă public faptul că eu sînt

fiul Principalului. Mă întreb de ce? Poate că nu sînt pe deplin convinşi că, odată proclamat o creaţie magistrală, voi fi chiar la înălţimea tuturor aşteptărilor. S-ar putea să mi-o iau în cap, nu? Sau, poate, pur şi simplu, le-a intrat atît de tare în obicei să facă din orice un secret grozav, încît nu se pot hotărî să dezvăluie oamenilor nici ceea ce ar putea fi considerat în politica lor un succes! Dar, oricum ar fi, mai devreme sau mai tîrziu, fiul Principalului le va trage o cacialma!..., şi asta chiar dacă omul de rînd, cel de pe stradă, va afla sau nu.

Proiectul meu avansează foarte bine. Îmi mai rămîn de rezolvat două probleme principale, dar, cred, că uneia dintre ele i-am dat de capăt şi era cea mai importantă: cum să cresc forţa epicentrică, fără să schimb mărimea sau posibilităţile de mînuire ale dispozitivului. Dacă ar fi după mine, tare aş vrea să-l micşorez şi mai mult. Microrevoluţia asta tehnologică îşi are şi ea limitele ei... şi încă nu există un dispozitiv de implozie miniatural... încă, dar va exista ...

Problema este, însă, că, orice aş face eu, tot teorie se numeşte că fac. Pînă şi testele mele la scară sînt aproximative. Nu am nici o dovadă că la aplicare vor funcţiona în acelaşi fel, după aşteptări. Nimic nu este absolut sigur. Este exact ca-n viaţă, nu poţi niciodată şti care este adevărata valoare a lucrurilor, decît după ce le-ai trăit tu însuţi, pe pielea ta.

Sîmbătă, 2 iunie

Astăzi am fost iar convocat la Securitatea din Hampton Park. Sînt acum sigur că această clădire este cumva conectată, dacă nu face chiar parte integrantă din Fortăreaţă. Data trecută,

cînd am fost să obţin datele de la Principal, m-am uitat foarte atent la ce este în jurul meu şi asta este concluzia la care am ajuns.

M-am dus cu speranţa că m-au chemat să-mi dea nişte date despre Jenny. Şi speram, dar mă şi temeam. La început, însă, n-a părut ca ăsta ar fi fost motivul. Mă aştepta acelaşi bărbat, care mă întîmpinase atunci, prima dată — mi se părea că trecuse atît de mult timp de la întîlnirea aceea. A fost prietenos şi extrem de curtenitor, dar simţeam că parcă era un ceva aspru în vocea lui, ceva reţinut în toată comportarea.

La început a vorbit doar despre generalităţi, tot aşa ca atunci. M-a felicitat pentru recenta mea promovare. Dar a trecut, apoi, la scopul pentru care mă aflam acolo — sau cel puţin aşa părea la prima vedere.

„Deci, dumneavoastră frecventaţi bisericile...", a spus el. Nu era adevărat. Dar, intrasem într-o biserică săptămîna trecută. Am simţit că era ca o datorie faţă de Jenny, că trebuie să mă rog pentru ea, de fapt, nu neapărat pentru ea sau pentru copii, ci pur şi simplu să mă rog lui Dumnezeu. Eu nu pusesem prea mult preţ pe asta, dar ea era credincioasă, fusese chiar membru activ al Bisericii cînd era tînără şi în prima parte a căsătoriei noastre. Atunci se ducea în fiecare săptămînă la Biserică, chiar de mai multe ori pe săptămînă, uneori. Cu timpul, relaţiile ei cu biserica s-au răcit, dar, în ultima vreme, iar începuse să se ducă des, să-şi spună rugăciunile dimineaţa şi seara şi chiar să vorbească mai mult despre religie. Aşa că am simţit la un moment dat că e şi ăsta un mod de a arăta că-mi pasă ce gîndeşte ea — că nu sînt indiferent — deşi Jenny n-avea cum afla asta.

Faptul că Securistul ăsta ştia, însemna că eu sînt urmărit. La început, această dezvăluire a fost ca o lovitură. Era ceva neobişnuit. De obicei, erau mulţumiţi cu controlul exercitat asupra oamenilor prin intermediul sistemului. Mi-am amintit, însă, că fusesem întotdeauna urmărit „discret dar constant"... Bineînţeles, doar eram fiul Principalului...

I-am răspuns că, de fapt, nu frecventam bisericile, dar credeam în Dumnezeu, iar atunci cînd familia mea era afectată ca acum de o boală, de un accident sau de orice alt necaz, intram într-o biserică şi mă rugam. Cu cîteva zile în urmă, fusesem să mă rog pentru sănătatea lui Jenny. Mi se spusese că situaţia ei este gravă, iar eu m-am rugat ca ea să-şi recapete cît mai repede sănătatea. Pentru mine situaţia ei era o continuă şi considerabilă sursă de îngrijorare, mai ales că nu puteam s-o ajut cu nimic.

El mi-a răspuns pe un ton calm, dar rece şi reţinut: „Aţi fi putut face ceva s-o ajutaţi, dacă aţi fi fost sincer cu noi."

Am protestat. Nu înţelegeam deloc ce vroia să spună. Fusesem, fără îndoială, totdeauna sincer. Ce-aş fi putut face eu în privinţa sănătăţii ei şi n-am făcut?
„Doar nu vrei să-mi spui că nevasta dumitale era liderul unui grup subversiv, iar dumneata n-ai mirosit niciodată nimic."

Lovitura a fost atît de puternică, încît la început nici n-am simţit-o, dar şocul ei s-a propagat în mine în acelaşi mod în care se amplifică undele în jurul pietrei aruncate în apă. Cum era posibil? Jenny! Şi totuşi... în multe privinţe, ar fi trebuit

să-mi dea de gîndit... Cu toate astea, cum putea să existe un asemenea lucru — grup subversiv? Trebuia să protestez, să neg totul. Dar el nu s-a oprit şi, deci, nu m-a lăsat să-mi exprim neîncrederea şi surpriza. A continuat spunîndu-mi că Jenny se alăturase unui mic grup şi că furnizase informaţii subversive pentru acţiunile de organizare ale „aşa-numitelor mişcări de rezistenţă". Activitatea unor astfel de grupuri, ca cel condus de ea, era foarte costisitoare pentru Naţiune. Aceşti bandiţi puteau să pună mîna pe arme şi muniţie şi apoi să jefuiască băncile exact în momentele în care acestea deţineau mai mulţi bani, sau puteau împiedica mersul normal al treburilor administraţiei. Devenise foarte repede lidera grupului ei. Fusese extrem de activă: aderenţa la grup s-a dublat în numai două luni. Activă, îndrăzneaţă şi nesocotind total pericolul — aşa a descris-o.

Dar de ajuns, se ajunsese la ea datorită suspiciunii faţă de un alt grup căruia îi fusese arestat liderul.
„Şi el, prieten de-al nevestei dumitale... Nr... Dumneata trebuie să-l fi cunoscut sub numele de Ram, soţul lui Jethelro." În ochi i se aprinsese o scînteie de amuzament cînd a spus asta. Firav, am încercat să explic că Jeth fusese colegă de şcoală cu Jenny şi că..., dar el m-a întrerupt. Îl suspectau de mult pe Ram, aşa că l-au ridicat şi l-au dus la un Centru de Sănătate. Dar toţi membrii grupului trebuie să fi fost avertizaţi imediat după arestarea sa, fiindcă au dispărut. Toţi! Chiar şi nevastă-sa şi copilul erau de negăsit. „Plecaţi către o destinaţie necunoscută într-un helicar, cred ..."

Cîteva secunde a tăcut, privindu-mă fix, iar în ochi încă îi mai lucea scînteia aceea de amuza-

ment. Şi, cu toate astea, nu era nimic amuzant în ceea ce spunea, deşi, pentru cei ca el, cine ştie, un astfel de lucru poate fi nostim, nu?

„Nevasta dumitale era o femeie foarte deşteaptă şi foarte lucidă şi a înţeles imediat că va fi şi ea implicată, astfel că i-a avertizat pe toţi membrii grupului ei. Cînd a fost luată şi dusă la Centrul de Sănătate, absolut toţi dispărurera simultan, unii dintre ei chiar cu familiile. Şi toţi către destinaţii necunoscute, bineînţeles ..."

De data asta, am reuşit să protestez mai vehement. Am făcut observaţia că, în acest caz, ar fi trebuit să dispară şi ea. Ori, era clar că ea nu putea să aibă idee de ceea ce se întîmpla. O indicaţie deslușită a faptului că nu ştia, că nu se aştepta la nimic rău, a fost chiar reacţia ei la venirea celor de la Centrul de Sănătate.

„Şi dumneata chiar crezi ce spui?", m-a întrebat el rece. „În acest caz, puterea dumitale de înţelegere a naturii umane lasă foarte mult de dorit. Şi nici nu-i de mirare: dumneata eşti doar un om de ştiinţă, nu eşti nici psiholog, nici psihiatru. Dar noi, aici, în munca noastră, trebuie să devenim adevăraţi experţi în astfel de lucruri; este nevoie de asta pentru a putea fi pregătiţi să facem faţă oricăror situaţii. Teama nu este ceva care poate fi controlat. Ea ştia că este vinovată şi ştia şi de ce veniserа oamenii noştri. De aceea i s-a făcut frică cînd s-a văzut arestată. Dacă ar fi fost nevinovata, s-ar fi arătat doar surprinsă şi atît."

Am scos din nou în evidenţă faptul că ar fi putut şi ea pleca cum au făcut ceilalţi, cei din grupul ei, nu? Mie putea să-mi spună că pleacă într-o delegaţie pentru cîteva zile şi că nu are permisiu-

nea să dezvăluie unde se duce. Nu puteam decît s-o cred şi deci nici n-aş fi pus întrebări. „Este o posibilitate ...", a ezitat el, apoi a continuat: „Vedeţi dumneavoastră, femeia aceasta, trebuie să recunosc, oricît de mult ar fi greşit, oricît de tare ar fi de condamnat, a fost foarte curajoasă. Dacă ea ar fi plecat prima, în momentele acelea de nesiguranţă, ceilalţi ar fi putut fi în imposibilitatea de a mai acţiona, iar noi am fi pus mîna pe toate numele de care aveam nevoie şi am fi arestat cea mai mare parte a grupului, dar ea a stabilit ca propria ei arestare să constituie pentru ceilalţi un semnal. Erau implicaţi mai mult de 150 de persoane."

Am rămas mut de uimire. Deodată, m-am simţit buimac, copleşit, dar sentimentul că trebuie să fac ceva, să spun ceva, prevala. Trebuia să-i fac să creadă că făcuseră o greşeală, că Jenny nu era capabilă de un astfel de lucru. Undeva, în fundul sufletului meu, n-aveam nici o îndoială că totul era adevărat. Jenny se schimbase de la moartea lui John. Era o femeie cu voinţă, avusese întotdeauna abilitatea organizatorului înăscut, era şi teribil de deşteaptă ... „Mătuşa Agatha era sclipitor de deşteaptă ...", aşa spusese Jenny. Trebuia cu orice preţ să-i fac să creadă că făcuseră o greşeală. Trebuia să-i conving.

Aşa că am spus că mi se pare ceva absolut de necrezut şi nu se putea spune că n-o cunoşteam. Îmi era nevastă de douăzeci de ani. Doar, de la terminarea studiilor a lucrat numai în sistemul guvernamental. Nu se putea să nu fi fost verificată şi nu o singură dată pe diferite motive, iar el nu se putea să nu ştie asta. Era devotată Partidului, Ţării şi Conducătorului nostru. Era absolut imposibil... Dacă ar fi fost adevărat, ceva tot ar fi scăpat, ar fi făcut un gest

cît de mic care să indice o schimbare de atitudine ..., dar nu era cazul. Cel care îi informase, se înşelase... sau, şi mai rău, o denunţase cu intenţia expresă de a o discredita. Şi mai era o posibilitate: o eroare de programare, care ar fi putut să le indice o pistă falsă. Nu era şi asta o posibilitate? Chiar dacă ea admitea acum că făcuse cine ştie ce blestemăţie, este foarte probabil ca şocul puternic suferit datorită suspiciunii superiorilor, să-i fi zdruncinat într-atît încrederea în ea însăşi, încît orice critică i s-ar aduce, orice îndoială în privinţa ei, să-i apară ca ceva excepţional de grav. Era foarte probabil, avînd în vedere ceea ce eu consideram într-o oarecare măsură o deteriorare a sănătăţii ei, însă eram absolut sigur că nu putea fi în nici un caz vorba de o participare a soţiei mele la vreo activitate subversivă de orice fel.

Am vorbit rar şi apăsat şi fără să mă grăbesc, cu toată sinceritatea pe care o puteam eu afişa. Am încercat să fiu cît mai convingător cu putinţă. M-a ascultat cu răbdare, privindu-mă drept în ochi, tot timpul cît am vorbit. Cînd mi-a răspuns, vocea i-a fost la început tăioasă şi rece: „Datele noastre sînt corecte. Noi nu ne bazăm pe date primite de la informatori. Oricum, nu numai pe ele. Nu este vorba de nici o eroare de programare. Toate datele au fost verificate şi contraverificate şi, în sfîrşit, au primit O.K.-ul Principalului. Vă puteţi, sper, imagina că nu ne-ar fi dat nici măcar prin cap să vă hărţuim soţia, mai ales în situaţia în care dumneavoastră aveţi o poziţie specială în acest Stat. Nu există nici o urmă de îndoială. Cazul soţiei dumneavoastră este unul de o gravitate excepţională." Apoi a zîmbit: „Şi pentru că dumneavoastră spuneţi că a fost întotdeauna devotată muncii ei, devotată Partidului şi Ţării am avut în vedere

tocmai acest lucru. Precum şi faptul că este soţia dumneavoastră. De aceea s-a decis să fie dat cazul spre rezolvare unui Centru de Sănătate, în loc să-l deferim Curţii. Am considerat că a fost excesiv de afectată de moartea fiului dumneavoastră şi că, pur şi simplu, a reacţionat violent şi exagerat din această cauză. Este natural, trebuie să tratăm cazul cu o oarecare severitate. Dar nu va fi reţinută mult timp, iar viaţa nu-i este în pericol." Era o undă de ironie în vocea lui cînd a încheiat: „Dumnezeu se pare că v-a ascultat rugile. Curtea ar fi condamnat-o, fără îndoială, la moarte."

Doar atunci, în acel moment, mi-am dat seama că mă aflu în stare de şoc. N-am mai putut scoate nici o vorbă. Abia dacă am băgat de seamă că Securistul se ridicase pentru a se duce la dulăpiorul cu băuturi din spatele lui. M-am trezit cu un pahar în mînă din care am băut automat. El stătea în picioare lîngă birou, observîndu-mă cu atenţie: „Sînteţi surprins?", m-a întrebat. Am murmurat: „Nu-mi vine să cred, pur şi simplu, nu pot să cred." Şi nu mă prefăceam. Deşi ştiam că omul din faţa mea spune adevărul, ştiam asta cu certitudine, eram copleşit de enormitatea faptelor şi curajul lui Jenny.

După un timp mi-am dat seama că era cazul să plec. Trebuia să fac un efort mental să nu arăt în continuare prea şocat, prea îngrijorat şi nici să nu pun vreo întrebare în ceea ce o privea pe Jenny. Oricum, eram amuţit şi ca prostit!

În momentul în care eu mă ridicam să plec, el a spus: „O să vă anunţăm data la care va reveni acasă, pentru a vă putea lua cîteva zile libere să staţi cu ea."

„A reacționat violent și exagerat..." ; ba n-a reacționat deloc exagerat. Din acel moment, a început să vadă adevărul așa cum era el, n-a mai fost orbită ca pînă atunci. Și de unde știu eu că și pînă atunci Jenny nu gîndise la fel ca mine, dar se prefăcea doar pentru a nu mă pune în pericol.

Luni, 11 iunie

Mîine o aduc înapoi pe Jenny. Mîine dimineață, pe la orele 11,00, așa scrie în nota pe care am primit-o. Ce ușurare! Imediat cum am aflat m-am apucat de aranjat lucrurile în casă. Am întîrziat la lucru și m-am dus direct la Director să-i spun că voi lipsi și mîine și poimîine și probabil încă cîteva zile. Vestea o primisem chiar în dimineața aceea. Directorul a fost foarte amabil. M-a întrebat dacă n-am nevoie de ceva special pentru Jenny, eventual de niște carne. Bucătarul de la Club poate să aranjeze ceva, mi-a spus el. A TVfonat și a dat el personal comanda.
După-amiază am trecut pe la Club în drum spre casă și am luat cele două cotlete splendide care mă așteptau. Am plătit gras, bineînțeles, dar ce contează? I-am mai cumpărat lui Jenny și o rochie nouă. Una pe care o văzuse mai demult într-o vitrină și-i plăcuse. Un roșu închis. Este culoarea care o prinde cel mai bine, îi scoate în relief tenul și părul negru. Doamne, ce fericit sînt că se întoarce... Am chemat și Serviciul de curățenie azi — vreau s-o primesc cu casa lună. Am comandat trei duzini de trandafiri; vor fi livrați mîine dimineață proaspeți pentru venirea ei. Dacă vremea e frumoasă, o scot mîine după-masă la plimbare. Poate mergem pînă la coasta mării.

Doar să nu fie ea prea obosită... Dă, Doamne, să fie bine, să fie sănătoasă și bine! E un semn bun că se întoarce așa de curînd. Cînd mi-a spus Securistul că nu va dura mult, nici nu m-am gîndit măcar că o să fie vorba doar de încă o săptămînă. Deși spusese că vor trebui să trateze cazul cu severitate... Oh, Doamne! Trebuie să fie sănătoasă. Dacă se întoarce așa de curînd, înseamnă că a răspuns bine la tot ceea ce au întrebat-o, că a reușit să-i convingă că a fost doar ceva trecător. Nu era ea Jenny a mea cea deșteaptă? N-o să fie așa ca în cazul mătușii Agatha. Ea a stat acolo șase luni, fusese altceva cu ea, nu era deloc același lucru... Cu Jenny va fi totul în regulă, va fi sănătoasă, trebuie să fie sănătoasă... Dumnezeule...! Nu trebuie să mă mai gîndesc la asta. Nu trebuie să mai fac presupuneri. Voi aștepta pînă mîine. Poate se va dovedi că mi-am făcut griji de pomană... asta este! De pomană ...

Miercuri, 13 iunie

Ajută-ne, Doamne! Jenny s-a întors ieri acasă. Așa cum au promis au adus-o în cursul dimineții. Am auzit helicarul oprindu-se în fața casei și m-am repezit la ușă să deschid. Am văzut-o parcurgînd aleea grădinii... ; era slăbită și palidă. Se schimbase, observasem asta imediat. Nici n-am îndrăznit s-o sărut sau să-i vorbesc cu glas tare... , părea obosită, fragilă... Îmbătrînise. Jenny a mea! Dar ce m-a izbit cel mai mult n-au fost ridurile de pe frunte sau din jurul ochilor, mai adînci acum, ci felul ei de-a fi, felul în care mergea sau vorbea. A trebuit s-o conduc eu în camera de zi. Cînd m-am apropiat s-o sărut,

a părut speriată. A aşteptat în picioare să-i spun eu să se aşeze. Se comporta de parcă era o străină în propria ei casă. I-am vorbit încetişor, dar privirea aceea neajutorată, înfricoşată, îngrozită nu i-a dispărut din ochi. M-am dus să pun masa, iar cînd am revenit în cameră nici nu se mişcase din loc... Se uita în jurul ei, dar nu se mişcase din loc. Şi nu scosese nici o vorbă.

Nici pînă acum n-a scos aproape nici o vorbă. Cîteodată spune, plină de umilinţă: „Îmi pare rău!" sau „Mulţumesc..." , sau, uneori şi una şi alta împreună. Asta-i tot. Toată după-amiaza s-a uitat în jurul ei pe furiş, tăcută ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie certată pentru asta. În ochi i se aprinde din cînd în cînd teama, dar nici aceasta nu este foarte pregnantă; e mai degrabă o expresie de implorare, întrebătoare, supusă şi timidă. Nu ştiu cum să explic, e mai rău decît m-am aşteptat.

I-am vorbit despre copii, m-a ascultat, dar n-a avut nici o reacţie. Mai tot timpul îl petrece stînd pe canapea nemişcată, uitîndu-se drept înaintea ei. Da, da e mai rău decît în cele mai urîte închipuiri.

Sîmbătă, 16 iunie

Nu trebuie să-mi pierd speranţa. Îşi va reveni probabil încetul cu încetul. Peste cîteva săptămîni sau poate peste cîteva luni, va fi iar Jenny cea de dinainte. Astăzi, cu de la ea voinţă, a ieşit din camera noastră şi a deschis uşile de la camerele copiilor. În camera lui Nelly abia dacă a privit, dar a intrat la Mary, s-a aşezat în balansoar şi a rămas acolo privind pe fereastră în grădină.

Lăsase uşa deschisă şi-am văzut-o. N-am intrat, n-am vrut s-o deranjez. Îi plăcuse dintotdeauna să stea la Mary în cameră. Şi înainte intra aici în timpul zilei, se aşeza în balansoar şi privea pe fereastră mărul din grădină, florile, cerul ...

Ce mult aş vrea să pot sta cu ea tot timpul, dar din păcate nu este posibil. Trebuie să mă întorc la slujbă. Mai ales, trebuie să nu mă arăt prea zdruncinat. Nu e bine să le dau motive de „îngrijorare" la adresa mea... El nu trebuie să creadă că situaţia lui Jenny îmi afectează cu ceva munca. Şi am o mulţime de treabă... pe lîngă lucrurile despre care El nu ştiu nimic. Aşa că trebuie să fiu cu băgare de seamă.

În primul şi-n primul rînd, trebuie să am grijă de Jenny... În mod normal, curînd, ar trebui să mi se acorde concediul de odihnă. O să cer să mi se aprobe o lună de concediu. Vom merge în Cornwall. Acolo, la aer curat... , în linişte... , poate amintirea lucrurilor trăite... Aş putea să-i aduc şi pe părinţii ei să stea cu noi... S-ar putea ca asta s-o influenţeze în bine ...

Iar cînd dispozitivul meu va fi gata, voi încerca să obţin permisul pentru plecarea ei la copii. Probabil că nu mă vor refuza... În halul în care este nu e capabilă să divulge nici un secret... Ticăloşii! Vor plăti scump pentru asta... Doamne, cum vor plăti...!

Duminică, 1 iulie

Nici o îmbunătăţire. Şi nici eu, nici nimeni alt-

cineva n-o poate ajuta cu nimic. Aş vrea să pot sta mereu lîngă ea, dar mă întreb dacă asta ar schimba cu ceva situaţia.

Myra vine des s-o vadă. Se poartă foarte frumos. Serviciul ei permiţîndu-i să lucreze mai mult acasă, are posibilitatea de a trece pe aici din cînd în cînd în timpul zilei. Nu există nici un indiciu că Jenny ar fi recunoscut-o şi chiar dacă a recunoscut-o nu s-a manifestat. În fiecare dimineaţă, Serviciul Oficial de Curăţenie trimite pe cineva pentru menaj..., niciodată mai mult de două-trei ore. De gătit găteşte Myra sau o invită pe Jenny să mănînce la ea. Jenny nu vorbeşte niciodată nimic, sau aproape niciodată şi aproape nimic. „Mulţumesc...!", „Îmi pare rău!", „Îmi pare rău!" — ăsta este lucrul pe care-l spune cel mai des. Ca şi cum s-ar simţi mereu vinovată. Dacă vrea ceva, întreabă întotdeauna înainte: „Pot...?" şi aşteaptă pînă i se confirmă că poate ...

Alaltăieri i-am adus flori. Le-a privit un timp şi a spus: „Sînt frumoase ..., foarte frumoase ..." A fost prima ei frază. Apoi, uitîndu-se la mine şi ezitînd, m-a întrebat: „Nu-i aşa că sînt frumoase?", ca şi cînd mi-ar fi cerut încuviinţarea pentru faptul că i se păruseră frumoase.

Stă pe canapea ca un mic animal speriat şi priveşte drept în faţa ei. De cîteva ori, am găsit-o aşezată pe un scaun, lipit de perete, într-un colţ de cameră. Ea trebuie să fi dus scaunul acolo. Pînă şi mersul i s-a schimbat. Pare mai scundă, e ca şi cum ar vrea să treacă neobservată, să se facă nevăzută ...

Miercuri, 4 iulie

Astăzi am găsit-o făcînd ceva nou. Poate sînt

totuşi speranţe! Era în camera lui Mary. Stă mult în camera fetei. În sertarul mesei de lucru erau creioane colorate. Am intrat în cameră azi dimineaţă şi ea desena... Cînd m-a văzut s-a oprit şi aproape că s-a ridicat în picioare. Apoi, a întrebat: „Am voie ...? Te rog ...!" Mi se frînge inima cînd o aud vorbind aşa. Eu îi spun mereu că poate face tot ce doreşte, dar mi se pare că nu înţelege nimic din ceea ce-i spun, că nu asimilează nimic. Continuă să ceară permisiunea ..., ezită în tot ce face... Au transformat-o într-un animal ascultător — Jenny a mea! Dar o să plătească pentru asta!

Cînd am revenit mai tîrziu, am văzut că zîmbea cu zîmbetul ei de altădată, cel pe care eu îl numeam de Mona-Lisa. Îşi privea desenul. Colorase toată foaia de hîrtie într-un albastru profund peste care împrăştiase steluţe argintii. Apoi, mi-a spus: „Vezi? Este frumos!" şi iar îndoiala: „Nu-i aşa că-i frumos?"

Oricum ar fi, e bine că face ceva din propria ei voinţă!

Marţi, 10 iulie

Jenny desenează în fiecare zi cîte o coală de hîrtie — albastră cu steluţe argintii. Se pare că asta o face fericită. Cînd termină desenul, îl priveşte îndelung şi zîmbeşte misterios.

Cînd am văzut pentru prima oară desenele acelea, memoria mea s-a răscolit, deşi nu-mi aminteam să mă mai fi întîlnit cu ceva asemănător vreodată. Mă tot întrebam ce puteau reprezenta. Apoi, mi-am adus aminte: visul ei! În vis numărase frumoasele cărţi de joc albastre cu steluţe

argintii. Şi atunci, cînd îmi povestise visul, zîmbise la fel de misterios, cu zîmbetul ei de Mona-Lisa. Deci, legătura cu trecutul încă exista. Poate este un semn bun... După părerea mea, trebuie să fie un semn bun, fiindcă, altfel, nu există nici o indicaţie că şi-ar mai aminti de ceva... Dar, de ce tocmai visul acela? Este, probabil, primul dintr-un şir de lucruri din trecut, pe care şi-l reaminteşte. Încet, vor veni şi celelalte ...

Vineri, 13 iulie

Astă seară, cînd am venit acasă, Jenny plîngea. Stătea la biroul lui Mary cu capul pe braţ şi plîngea cu sughiţuri. Cînd m-am apropiat de ea, iar şi-a cerut iertare. A promis că n-o să mai facă. Doamne, Dumnezeule! I-am spus că poate să plîngă cît vrea, dacă asta-i face bine, dar nici de data asta nu cred că m-a înţeles. Spunea mereu: „Îmi pare rău!" Doamne, ce să fac, ce pot să fac? N-are nici un rost să apelez la un doctor. Nici un doctor n-ar veni să îngrijească un fost pacient al Centrului de Sănătate. Singura alternativă — aşa cum mă informau ei în foaia cu instrucţiuni, pe care mi-au dat-o la venirea lui Jenny acasă — era s-o trimit într-o Casa de Îngrijire. Sau să semnez că sînt de acord cu măsura de euthanasie. Presupun că există şi oameni care recurg la asta. Mai ales în momentul în care situaţia începe să-ţi afecteze puterea de muncă, eşti, probabil, forţat să accepţi. Cum te pot forţa să accepţi? Dar eu nu-mi voi pierde puterea de muncă. Oh! Nu! Trebuie să ajung la momentul cînd voi fi gata să-mi pun planul în aplicare. Şi, pentru asta, trebuie să termin dispozitivul cît mai repede posibil. Acum cîteva zile am avut o

mare reuşită — cred că voi fi în stare să reduc dimensiunile cam cu o treime. Deci, nu-mi mai rămîne decît dispozitivul de comandă la distanţă. Pînă la Crăciun, ar trebui să fie gata. O să fie un cadou de Crăciun grozav pentru unii. Dacă îmi reuşesc toate planurile, noi vom fi peste graniţă cînd se va face totul praf şi pulbere.

Marţi, 17 iulie

Aseară am fost invitat de Programatorul Şef la „o petrecere fără pretenţii". Poate, pentru el, era fără pretenţii, cine ştie? Era un bufet şi oamenii stăteau unde voiau, ori în camerele de primire, ori pe terasă, ori în grădină. Nu se făceau prezentări formale, nu exista majordom şi nici o masă cu locuri stabilite. Dar totul, decorul, mîncarea, totul era opulent şi somptuos.

Şi împrejurimile se potriveau... Programatorul Şef are o casă superbă. Este clar că toţi au boala jocurilor de lumini. Şi aici, ca şi în grădinile Versailles-ului de la Fortăreaţă, sînt lumini ascunse în tufişuri, în copaci, aranjate astfel, încît să închipuie forme şi scene fantastice. Şi-a făcut chiar şi o imitaţie de apus de soare în fundul grădinii. La fel pe terase, în camerele de primire, care sînt pline cu plante sau opere de artă luminate, iar dispozitivele de iluminat sînt toate ascunse cu multă îndemînare. În casa asta s-a investit o avere. Iar el trebuie să fie foarte sus în ierarhie, mult mai sus decît mi-am imaginat eu, şi, pe deasupra şi foarte bogat. Toţi invitaţii erau „personalităţi" — V.I.P. — Persoane foarte Importante *. Se putea vedea asta şi după hainele

* În engleză, V.I.P. = Very Important People (n.t.)

lor, după bijuterii, blănuri şi, desigur, după numere. Crema societăţii numerotate... Venise şi 35. Cică 35 trage tare să-l succeadă pe X2, aşa se spune... 35 răspunde de Afacerile Externe, Finanţe şi Industrie şi asta de mai mulţi ani încoace. I-am fost prezentat imediat. E o femeie tînără, care nu pare a fi împlinit patruzeci de ani, înaltă, slabă, cu un ten ciudat de gălbejit, de parcă pistruii i s-ar fi topit pe faţa, cu părul de un roşu palid şi ochii gri-albastrui. De la prima vedere am simţit că-mi este antipatică. Deşi nu semăna deloc cu X2, nu ştiu de ce, dar ceva îmi amintea de el... Să-i fie oare rudă? Întotdeauna crezusem că după X2 avea să urmeze un X3. Abia apoi am aflat că era fiica lui X2.

Dar în timp ce-n mine creştea antipatia faţă de ea, era evident interesul ei faţă de mine. La început m-am întrebat de ce ..., de ce nu mă ignoră şi pe mine aşa cum făcea cu majoritatea invitaţilor. Dar, imediat, s-a făcut lumină în mintea mea... Era foarte probabil că ea ştia toată „povestea", ştia despre încercarea lor „încununată de succes" de a-l transforma pe Principal într-un „tată". De aceea şi fusesem invitat. Era şi asta planificat — să ne întîlnim la o „petrecere fără pretenţii". Părea fascinată de tot ce spuneam ..., vorbea tot timpul numai cu mine, m-a luat de braţ şi-a defilat cu mine printre invitaţi, mi-a făcut onoarea pînă şi să-mi ceară să-i aduc ceva de băut ..., ba chiar a ţinut să mă prezinte în mod ostentativ altora. De fiecare dată, cînd credeam c-am scăpat de ea, aparea din nou — şi veneau noi prezentări, de data asta ale unor personalităţi de doar două cifre — Ministrul Agriculturii, Secretarul de Stat pentru Transport... şi tot aşa... A plecat înaintea mea, dar nu fără a-şi lua rămas bun de la mine. Mi-a strîns mîna şi atingîndu-mă pe

braţ, mi-a spus: „Sînt sigură că ne vom revedea curînd." Eu sper să n-o mai văd deloc. Dar, desigur, dacă ea vrea să ne vedem, o să ne vedem ...

Joi, 19 iulie

Azi am scos-o pe Jenny la plimbare cu maşina. Eram deja pe drum cînd i-am propus să mergem să-i vedem pe părinţii ei. De răspuns n-a răspuns; a dat doar din cap, dar atunci cînd i-am vorbit de mama ei, mi s-a părut că deslueşesc o licărire în privire... poate a fost doar în imaginaţia mea ...

Am ajuns după-masă. Cînd mama lui Jenny ne-a deschis uşa, am văzut cît de şocată a fost s-o vadă atît de slabă şi de schimbată. A vrut s-o ia în braţe, dar Jenny s-a retras ruşinată, privind-o cu o expresie goală... nu o recunoştea, nu ştia cine este ...

Mama a strigat cu o voce mică şi ciudată: „Tată, au venit Peter şi Jenny!" Şi tata a fost la fel de şocat, dar el a ştiut să ascundă mai bine asta. Fiecare dintre noi făcea un efort evident cînd ne-am aşezat să discutăm despre una, despre alta... Mama a pregătit ceaiul şi Jenny a băut o ceaşcă, a mîncat o bucată de prăjitură şi o felie de pîine prăjită cu unt. În afară de cele cîteva cuvinte pe care le spunea de obicei, n-a scos nici o vorbă. Nu i-a recunoscut, deşi mama a încercat să-i arate nişte poze mai vechi. Jenny le-a privit ca şi cum fotografiile acelea n-aveau nici o legătură cu ea.

Cînd, pentru a nu știu cîta oară, Jenny a spus „Îmi pare rău!", maică-sa s-a ridicat brusc în picioare și-a fugit literalmente în bucătărie. M-am luat după ea. Am găsit-o plîngînd. Ce puteam să-i spun? Ce poate spune cineva unei mame cînd fiica ei se află într-o astfel de situație? Am încercat să-i spun că în timp șocul suferit se va atenua și Jenny va reveni la normal. Dar nu m-a ascultat... probabil că nu credea în ce-i spuneam. După cîteva momente, s-a întors spre mine și mi-a spus cu furie: „Nu se găsește nimeni pe lume să ne scape de... monștrii ăia?" Clătina din cap: „Oh, Doamne, Doamne! De ce tocmai Jenny, de ce? De ce?" A strîns pumnii și a lovit cu ei în gol de cîteva ori, apoi a început să-și lovească obrajii, plîngînd în hohote.

Cît aș fi vrut să-i pot spune: „Va fi cineva care-i va alunga! Eu voi fi acela... , eu va voi scapa de „ei"..." Aș fi vrut să-i spun, să-i explic. Dar nu puteam. Dacă i-aș fi vorbit lui Jenny despre invenția mea secretă, toate planurile ar fi fost fără rost astăzi. Chiar dacă la percheziție n-ar fi găsit nimic incriminator, eu aș fi fost suspectat și oricît eram eu de fiul Principalului, tot n-aș fi fost iertat. Deci ei nu trebuie să suspecteze nimic.

Am tăcut și l-am rugat pe tata să meargă să stea cu ea. Pe Jenny am condus-o pînă la baiconașul socrilor mei și-am rămas puțin acolo. Voiam să-i dau răgaz mamei să-și revină. După un timp, mama și tata au apărut și ei și am vorbit despre vreme, despre cît de cald și frumos era, despre cît de plăcut este să stai la soare și ca era păcat că păsărelelor nu li permitea accesul în Apusul Vieții, deoarece se considera că aduc prejudicii clădirilor.

Jenny era obosită cînd ne-am întors. S-a dus direct la culcare. N-a vrut nici să mănînce. A adormit pe loc. Am rămas lîngă ea s-o privesc cum doarme împăcată. Pare că acum se simte în siguranță. Asta ar trebui să-i facă bine. Și, cu toate acestea, de unde știu eu că este în siguranță? Cine știe asta? Nimeni în această țară blestemată nu poate fi în siguranță. Întotdeauna încerc să mă mint că aș fi în stare să fac ceva pentru Jenny. Faptele mi-au dovedit că lucrurile nu stau așa. Și ce s-ar fi întîmplat cu noi, dacă în loc de avansare și de interesul pe care l-am trezit, aș fi rămas un necunoscut cu șase zerouri înaintea numărului, ca acum un an doar? Nici chiar în situația de acum n-am putut măcar să cer s-o văd pe Jenny, n-am putut să solicit dovezi de vinovăție, n-am putut să mă plîng și să arăt indignare pentru ceea ce îi făcuseră... Ce-ar fi putut face un om cu șase zerouri în spate? Cine s-ar fi ostenit măcar să-i explice ce se întîmplase? Și, este posibi, ca întreaga lui mică uniune să fi fost considerată vinovată prin simpla implicare familială. Oricît ar fi încercat el să nege, ar fi fost de prisos. Iar omul acesta cu șase zerouri agățate de gîtul lui nu este un mit, este real, ieri am fost eu acel om, dar sînt mii și mii de bărbați și femei a căror singură vină este ă nu s-au trezit la realitate destul de repede.

Nu, Jenny nu poate fi în siguranță. Nu poți fi sigur de nimic. Nimeni nu poate fi. De un lucru, însă, sînt sigur — că o iubesc acum chiar mai mult decît înainte. Și că, cu voia lui Dumnezeu, ei vor plăti!

Duminică, 22 iulie

Am terminat! Mi-am sfîrşit opera — marea descoperire! Este complet gata. N-a mai rămas decît dispozitivul pentru control la distanţă. Dar, ceea ce era important este gata. Sînt sigur că am reuşit să localizez implozia exact în zona de impact. Şi e şi foarte mic. Numai 2 cm în diametru. Am să-l pun într-un medalion de argint, pe care l-a primit Jenny de la mama ei la nuntă. De trei generaţii medalionul a trecut de la mamă la fiică. E vechi şi frumos, dar foarte greu şi de aceea Jenny l-a purtat foarte rar. Cine ştie, s-ar putea ca într-o zi să-l ofer în dar cuiva ...

Între timp mi-a venit aprobarea de concediu. Peste trei săptămîni plecăm. O să-i facă bine lui Jenny. Îi place aşa de mult la ţară ...

Marţi, 24 iulie

Azi am fost la un dineu oferit de Ambasadorul Afrikaanerlandului la reşedinţa lui, în cinstea venirii unei oficialităţi de la Departamentul pentru Realocarea Pămînturilor din acea ţară.

Iar am întîlnit-o pe 35. Cînd m-a văzut, a venit drept la mine şi nu m-a mai lăsat nici o clipă singur. Mi-a venit în minte o idee grozavă — aş putea profita de interesul ei, aş putea face ca totul să fie în avantajul meu. Cînd tocmai reflectam la cum să deschid discuţia, ea a fost aceea care m-a ajutat: „Am auzit că soţia dumitale este foarte bolnavă... Nu crezi că ar fi în interesul ei s-o trimiţi la o Casă de Îngrijire?" I-am explicat că eu mă gîndisem să fac o cerere pentru ca ea

să poată merge la copii. Munţele îi va face bine... şi prezenţa copiilor... Dar pînă atunci o voi îngriji eu, aşa cum este firesc să facă un soţ atunci cînd soţia lui este bolnavă. Era o datorie de onoare, i-am spus eu. Aşa credeam şi aşa este şi adevărul, deşi eu nu o îngrijesc pe Jenny din datorie. Dar ei aşa i-am spus şi în aşa fel încît să sune fals. Iar ea a înghiţit momeala... Probabil că îşi imagina că abia aşteptă momentul cînd am să scap de nevasta-mea, trimiţînd-o peste graniţă. Şi ea era de părere că n-ar trebui să întîmpin nici un obstacol în obţinerea acordului necesar. Oricum, atunci cînd socoteam că nevasta-mea este gata de drum, nu trebuia decît să-i dau ei de ştire şi ea urma să aranjeze ca totul să meargă ca pe roate. Mulţumesc mult Stimata Doamnă, că vă sapaţi singură groapa!

Dar sînt convins de faptul că această femeie este periculoasă. Era clar că aşchia nu putea sări departe de trunchi. Un singur pas greşit şi puteam pierde totul. Cea mai mică scăpare putea înclina balanţa în defavoarea mea.

Joi, 26 iulie

Într-un fel, se poate spune că s-a mai împlinit un ciclu de istorie... Cu două secole în urmă, un om de ştiinţă putea fi expert în mai multe domenii. Cu mult mai multe secole în urmă, generalizarea era şi mai mare: nici măcar nu existau ştiinţe de sine stătătoare. Şi apoi, pentru un timp, pe la începutul secolului, mai ales, totul s-a bazat pe specializare. Îmi aduc aminte că atunci cînd am început eu studiile, orice student trebuia să se specializeze într-o subsecţiune a specialităţii

alese. Cînd am studiat eu biochimia, existau 22 de subspecialităţi numai pentru această ramură a ştiinţei. Oamenii asimilau cunoştinţele ca şi cînd purtau ochelari de cal, iar atunci cînd intrau pe poarta vieţii, aveau cam tot atîta înţelegere şi deschidere către lume cît poate fi cuprinsă într-o gămălie de ac.

Dar acum s-a mai terminat un ciclu, încă un ciclu... La Simpozion au venit specialişti reputaţi în geologie care au dezbătut punctele lor de vedere în probleme ale evoluţiei cosmice, medicinei, ingineriei de zbor, iar un biochimist renumit a avut o lucrare în fizica nucleară, menţionînd cercetările lui încununate de succes în cîmpul radiaţiilor stelare. Este foarte adevărat că datorită facilităţilor oferite de computere şi de o programare corectă din punct de vedere informaţional, absolut oricine cu o pregătire solidă poate uşor să abordeze orice fel de domeniu. În ceea ce mă priveşte, lucrarea mea principală s-a axat pe antiexplozive — domeniul meu de cercetare — dar, am mai comunicat şi un studiu făcut asupra forării mecanice în dinţi, o tehnică foarte la modă în trecut şi care pare să revină în actualitate. Testele mele au arătat că forarea are efectul unei succesiuni de miniexplozii asupra structurii dintelui, pe-lîngă faptul că afectează ambientul bucal ca întreg. De fapt, nimeni nu şi-ar fi imaginat că această cercetare îmi slujise la proiectul meu secret şi că nu era decît un pretext — dar a făcut o impresie excepţională asupra experţilor. Am mai prezentat şi o teză asupra vegetaţiei marine, un vechi hobby de-al meu din anii de tinereţe.

Fusesem foarte norocos pentru că mi se permisese să-mi fac studiile în sistem interdisciplinar, chiar de la început, cînd asta tocmai devenise o modă. Numai foarte puţini specialişti au avut permisiunea să facă acest lucru — şi toţi erau mai în vîrstă şi mai experimentaţi decît mine. Sigur, atunci mi s-a părut ceva extraordinar să ai atîta noroc la numai 20 de ani. Dar acum ...

„Peter, te-ai descurcat foarte bine pînă acum... Ce-ai zice de un doctorat interdisciplinar? Asta ţi-ar putea oferi o privire de ansamblu asupra ştiinţei ..."

Îmi amintesc şi acum cît de surprins am fost: „Dar de ce tocmai eu? Există atîţia alţii care au rezultate mult mai bune decît mine."

„Aşa crezi tu? Eu n-aş zice... Iar eu am ceea ce se cheamă o privire de ansamblu ..."

Şi cine eram eu să-l contrazic pe Directorul colegiului? Existau şi ceva dificultăţi — cea a bursei, de exemplu. Doctoratul în ştiinţe interdisciplinare dura şase ani. I-am spus că eu sînt orfan şi nu am bani. Nu era nici o problemă, mi-a spus el, va face un referat pentru acordarea bursei. Nu era nevoie decît ca eu să fac o cerere în acest sens.

M-am gîndit că rezolvarea problemei bursei avea să dureze un timp şi am căutat ceva de lucru. Eram familiarizat cu procedura de programare administrativă şi ştiam cît de greu merge. Dar, nu, totul, în cazul meu a mers strună. În mai puţin de o lună, am primit răspunsul favorabil pentru o bursă de doctorat interdisciplinar pe timp de şase ani. Toată lumea a fost surprinsă, inclusiv eu. Acum nu mai sînt ...

Nu mă mai surprinde nici întrebarea pusă de Decanul Facultăţii după cei 2 ani de matematică, 2 de fizică şi 2 de microtehnologie, dacă nu mi-ar conveni să-mi continui studiile cu un alt doctorat pentru aprofundarea ştiinţifică într-un alt set de discipline, pentru alţi şase ani? M-am aruncat cu avînt în vîltoarea cunoaşterii ştiinţifice — computerizare, cosmologie, inginerie. Şi,

așa, la primele trei domenii am mai adăugat trei. Și am mai dat un doctorat. Aveam 33 de ani și pînă atunci nu trebuise să-mi cîștig existența muncind. Studiasem doar. Sigur că munceam la pregătirea examenelor și doctoratelor... Mă consideram un individ fericit într-o lume de putregai... Probabil că și pentru asta ar trebui să-i fiu recunoscător tot Principalului ...

Apoi am fost repartizat la post. Și-am fost dezamăgit. Sperasem că mi se va oferi ceva de responsabilitate, o muncă de vîrf tehnologic. Dar totul era invers. Toți colegii mei, chiar și superiorii, îmi erau inferiori din punct de vedere al pregătirii și specializării. Cu toate acestea, eu primeam ordine de la ei, iar ei primeau lefurile cele mai mari. Mi-am spus în sinea mea că nu poți fi întotdeauna norocos. Trebuia să mă integrez rutinei muncii ca toată lumea din jurul meu. Și, curînd, am fost înghițit de activitatea de cercetare. Atunci s-a născut John. Eram atît de mîndru și de fericit. Cu doar 9 ani în urmă... 9 ani am făcut aceeași muncă, am stat în aceeași casă... dar nu mi s-a părut lung timpul. Toate amintirile mele îmi par foarte noi, foarte proaspete. **Amintirea este a zilei de ieri, iar gîndul este al zilei de azi. Fiecare moment, fiecare zi este ziua de azi a zilei de mîine.** Și, cîteodată, un anumit moment va deveni ziua de azi a veșniciei. Mi-aș dori, oare, acum, ca un anumit moment al vieții mele să reprezinte întotdeauna ziua de azi? E mai bine să nu încep să fac filozofie... Nu mi-a plăcut niciodată. Întotdeauna am socotit-o tulburătoare și neliniștitoare... Așa că n-o să încep tocmai acum ...

Sîmbătă, 28 iulie

Bine că s-a terminat Simpozionul! Pur și simplu n-am simțit nici un interes pentru el. Prea mulți erau aceea care spuneau în zece pagini ceea ce puteau spune într-un singur paragraf. Prea mulți care nu puteau da un răspuns clar și direct la o întrebare clară și directă. Se învîrteau mereu în jurul cozii, ca nu cumva să se contrazică științific sau, și mai rău, politic. Mai știi, poate fac și eu același lucru și nu-mi dau seama. Asta a fost dintotdeauna obiceiul omului de știință. Dar nu ăsta este motivul pentru care simpozionul a fost pentru mine un calvar, trenant, plictisitor și deprimant. Eram îngrijorat că trebuie s-o las pe Jenny ore întregi singură și asta pentru ce?

Și femeia aia — 35 — , care în ultimul moment și pe neașteptate s-a decis să participe și ea. La birou, Walter (ăsta-i șeful meu — acum ne spunem pe nume) a și început să facă glume pe socoteala intențiilor ei în ceea ce mă privește. Cît despre intențiile mele față de ea și ai ei, intenții de cu totul altă natură, nu i-am spus nimic.

Nu-mi place că trebuie s-o las pe Jenny atît de mult singură. Nu se vede nici o îmbunătățire, deși viața ei a intrat într-un soi de rutină. În fiecare zi, după-masă, urcă în camera lui Mary și mai face încă un desen albastru cu steluțe argintii. Înainte de culcare, se întoarce în cameră, ia toate desenele, le numără sau le întinde pe podea, uitîndu-se le ele cu zîmbetul acela misterios și secret.

Alteori se scoală dimineața odată cu mine. Eu pregătesc micul dejun și, cînd este gata, o

chem. Ea coboară, se așează la masă și cînd eu îi spun să mănînce, se apucă de mîncat. Altceva în afara celor cîteva cuvinte știute, tot nimic nu spune. Myra însă mi-a spus că ar fi început s-o ajute la spălatul vaselor.

Poate că greșesc cînd spun că nu se observă nici o îmbunătățire. Poate, după un an, va începe să revină la normal. Poate... Normal, așa ca în cazul mătușii Agatha. Dar, poate, în străinătate există metode, poate acolo poate fi vindecată. Trebuie să existe un tratament. Iar cînd își va vedea copiii... Vederea copiilor nu se poate să n-o ajute.

Lor nu le-am spus încă nimic de întoarcerea ei acasă. Am spus doar că este încă foarte obosită și că am dus-o la țară să se odihnească. Ce altceva puteam spune? Ce șoc ar fi reprezentat pentru Mary vederea mamei ei, care nici măcar n-ar fi recunoscut-o? Ce șoc va suferi în momentul în care o va vedea! Dar, poate, pînă atunci, cine știe, îi va recunoaște. Vacanța, prezența socrilor mei, revederea copiilor... Mary este o fată înțeleaptă, înțelegătoare și inteligentă — un copil matur pentru vîrsta ei. Sînt sigur că Jenny își va mai reveni, imediat ce va pleca de aici... starea ei se va îmbunătăți ...

Vineri, 3 august

Acum, oricum, nimic nu mai are importanță. Jenny a murit. A murit luni. Am găsit-o cînd m-am întors de la serviciu. Fiindcă nu era la parter, am urcat direct în camera noastră, unde lumina ardea. Am deschis ușa. Era un curent puternic. Fereastra era larg deschisă și chiar lîngă

pat se afla scăunul pe care îl împinsese. Și trupul ei inert... Folosise una din eșarfele acelea foarte lungi. Un capăt al ei flutura în vînt spre mine ca o mînă într-un gest de rămas bun. Și Jenny... Pe pat aranjase cu atenție peste tot, una lîngă alta, toate hîrtiile acelea albastre cu steluțe argintii... Și Jenny... Oh, Doamne! De ce ne-a fost dat să trecem prin tot ce-am trecut?

Duminică, 5 august

În după-amiaza aceasta, am condus-o pe Jenny pe ultimul ei drum. Același ca pentru John acum nouă luni... Da, doar cu nouă luni în urmă ...

Numai că astăzi înmormîntarea a fost elegantă. Directorul Centralei Cimitirelor era și el prezent. Cum prezenți erau tot felul de V.I.P-uri: Directorul meu, Ministrul Dezvoltării Tehnologice, Directorul Centralei Bancare, Programatorul Șef, Șeful Securității (Serviciul Cercetări) și chiar 35 în persoană. Invariabil, au trimis toți flori. X 2 însuși și-a exprimat condoleanțele însoțite de o coroană impresionantă. Era un fast demn de propia lor înmormîntare. Pentru că, sînt foarte sigur, ei toți se așteaptă la înmormîntări splendide atunci cînd, într-un viitor foarte îndepărtat, vor ajunge aici. Cît despre mine, eu eram convins ca asta era înmormîntarea lor, de alta nu vor avea parte. Și nu peste multă vreme.

Toți mi-au strîns mîna, și-au exprimat adînca simpatie și adîncul regret și eu aș fi vrut să-i scuip în față, dar la ce ar fi servit un astfel de gest? Ce m-a mîhnit cel mai tare era să-i văd pe oamenii care contau cu adevărat pentru mine, veniți de dragul lui Jenny și al meu, retrași, dezamăgiți și uimiți de raporturile mele atît de bune cu gunoaiele de sus de la putere. În ochii Myrei

era ceva care semăna foarte mult a dispreț. Părinții lui Jenny stăteau deoparte, ca și cînd nu era locul lor acolo. Ei erau cei care veniseră cu sentimente adevărate, nu ceilalți care jucau doar un teatru ieftin. Era și sora ei, dar stătea undeva în spatele lumii. I-am mulțumit și ea mi-a spus: „E normal, doar era sora mea!" Apoi s-a așezat îndărătul părinților ei, iar după ceremonie i-a sărutat grăbită și a plecat.

35 se topise pur și simplu de atîta simpatie pentru mine. De altfel, toți erau numai sentimente frumoase și miere. De unde puteau ei să știe că era și înmormîntarea lor? Mai mult a lor decît a lui Jenny. Pentru ei moartea celorlalți însemna doar un gest ca oricare altul, doar ce se vedea la suprafață. Dar Jenny fusese un om deosebit, cu atîtea calități, cu compasiune pentru semenii ei, dar și foarte curajoasă. Undeva în subconștientul meu a existat întotdeauna credința că ea nu putea muri cum mor oamenii în general. Jenny care-și exprimase atît de des speranța că drumul ei va fi spre ceruri, alături de micul nostru John. Iar EI n-au decît să-și imagineze în continuare în inconștiența lor că oamenii îi vor regreta, că vor plînge pentru ei, oferindu-le, pe-lîngă lacrimi, flori multe și, poate, chiar un arbore de magnolia... Soarta de a spînzura de o ramură de copac, mort sau viu, era prea blîndă pentru ei. Simțeam cum o mînie rece mă inundă, așa cum mareea inundă țărmul mării încetul cu încetul, într-un proces insidios, fără oprelițe. Trebuie să-mi rămînă în permanență viu în minte gîndul că am de îndeplinit o misiune. Pentru asta trebuie să fiu mereu calm, să-mi țin sentimentele și trăirile încuiate bine. Oricum nu mai e mult.

Da, 35 se topise toată de atîta simpatie pentru mine. Cine știe, poate își imaginează că nici

nu-mi pasă. Poate că nu arătam așa cum arată un soț îndurerat acolo, privindu-i pe ei cum participă la propria lor înmormîntare. Mi-a șoptit complice: „Trebuie să ne vedem curînd... Sînt sigură că ai atîtea să-mi spui. Este întotdeauna o ușurare să poți vorbi unui prieten despre durerea pierderii celui drag." Vacă proastă! A spus „cel drag" într-un fel care suna batjocoritor și stîlcit. La ce altceva te puteai aștepta? Asta-i felul ei, stilul ei personal

Părinții lui Jenny nu au acceptat ca de la înmormîntare să se întoarcă cu mine acasă. „Acum, mai degrabă nu ...", a spus mama. Ochii îi erau roșii. Era palidă și-și strînsese tot părul într-un fileu. Și ori de cîte ori încerca să mai spună ceva, buzele i se strîngeau iarăși, involuntar și făcea eforturi să nu izbucnească în plîns. Era zdrobită.

Niciodată pînă azi nu mi s-a părut ca există o asemănare între Jenny și ea. Dar azi avea parcă aceeași expresie pe care o avusese Jenny atunci cînd am văzut-o venind încet pe aleea grădinii noastre, la întoarcerea de la Centrul de Sănătate. Jenny fusese diferită doar atîta timp cît fusese tînără, fericită și plină de ambiții, cu un viitor strălucit în față. Dar în iunie al acestui an, Jenny a început să semene cu mama ei ...

Cred că mama a înțeles la ce gîndeam în acel moment, fiindcă m-a sărutat și-a spus: „Venim mîine ..., azi nu sînt în stare ..." Și s-a oprit ca să-și înnăbușe în batistă hohotul.

28 aprilie, 2040

Peter, dragostea mea,

Dacă lucrurile evoluează așa cum îmi este teamă că vor evolua, este posibil să nu treacă mult pînă ai să citești rîndurile acestea. Situația a devenit foarte gravă și nu m-aș mira să fiu arestată orice aș face și oriunde m-aș duce. Sper să ți se spună ce mi s-a întîmplat pentru ca să nu-ți faci prea multe griji.

N-am timp acum de multe explicații, cum, ce și în ce fel... e prea mare răspunderea și prea sînt mulți cei implicați... Nu pot să-ți explic decît ceea ce am simțit și simt eu ...

E mult de cînd am început să-mi fac griji și gînduri în privința vieții pe care o ducem cu toții. Cu mult înainte de John, chiar, dar cred că am vrut să fiu oarbă... Trebuia, așa ca toată lumea ..., trebuia să fiu în rînd cu lumea. Nu era decît o problemă de supraviețuire și, apoi ce putem face noi? Ceea ce trăiam era de nesuportat. Știam asta. Mai tîrziu, am aflat tot adevărul. La început, nu-l înțelesesem pe deplin sau m-am încăpățînat să nu-l înțeleg. Aveam storurile trase. Ar fi fost prea greu, prea împovărător să-mi explic pe de-a-ntregul, chiar și mie însămi, dimensiunile tristeții, ale ororii pe care o trăiam toți — să bănuiești, ba chiar să fii sigur, dar să nu faci nimic, să accepți, să ascunzi, să fii complice ..., dar erau copiii și erai tu... Tu, pe care te-am simțit întotdeauna pe punctul de a aluneca în disidență și care ai fost în stare să faci un gest necugetat, să mergi prea departe, dacă eu aș fi dat glas îndoielilor mele sau m-aș fi exprimat așa cum simțeam... Și, uite, uite în ce am intrat eu! Dar așa se întîmplă întotdeauna. Cel mai înțelept este cel care face lucrurile cele mai fără cap. Nu mai

*pot să fiu înțeleaptă, nu poate fi drept să stai și să nu faci nimic, să trăiești mereu în prefăcătorie. Omul are datoria să lupte pentru viitorul lui, altfel va fi totul încet, încet distrus de putregai. Trebuie... cu speranța că va veni o zi care să merite sacrificiul; și nu sacrificiul unuia sau altuia separat, ci al celor mulți, da, mulți ...; în ciuda represiunii sîntem mulți, răspîndiți pe tot cuprinsul țării. Nu ne pot zdrobi pe toți. Dar eu nu cred că mai apuc să văd ziua... Sper, însă , pentru copiii noștri și de aceea și eu, ca mulți alții, sînt pregătită să risc totul. Pentru ca într-o zi să putem cu toții să strigăm fericiți: „Eliberează poporul meu!" * Și atunci va fi libertate și pace și viața va merita să fie trăită.*

Peter, te iubesc, deși am pus la mezat tot ce este al nostru, deși te voi pierde și pe tine și pe copii, de bună voie însă, în mod deliberat. Sînt fericită măcar că ele vor fi plecate în străinătate, cînd se va întîmpla totul. Vreau să cred că le vei lăsa acolo cît mai mult timp posibil.

Sper că, în timp, vei găsi o altă femeie, pe care s-o poți iubi și care să-mi ia locul. Mai sper că ea te va înțelege, te va face fericit și va fi o mamă bună pentru Mary și Nelly. Orice s-ar întîmpla chiar de-mi va fi dat să trec prin momente de durere sau disperare, tu trebuie să-ți găsești consolarea în faptul că știi că am făcut totul din proprie voință, că orice mi-ar fi dat să trăiesc de acum încolo, n-am să regret niciodată ce-am făcut.

Îți amintești visul meu de acum cîteva luni? Țineam în mînă niște cărți de joc pe care

* Referire la binecunoscutul moment biblic al Vechiului Testament în care poporul evreu se ridică împotriva opresiunii egiptene (n.t.)

le număram -- orele timpului meu, zilele vieții mele... Unele cărți erau gri întunecat și urîte, apoi altele negre și spre sfîrșit veneau cele frumoase, albastre cu steluțe argintii și sclipitoare. Cele gri erau zilele mele triste cînd am trăit în egoism, încercînd să mă bucur, să-mi găsesc fericirea pentru mine și cei pe care îi iubeam din imediata mea apropiere — și asta e o formă de egoism. Apoi, au venit celelate zile... luminoase și albastre, cînd am început să privesc către viitor, să mă gîndesc și la ceilalți ..., cînd am încetat să mai fiu un laș. Știu că pentru mine aceste zile albastre sînt pe sfîrșite, dar eu le vreau așa, fie și puține ...!

În același plic îți mai pun o scrisoare — una oficială. Să spui că ai găsit-o în cartea cu Sonetele lui Shakespeare și că mie îmi plăcea mult Shakespeare. Este o scrisoare curată, care te va pune pe tine într-o lumină de totală nevinovăție, deoarece eu am acționat independent de tine. Dă scrisoarea asta autorităților.

Dacă te vei decide să păstrezi scrisoarea mea către tine, arată-le-o, te rog, copiilor, mai tîrziu, atunci cînd nu va mai fi nici un pericol... Numai Dumnezeu știe cît timp va mai trece pînă atunci ...

Cît aș fi dat să nu fi fost niciodată nevoită să scriu acearsă scrisoare. Cît aș fi vrut să continuăm să trăim împreună ca înainte — dar nimic nu mai e ca înainte ...

Jenny

Ce s-ar mai putea adăuga acestor rînduri. Jenny mi le dăduse zîmbind. De fapt, mi-a dat un plic

pe care scria „personal — pentru păstrare", ca și cum n-ar fi fost vorba de ceva deosebit, ci doar de niște hîrtii oarecare pe care voia să le țin eu „la cuib". Nu era pentru prima dată cînd se întîmpla. Și cu toate evenimentele care s-au succedat de atunci încoace... uitasem ...

Sînt fericit că pot eu termina treaba începută de ea. Cu voia lui Dumnezeu, va fi chiar mai repede decît ar fi putut ea spera.

Și eu care am crezut că între noi ar fi existat o prăpastie... De ce oare nu-l înțelege omul nici măcar pe cel pe care îl iubește cel mai mult?

Voi face ce a spus ea să fac cu scrisoarea rece, demnă și detașată — cea „oficială" — este ultima ei dorință. Nimeni n-ar putea bănui cît de mult ne-am iubit după citirea ei. Și nici nu este nevoie să știe nimeni asta ...

Miercuri, 8 august

Cățeaua aia nu pierde deloc timpul. „Treci pe la mine la un pahar de ceva..." Invitația am găsit-o pe biroul meu, ieri. Așa că am fost culeș de acasă aseară și iarăși dus la Fortăreață. Era singură. Purta o rochie lungă și neagră, foarte decoltată, dar care nu dezvăluia decît o piele de culoarea găinii opărite și niște brațe scheletice, ciudat de îmbătrînite pentru o femeie tînără. A avut cel puțin atît bun simț să nu-mi facă avansuri.

S-a purtat foarte decent, a vorbit cu o voce moale, arătîndu-se înțelegătoare; m-a întrebat cum am procedat cu copiii. Se aștepta să mă confesez. Iar eu m-am conformat..., pînă la un

punct... I-am spus că fetele nu știau încă nimic despre mama lor. Pur și simplu, nu putusem aduna puterea necesară să le comunic prin TVfon că murise. „Dar puteai să te duci să le spui asta acolo, nu? Sau să le aduci pe ele aici..." , a sugerat ea. I-am explicat că sînt foarte prins de muncă și că ceea ce făceam este foarte urgent. Existau niște date fixe de respectat, termene de predare... Dacă eu plecam o întreagă echipă ar fi fost blocată. Atunci ea a avut o idee bună. De fapt, eu avusesem de gînd să aduc vorba despre asta în timpul conversației noastre, însă am fost scos pe neașteptate din încurcătură. „Dar bunicii lor? Ei n-au probleme urgente care să-i țină blocați pe loc!" Am oftat din străfunduri și-am spus că mă gîndisem și eu la asta și că era surprinzător cît de asemănător gîndim... noi doi... Din păcate, obținerea unui permis ia mult timp... Pentru copii a durat aproape un an... „Ei, dacă asta-i problema... Scrie pe o hîrtie numerele lor și adresa... Mă ocup eu. Mîine vor avea permisele." Și le-au avut, azi după-amiază.

M-am dus la ei să le spun ce aranjasem. Mîine chiar trebuie să plece. Îi voi conduce la aeroport și le voi explica totul imediat înainte de decolare. Adică, nu chiar totul... Doar că este mai bine să rămînă acolo, să aibă grijă de copii, orice s-ar întîmpla și orice le-ar spune alții. Am să le dau toți banii lichizi pe care-i am și bijuteriile lui Jenny. Toate bijuteriile, cu excepția medalionului de argint.

Miercuri, 15 august

Fortăreața este o construcție care are 12 etaje în subteran și 12 în exterior. După cîte am putut

eu constata, la cele 12 etaje superioare nu se petrece nimic demn de semnalat — toate țin de administrație. Importanța și statutul ocupanților crește pe măsură ce se coboară în subteran. La etajul —10 se află Principalul și camerele de recepție. La etajul —11, locuiește X2 cu familia lui, iar la —12 sînt tunelele de fugă în caz de pericol și adăposturile antiatomice. Totul este perfect gîndit! Desigur, nimic nu-i mai poate ajuta, dar nu pot să nu recunosc că totul este foarte bine gîndit.

Mai toate departamentele guvernamentale își au birourile la unul din etajele subterane; de cele mai multe ori chiar miniștrii respectivi locuiesc aici împreună cu cei care îi servesc. De altfel, cred că majoritatea membrilor importanți ai guvernului locuiesc, măcar o parte din timp, la Fortăreață. Bănuiesc că X2 se crede un fel de Rege Soare modern. Și-a creat o adevărată „curte" — și nu mă refer numai la copierea Palatului Versailles. Există aici și „le déjeuner du Roi" — micul dejun „deschis", ceremonie la care participă, pe lîngă familie, invitați ce se bucură de favoarea lui deosebită, în timp ce alții, miniștri și persoane importante în administrație, fac coadă pentru șansa unui minut de conversație cu Stăpînul, cînd acesta se îndreaptă spre Sala de Jocuri, după micul dejun. Cred că nici nu-și dă seama cît de oribil de ridicol este totul. Dar, poate, „ridicol" nu este cuvîntul potrivit, fiindcă acest om conduce soarta unei întregi națiuni... și nu numai a națiunii ca întreg, ci și a persoanelor, așa ca John și Jenny, băiețelul Myrei, Jeth sau Ram și multe alte milioane de bărbați și femei care depind de el și de cei care îi apără și-i aplică autoritatea — „zeii cei mititei".

Ieri a fost o zi de scris cu roşu în calendar. 35, sau Nadia, fiindcă acum îi spun pe nume, mi-a spus că tatăl ei îşi verifică în fiecare zi horoscopul făcut de Principal. Acesta, după cum se ştie, nu are voie să greşească. Dar, recent, Principalul făcuse, totuşi, o greşeală... (da, încă una...). I-a spus lui X2 că ziua de 5 august va fi pentru el una periculoasă. X2 a luat toate măsurile de precauţie necesare, dar nimic, absolut nimic nu se întîmplase. Aşa că au fost nevoiţi să-l verifice şi să-l răsverifice pe Principal, iar activitatea în întregime a fost paralizată pentru aproape o săptămînă, cu rezultate îngrozitoare la nivel de ţară. A trebuit rescris un program nou pentru horoscop. „Este de necrezut cum s-a putut înşela...", a spus ea, referindu-se la Principal ca şi cînd ar fi fost o persoană vie, după obiceiul lor, al tuturor zeişorilor. „Tati spune că de data asta pur şi simplu a vrut să ne tragă pe sfoară...! Ce părere ai? Nu-i aşa că este incredibil?"

Am căzut pe gînduri şi cred că arătam ca un om îngrijorat şi frămîntat. Două sentimente contradictorii luptau în mine pentru supremaţie: pe de-o parte, vedeam în această situaţie o cale de acces pentru planurile mele şi mă simţeam cuprins de o excitaţie frenetică la acest gînd; pe de altă parte, eram obsedat de o întrebare: De unde ştiuse Principalul? De unde putea el şti că 5 august, ziua înmormîntării lui Jenny, era o zi periculoasă pentru X2? Şi, dacă ştia asta, în ce pericol mă găseam eu? Un lucru era însă clar! Nu-mi mai puteam permite luxul să aştept ...

„Greşeala" făcută de Principal putea fi o binecuvîntare pentru mine. Asta şi era — o binecuvîntare, fiindcă, deodată, am ştiut ce trebuie să fac

şi cum să mă folosesc de el.

Cînd Nadia m-a întrebat: „Ai vreo idee cum de s-a putut întîmpla aşa ceva?", aveam deja răspunsul potrivit. Dar a trebuit să fac întîi pe inocentul... Nu puteam spune pe şleau ce aveam în minte. I-am dat să înghită lucrurile încetişor, unul cîte unul:

„Ar exista o explicaţie...", am început eu. Am ezitat şi mi-am pus pe faţă Masca mea cea mai îngrijorată.
„Ce explicaţie, spune-mi...", a insistat ea. Pe faţă i se putea citi preocuparea.
„Ar putea fi, spun doar că ar putea fi... un amestec străin... amestecul unui alt computer..., de aici din ţară sau din afara ei. Dacă îmi permiţi o sugestie îndrăzneaţă, ar trebui să puneţi pe cineva care n-a mai lucrat şi care n-are nici o legătură în prezent cu Principalul să facă o verificare completă. Vă trebuie un expert cu un dosar absolut curat."
„Amestecul unui computer străin?... Dumnezeule mare!... Dar asta ar putea însemna..." În ochi avea şi ea acum o Privire Îngrijorată. Am dat din cap plin de seriozitate: „Da, ar putea fi foarte bine asta... Am să vorbesc cu tati despre această posibilitate..." şi apoi, ca şi cînd şi-ar fi adus aminte doar atunci, în acel moment de asta: „Dar şi tu eşti expert în computere, nu-i aşa? Ai putea face tu verificarea aia!" Am dat iar din cap, păstrînd pe frunte o cută de îngrijorare.

Foarte curînd, să ţin pumnii strînşi, aş putea avea acces liber la Principal. Să sperăm, Doamne!

Luni, 20 august

Programatorului Şef îi cam place să bea. Aşa că l-am invitat la noul meu Club — Penrose —, un loc foarte select, căruia, cu doar cîteva luni în urmă nu i-aş fi trecut nici măcar pragul. I-am tot umplut paharul, iar el mi-a spus o mulţime de lucruri pe care nu avea voie să mi le spună despre Principal. Asta şi vroiam.

Am condus conversaţia, aşa, ca într-o doară, către programare şi ştirile destinate mass-mediei. Şi el a muşcat din momeală.

„Radioul, de exemplu..., toate programele sînt selectate de Principal. Absolut toate programele. Ele sînt produse în mod normal de Serviciile de Difuzare, dar sînt supuse spre aprobare Principalului, care dă sau nu acordul... şi de cîte ori nu a ... Nici nu-i nevoie de cenzură suplimentară..., nu-i nevoie să aranjezi lucrurile cu regizorii, redactorii şi mai ştiu eu cine, să te întrebi ce merge şi ce nu... Ei fac ce ştiu... Pot ei să spună ce le trece prin cap..., fiindcă pînă la urmă tot n-are nici o importanţă. Principalul decide! El stabileşte ce se dă pe post. El ştie ce le place oamenilor să audă şi ce nu le place..., ce lucruri trebuie să fie făcute să le placă..., ce lucruri trebuie să înghită fie că le place sau nu... Acelaşi lucru se întîmplă şi cu televiziunea, deşi acolo este puţin altceva... Nimic din ce contează cu adevărat nu se dă pe postul TV... Nimic serios... Sînt programate piese de teatru, filme documentare cu natură şi animale, aşa zisele programe de ştiinţă popularizată..., actorii preferaţi..., nişte nimeni..., nimic... Nici un program de ştiri. Să ştii că am încercat, zău că s-a încercat şi asta. Dar pînă să verifice Principalul, pînă să fie „acoperiţi" toţi cei cu trei zerouri sau mai puţin, actualităţile nu mai erau noi... Liderul Naţiunii nu poate fi „arătat" la televiziune... N-ar fi deloc bine ca poporul de rînd să-l vadă în carne şi oase, să ştie că este şi el doar un om ca toţi ceilalţi... Asta n-ar fi deloc un lucru bun! Poporul nu trebuie să-şi vadă stăpînii, nu crezi? Asta-i principalul! Iar noi sîntem foarte strict în ceea ce priveşte principiile noastre, nu?!"

Am recunoscut tonul de amărăciune, de ranchiună din spatele ironiei. În ciuda succesului, banilor, confortului, era şi el doar un om bătrîn şi deziluzionat care-şi înneca amarul în băutură. Îşi găsise consolarea în alcool şi în cele cîteva remarci ironice, care l-ar fi putut costa slujba şi, cine ştie, chiar viaţa la o adică... L-am privit. Se uita undeva în gol, ca şi cînd între masa noastră şi zona decorativă cu bazine cu peşti exotici şi flori, ar fi fost un spaţiu pe care-l vedea doar el, un „altceva" anume ...; asta era cealaltă faţă a acestui om: bărbia revărsată acum, de obicei ţinută sus, cu mîndrie, gura cu colţurile în jos, făcînd două riduri adînci, de obicei întinsă într-un surîs cosmetic, fruntea încruntată, părul albit şi ochii... ochii... Ce vedeau acum acei ochi care erau obişnuiţi să-şi potrivească expresia după stările de spirit ale Stăpînului, ale Conducătorului Naţiunii? Ochii de acum aparţineau unei alte lumi — o lume în care tristeţea avea nume, unde prefăcătoria era defuncta.

Aproape că ne terminasem masa. L-am chemat pe chelner şi-am mai comandat nişte coniac şi un set din celebrele lor lichioruri. Aveam nevoie de cît mai multe informaţii. Trebuia să îndrept din nou conversaţia spre Principal... şi mai ales

către transmisiunea de radio zilnică de la ora 8. Dar, chiar şi acum trebuia să fiu foarte atent. De unde puteam eu şti că nu se prefăcea? Şi chiar dacă nu se prefăcea, ar fi putut deveni suspicios, dacă eu mă arătam prea interesat de un anume subiect. Aşa că am făcut ocoluri mari... „Nu-i ciudat?", am spus eu. „Nimănui nu i-ar trece măcar prin minte să aducă în discuţie transmisia de la ora 20,00. Este formidabil cum te obişnuieşti cu lucrurile..., îţi intră în sînge..., da, transmisiunea de la ora 8 ..."
Speram să-l readuc la subiect ... şi aşteptările mele au fost mai mult decît recompensate.
„Nici să nu-mi aduci aminte de asta... Trebuie să încep fixarea pe următoarele trei luni a programelor radio."
„Bine, dar Principalul nu poate alege ce are de spus Conducătorul Naţiunii!" am protestat eu zîmbind, aşa ca cineva care se află în faţa unei glume. „Şi da, şi nu... De fapt X2 aprobă discursurile pe o perioadă de 3 luni. Textele îmi sînt trimise mie. Eu introduc informaţia pentru Principal, care alege apoi vocile. Discursurile se potrivesc fiecare în parte la o anumită situaţie, înţelegi?... şi, în fiecare seară, în lumina evenimentelor zilei, sau ale anului, sau ale anotimpului, după starea de spirit în care se află, după cum vrea el, de fapt, Principalul alege unul din discuri şi-l trece prin procesorul de voce." A rîs scurt, ca amuzat de un gînd ascuns. „Ai remarcat, fără îndoială, că deşi nu le folosim foarte des, avem o gamă întreagă de voci umane: Julia... pentru feministe şi atunci cînd subiectul interesează mai ales pe femei; Mario — o voce continentală, europeană... Şi noi facem parte din Europa, nu? Pentru ce să facem parte din Europa, ia spune-mi, hîm? Oricum noi sîntem cu ani de zile înaintea lor. Ce nevoie avem NOI de Europa? Ia să-mi spui! Şi avem şi pe scoţian, cel care

vorbeşte cu accent — un adevărat om al „Ţării de sus". A rîs încîntat de cît de bine reuşise să-l imite pe „scoţianul" de pe banda audio.
„Deci nici un discurs nu este în direct...?"
„Ba da, mai sînt şi d-astea. Atunci cînd se întîmplă ceva special... S-a întîmplat la Starea de Necesitate... ultima dată..." La amintirea Stării de Necesitate a tăcut brusc şi s-a încruntat. „A fost un dezastru..., auzi... Nici nu-ţi poţi închipui ce dezastru... Un afurisit de dezastru ..."

Nu voiam să vorbesc despre Starea de Necesitate. Nu voiam nici măcar să-l las să-mi amintească de ea. Băusem şi eu ceva mai mult decît de obicei şi nu voiam ca sentimentele mele să devină vizibile.
„Adică, vrei să spui că discursul se brodeşte pe felul zilei? Şi apoi se alege vocea? Şi numai pentru ziua în curs? Aşa cum ar proceda cineva cu un computer obişnuit ...?"
„Exact, iar discursul de azi va fi auzit mîine. E simplu, nu? Dar să ştii, de obicei, Principalul alege chiar vocea Conducătorului... Îi place foarte mult să se asculte vorbind: „Faceţi-vă datoria, fiii mei... Nu vă faceţi iluzii, nu veţi primi nici o recompensă pentru asta! Eu însă voi putea să-mi mănînc, în linişte, la micul dejun, caviarul, să-mi beau paharul de şampanie şi să-l ascult pe clovnul de Mike Martin..." „Eu sînt Mike Martin. Nu 3336, ci Mike Martin ..."

O luase razna ..., mergea prea departe şi vorbea prea tare... M-am uitat la ceas şi-am spus că este foarte tîrziu şi că trebuie să mergem acasă... În timp ce ieşeam din Club, iar m-am întrebat dacă nu fusese totul un subterfugiu ca să afle care sînt adevăratele mele sentimente. Avea el oare

atîta încredere în mine? De ce-ar fi avut? Sau, pur şi simplu, nu mai ştia ce vorbeşte?

Cînd am ajuns la maşina mea, l-am întrebat dacă nu vrea să-l conduc acasă, sau măcar la un centru de helicartaxi; dacă dorea putea folosi o maşină a Clubului care stătea mereu la dispoziţia membrilor. Nici nu cred că m-a auzit. A intrat în maşina mea şi a mormăit: „Acasă, acasă ...", rîzînd amar. „Ce bine ar fi dacă aş putea merge şi eu acasă. Toată lumea mă invidiază pentru casa pe care o am... Aşa o casă frumoasă! Toată lumea o admiră!" I-am spus că şi eu o admiram. Şi eram sincer. Avea, cu adevărat o casă foarte frumoasă.
„O minciună, o minciună împuţită, de faţadă ...", a continuat el, „doar o împuţită de minciună... Eu trebuie să stau la împuţitul ăla de Castel... Doar cînd am musafiri mă duc acasă ..., doar eu sînt împuţitul care face pe gazda, nu? Oaspeţi! Hîm, ce mai oaspeţi!" Nu aştepta nici un fel de răspuns de la mine, aşa că am pornit maşina şi i-am spus că nu ştiu să ajung la Castel, fiindcă fusesem acolo doar cu helicarul şi nu cunoşteam drumul. M-a întrerupt: „Cum să nu ştii drumul? Toată lumea ştie unde este. Ei şi secretele lor împuţite dintotdeauna. Doar, toată lumea ştie... E la Hampton Park. Intrarea de la Biroul Securităţii. Doar o cunoşti, nu?... Cum să n-o cunoşti? Toată lumea asta împuţită o cunoaşte ..."

Sigur că o cunoşteam. Am continuat să conduc în tăcere, întrebîndu-mă mereu dacă juca teatru sau chiar era aşa de beat. După ce a mormăit ceva ininteligibil, a început să sforăie. Adormise.

Cînd am ajuns, am oprit brusc şi el s-a trezit. Cînd eu i-am spus că am ajuns, s-a răsucit

spre mine în scaun: „Simplu, nu-i aşa? Şi cînd vrei să intri tot ce trebuie să faci e să treci de poartă, să iei liftul din stînga... şi, în cazul tău te opreşti la etajul — 11, nu?" A rîs, mi-a făcut cu ochiul, m-a bătut pe spate şi a ieşit din maşină. S-a îndreptat spre intrare, oprindu-se din cînd în cînd, legănîndu-se la dreapta şi la stînga ca şi cînd făcea un număr de acrobaţie pe sîrmă. Şi eu făceam un număr de acrobaţie şi speram că nimeni nu mă vede.

Pe drumul spre casă m-am tot gîndit. Era cu adevărat beat, sau se prefăcea? Dacă era în halul ăsta de beat, cum de-şi amintise imediat la trezire despre ce vorbisem înainte de a adormi? Poate că-i normal atunci cînd bei prea mult, poate nu... Nu ştiu, nu mă pricep. Nu m-am îmbătat niciodată în viaţa mea, aşa că, de unde să ştiu eu? Şi dacă era beat, care-i vor fi reacţiile cînd se va trezi din beţie şi-şi va da seama că a vorbit prea mult? Va spune Securităţii că a încercat să mă tragă el pe mine de limbă? Sau va spera în discreţia mea? Dar eu, datorită postului pe care îl ocup sînt un om în care nu se poate avea încredere. Şi, dacă el spune Securităţii, ăia vor vrea să ştie de ce-l ascultasem şi-l acoperisem? Sau va uita tot ce-a spus? Şi dacă era o înscenare? Un alt test special? Sau dacă cineva încerca să mă scoată din joc, cineva care considera că promovarea mea prea subită îi punea lui în pericol situaţia... dacă ...

Luasem deja o hotărîre cînd am ajuns acasă. Nu puteam risca. Voi face o informare scurtă, în care voi spune că Programatorul Şef vorbeşte ce nu trebuie şi bea prea mult. Bineînţeles, nu voi intra în detaliile discuţiei... Voi selecta cîteva fraze rară importanţă, pretextînd că n-am auzit bine din cauza zgomotului din restaurantul Clu-

bului şi pentru că... atunci cînd omul bea prea mult devine incoerent... Oricum e şi el tot unul din Ei. De ce-aş avea eu scrupule în privinţa lui? Doar pentru că mi s-a părut că văd omul din spatele măştii?

Joi, 23 august

Ieri, m-a chemat Directorul în biroul lui. Era deosebit de vesel şi avea veşti bune pentru mine. Ne-am aşezat, mi-a oferit ceva de băut şi m-a întrebat dacă eram conştient de cît de remarcabilă era contribuţia mea la munca de Cercetare a Sectorului nostru. Mi-am jucat rolul de „Peter ce modest". Fără îndoială, n-ar fi ajuns niciodată la o asemenea concluzie, dacă n-aş fi fost fiul Principalului, deşi nu eram absolut sigur că el ştia acest lucru.

Mi-a destăinuit că raportase „sus" despre excepţionalele mele realizări, încă înainte de a avea privilegiul de a mă cunoaşte de la om la om. Aşa că nu era surprins de promovările mele succesive. Deci, nici acum nu era surprins cînd fusesem numit... ei, da, era fericit să mă anunţe că eram Director Adjunct al Institutului de Cercetări. „Felicitări! Le meriţi pe deplin!" şi a continuat: „Cred că ar fi potrivit să sărbătorim momentul printr-o mică petrecere. Poate chiar în ziua în care vei lua în primire noul post — pe 3 septembrie, ce zici?" Am scos toate sunetele care se cereau scoase din gura unui om surprins, ba am mai şi roşit de plăcere şi buimăceală şi m-am arătat nespus de încîntat de propunerea cu petrecerea. Sigur că da, 3 septembrie era chiar foarte bine ..."

Cînd m-am întors în biroul meu, era deja clar că radio-şanţul funcţionase şi toată lumea ştia

noutatea. Toţi colegii mei mă priveau cu o expresie de teamă în ochi. Will mi s-a adresat cu „domnule". Cînd l-am întrebat: „Ce ţi-a venit mai, omule, să-mi spui mie „domnule"? Ce, nu mai sîntem prieteni?", am putut vedea pe faţa lui sentimentul de uşurare. Cunoşteam, cunoşteam şi eu foarte bine semnele astea ...

Vineri, 24 august

Azi după amiază va trebui să merg la Serviciul de Promovări, să fiu instalat oficial în noul meu post. De data asta fără încurajări politicoase şi priviri condescendente. Devenisem şi eu unul din haită ...

Plănuisem s-o văd şi pe Nadia. Voiam să-i fac un cadou. Ceva care să pună la încercare vigilenţa gărzii. A mers. Era un ceas de masă vechi din secolul trecut. Îl aveam de la tata... tatăl pe care-l cunoscusem. Buzunarul meu era burduşit, dar n-am fost percheziţionat. Garda m-a întrebat rîzînd: „Aveţi o bombă?" Am rîs şi eu şi am spus: „Chiar o bombă!" şi mi-am continuat drumul. Cînd am să trec de el cu adevărata bombă în buzunar, n-o să mai rîdă. Nici eu ...

Cînd i-am oferit ceasul Nadiei mi-a spus: „Vai, dragă, dar e o adevărată piesă de anticar... Trebuia s-o păstrezi pentru femeia care-ţi va fura inima..., cea cu care te vei recăsători." Am intrat în jocul ei: „N-am nici o speranţă... Dar ştiu să iubesc şi să venerez în tăcere ..." Nu voiam să precipit lucrurile, aşa că iar am făcut pe „Peter cel sfios" şi am văzut-o cum mă priveşte atent. Pentru o clipă a tăcut, după care a început să se joace încurcată cu multele inele care-i împodobesc degetele scheletice.

„Știi, ideea ta cu Principalul ...", a spus ea în final. „Cu motivul din cauza căruia a greșit... Tati ar vrea să-ți vorbească despre asta. Vino mîine, la 8, la micul dejun."

Inima mi-a sărit din loc. Și, pentru prima oară, n-am mai încercat să-mi ascund sentimentele. Nu putea decît să găsească foarte normal ca eu să mă simt copleșit de invitația la micul dejun. Eram consfințit ca fiu al Principalului.

Cînd, peste cîteva momente i-am spus că trebuia să merg la interviul oficial în fața Biroului de Promovări și că eram îngrijorat că s-ar putea să întîrzii, mi-a spus: „Nu-ți face griji ...", și m-a bătut ușurel pe mînă. „Nu-i decît o formalitate. E normal ca primirea în cadrul grupului select care ajută la guvernarea țării să se facă cu oarecare pompă. Cei care sînt destul de norocoși și talentați pentru a fi promovați trebuie să vadă cu ochii lor că sînt, cu adevărat, o părticică din aparatul de Stat ..., că li se pot încredința cele mai mari responsabilități ..." Așa cum spusese Securistul „urcușul nu mai avea limite pentru mine".

Interviul oficial în fața Biroului de Promovări s-a desfășurat așa cum mă așteptasem, cel puțin în linii mari. Încăperea era special aranjată pentru a putea impresiona prin mărime, covorul era moale și atmosfera un pic ireală. La un birou enorm, așezat sub două imense portrete ale lui X1 și X2, flancate de flori și de drapelele țării, stăteau doi bărbați. Unul era SPS-istul — cel de la Serviciul pentru Promovări Speciale. Celălalt era 833 — șeful administrativului.

833 era rubicond. Îl întîlnisem deseori la petrece-

rile Programatorului Șef. Era genul tipic de „băiat de treabă". Știai dinainte că se află într-o încăpere, fără să-l vezi, după vocea puternică cu care-și spunea încontinuu glumele și după rîsul lui ca un tunet.

Acum avea un aer solemn. După cîteva secunde de tăcere gravă, a început... discursul..., nelipsitul discurs... „Un regat pentru un discurs..." Abia dacă auzeam ce spune în timp ce-l priveam pe el și pe colegul lui de la SPS... Nu, nu-i adevărat! Mint... Da, mint, chiar și acum, în fața propriei mele conștiințe. Nu este adevărat. Am ascultat fiecare cuvînt pe care-l spunea. Chiar îmi aduc aminte fiecare cuvînt, ca și cum înregistrasem totul pe bandă. Întotdeauna am avut o memorie bună, dar în ultimele săptămîni mi se pare că orice, tot ce aud îmi rămîne întipărit în minte... Poate pentru că simt că acum totul are mai multă importanță... Nu, iarăși mint! Nu din cauza asta, ci pentru că este vorba de mine, de implicarea mea..., sînt ultimele mele săptămîni... ale mele... Este pur și simplu sentimentul acela copleșitor, cînd te simți foarte important în proprii tăi ochi.

Dacă aș fi putut depăși durerea înspăimîntătoare, sentimentul de gol pe care mi l-a lăsat moartea lui Jenny, poate că aș fi fost în stare să uit și răul pe care-l simt coclind în mine. Poate m-aș putea chiar simți înălțat de simțămîntul succesului, de tot ce mă așteaptă... aș putea avea doar speranțe mari..., puteam deveni ginerele lui X2! A treia persoană cea mai importantă din țară. Puteam ajunge chiar în vîrful „aparatului de Stat", cum îl numea Nadia. Iar cînd X2 avea să moară și X35 să devină X3, eu... Care este noul meu număr? 49332, apoi X49 și X4, cine știe, chiar X4 ...

Sîmbătă 25 august

Astăzi a fost dimineaţa „micului dejun". X2 m-a salutat prieteneşte şi m-a bătut familiar pe spate, mormăind ceva de genul: „Îmi pare bine că te văd, băiete"..Totul era surprinzător de neprotocolar — trei sau patru măsuţe, într-o curte interioară în care abundau florile. Oamenii păreau aşezaţi la întîmplare. Lîngă fereastră era o masă mare, plină cu fel de fel de „bunătăţi"... , cum citeşti prin romanele secolului trecut: ouă cu şuncă, porridge, fulgi de porumb, somon afumat, fel de fel de gemuri, miere, marmeladă de portocale, unt şi cornuri calde, pîine prăjită, frişcă, ceai, cafea, ciocolată... Toată lumea se servea singură, inclusiv X2 şi Nadia.

La început am stat la masă cu Nadia şi un cuplu insignifiant, care mi-au fost prezentaţi drept Jack şi Sheila şi care vorbeau despre marile lor succese în creşterea begoniilor. Apoi ne-am mutat la o altă masă, unde X2 vorbea cu un tînăr înalt şi frumos, al cărui surîs deschis şi plăcut m-a făcut să mă întreb ce căuta printre ceilalţi. Aşa învaţă omul în viaţă că prima impresie îl înşeală! Era un Securist. El răspundea de securitatea personală a Stăpînului. L-am întrebat ce însemna să te ocupi de securitatea personală a Conducătorului însuşi. Însemna că el trebuia să aibă grijă să nu se întîmple nimic „rău"... X2 a făcut remarca că, în ciuda tuturor precauţiilor, se întîmplase ceva rău... Tînărul l-a asigurat că se făcuseră toate verificările cu putinţă, dar că nu obţinuseră nici un indiciu. X2 tăcea. „N-are nici o importanţa", spuse Nadia, aşa în treacăt. „Peter o să se ocupe de asta şi o să se rezolve totul." Tînărul

ridică ochii în care se aprinse o lumină de interes: „Aţi mai lucrat cu Principalul?", m-a întrebat cu o voce plăcută şi caldă. Nu, am răspuns eu, nu mă apropiasem niciodată de El. „Ei, în cazul ăsta, poate vă pot fi de folos. Nu plec pînă la sfîrşitul săptămînii."

„În vacanţă?", l-am întrebat eu. El a dat din cap: „În Canada, pentru o lună. Nevastă-mea are acolo o soră. Abia aşteptăm, zău!"

Pe neaşteptate, X2 l-a întrerupt: „Bineînţeles că nu pleci nicăieri." Se făcu tăcere deplina. Bărbatul înalt îl privea pe X2, în timp ce X2 continua să mănînce conştiincios un corn cu unt. Nadia ţinea o ceaşcă cu ceai în ambele mîini şi se uita în jos la ea. Eu am pretins că nici n-am auzit şi că n-am remarcat nimic. După un timp, X2 a continuat: „Nu pleci în nici o Canadă. Un om ca tine, în postul pe care îl ocupi, nu poate pleca nicăieri, nu poate părăsi ţara, mai ales acum, în situaţia asta. X2 a continuat să ungă cu unt un alt corn. Eu îmi beam ceaiul. Nadia a pus jos ceaşca ei şi privea cu o expresie, cred, de fericire. Bărbatul se uita fix în farfuria lui.

„Ba nu, pleci chiar azi."

Omul se înecă, înghiţi în sec şi încercă să spună ceva: „Dar, domnule ..."

X2 i-a făcut semn să tacă. „Pleci chiar azi. Nevasta dumitale a fost deconspirată. Totul este aranjat. Plecaţi într-o croazieră." X2 a început din nou să mănînce. Omul se făcuse alb la faţă, rămăsese mut şi nemişcat în scaunul lui. „Cred c-am să mănînc şi eu un corn," a spus Nadia deodată, apoi spre mine: „Dragule, vrei să fii amabil să-mi aduci şi mie unul?" M-am ridicat. Arăta foarte mulţumită de ea însăşi şi în voce îi deslueam o undă de răutate. Era clar ca lumina zilei că o amuza teribil totul. Din atitudinea omului, mi-am dat seama că el ştia că

trebuia să se aştepte la ce avusesem noi parte — Jenny şi cu mine — , acelea erau croazierele! Părea şocat. Cînd m-am întors, X2 vorbea: „... sîntem un popor de oameni care iubesc marea. Şi tu iubeşti marea, nu-i aşa?" Se uita la bărbatul acela înalt şi frumos cu o privire amuzată şi un surîs cinic abia dacă îi ridica colţurile buzelor subţiri — motanul care se juca cu şoarecele. Da, da, şi el se distra de minune. M-am întrebat: „Oare se duc chiar ei în persoană la Centrele de Sănătate să privească operaţiunile de spălare a creierelor?" Dar nu era timp de asta acum, trebuia să mă gîndesc la ce am de spus.
„N-ar trebui să te simţi dezamăgit, să ştii!", am spus eu. „Acum cîteva luni, am fost şi eu cu răposata mea soţie într-o croazieră organizată. Ne-a plăcut foarte mult. Ne-am întors odihniţi şi proaspeţi, ca niciodată după o vacanţă. Sînt sigur că o să vă simţiţi foarte bine... Ai să vezi... Gîndeşte-te mereu la faptul că avem Conducători înţelepţi ..."

A părut că se adună şi mi-a răspuns că este sigur că eu am dreptate. Numai că totul fusese aşa de neaşteptat. X2 l-a privit şi cu un zîmbet slab i-a spus: „Ar fi bine să mergi acum, să ai timp să-ţi faci bagajele." Privea amuzat, aşa mi s-a părut mie, cum omul se ridică, se înclină adînc în faţa lui, apoi a Nadiei şi, în final, în faţa mea.
După plecarea lui, X2 s-a întors către mine: „Ţi-a plăcut croaziera pentru că ai o conştiinţă curată... , dar, poate, el n-o are curată ..."
O conştiinţă curată...! De-ai şti tu?, m-am gîndit eu ...

În ceea ce priveşte motivul pentru care am fost invitat la „micul dejun al zeilor", abia dacă

s-a referit la el. In doar cîteva cuvinte, X2 mi-a dat să înţeleg că este cu totul cucerit de ideea mea. M-a întrebat cum plănuiam să-mi fac verificarea. Dar, fiindcă eu devenisem foarte tehnic în explicaţii, m-a oprit: „N-am nevoie de detalii. Sînt sigur că vei face tot ce este necesar. Doar atît te întreb: ai cumva idee cam cît timp o să-ţi ia? Sînt îngrijorat, ca să-ţi spun cinstit, şi aş vrea să văd lucrul ăsta rezolvat cît de curînd posibil."

Aşa să fie!... Voi aranja eu lucrurile odată pentru totdeauna. Nici nu ştie cîtă dreptate are... I-am spus că speram că nu va dura mai mult de o săptămînă. De fapt, va dura exact o săptămînă. X2 va avea un răspuns definitiv sîmbăta viitoare ...

Între timp, eu am avut primul meu tête —à — tête cu Principalul. Imediat după micul dejun, Nadia m-a condus chiar ea pînă în inima sanctuarului. La intrare, m-am oprit brusc... Eram aşa de aproape de ţel ..., vedeam cu ochii mei cît de aproape sînt... Nadia a crezut că sînt copleşit de uimire şi emoţie.

M-am apropiat. Da, era acolo tot ce te puteai aştepta de la un computer şi chiar mai mult. Şi cum stăteam în faţa lui, Nadia a început să-mi vorbească: „Cred că ai visat mult la momentul acesta, nu-i aşa? Trebuie să fie grozav să-l întîlneşti prima oară pe Principal. Iar tu ai faţă de El o poziţie specială. E ca şi cum ai fi venit la o întîlnire cu propria ta familie pentru prima oară." Am zîmbit. „Dar să te las să-ţi începi treaba ...", apoi a mai zis: „Cînd termini, apasă pe butonul ăsta. Garda o să vină să te conduca,

ca sa nu te rătăceşti." Mi-a aruncat o bezea şi a plecat.

Am rămas singur cu Principalul. El stătea în centrul camerei; de fiecare parte două standuri Art-Deco hiperornate, invadate de flori: orhidee, crini, garoafe... În faţa lui, un vas imens, oval, cu trandafiri albi şi roşii... În spate, alte flori sub trei portrete: în mijloc cel al lui X2, flancat la dreapta de X1 şi la stînga de 35. Numai lumînările mai lipseau pentru a fi ceea ce se cheamă un altar în toată regula ridicat Principalului, care nu era altceva decît o maşină cu multe butoane şi luminiţe ...

M-am dus în spate să mă uit mai bine la portrete ...X1, da, mi-l amintesc de pe vremea cînd se numea Kershaw. Cu vîrsta a devenit şi mai gras şi mai vulgar — asta au făcut din el puterea şi secretomania, ambele totale. X2 părea mai tînăr în tablou, dar nu se schimbase. Şi în tinereţe, era la fel de dur, de periculos şi de rău ca acum. Nu lipseau decît cele cîteva semne exterioare ale trecerii anilor. Cea mai avantajată de portret fusese Nadia. Era clar că acesta fusese retuşat pentru a-i face ei pe plac. Artistul ştia probabil cît este de vanitoasă şi nu dorise să rişte inutil. Sau, cine ştie, poate acum 10, 15 ani chiar aşa arăta ...

M-am apucat de lucru. Am făcut dubluri după instrucţiunile de funcţionare şi după listele cu programe. Am verficat, apoi am trecut la o supervizare; am făcut tot ceea ce trebuia să fac în caz că eram urmărit de o cameră video.

Înainte de a ieşi, n-am rezistat tentaţiei şi l-am bătut uşurel, într-un gest afectuos pe Principal: „Buna, tată, cine ştie, poate impreuna o să facem

lucruri mari... " Şi el mi-a răspuns: „Poate, dacă-mi dai un program sănătos... " Ştiam că ştie să vorbească, dar a fost un şoc ...
„Aşa o să fac!", am promis eu.
„În regulă", a răspuns el.
Tentaţia era prea mare:
„Ce femeie fascinantă este 35... ", am comentat eu.
„Este fiica lui X2. O femeie remarcabilă! Este fiica lui X2. O femeie remarcabilă!" Maşina s-a oprit. Apoi a mai repetat odată: „35 este o femeie remarcabilă! Este fiica lui X2."

De ce mă simţeam aşa de dezamăgit? La ce mă aşteptasem? Mă întrebasem dacă nu este în stare, printr-o ciudată operaţie de gîndire, să facă şi alte legături. Dar maşina doar vorbea, nu avea păreri proprii.

Marţi, 28 august

Casa este aşa de tristă acum. Şi ea pare că-i duce lipsa... Jenny făcea, prin prezenţa ei, ca locuinţa noastră să fie altfel... Acum, casa seamănă cu mine... , e ca şi cînd viaţa a părăsit-o ...

Mi-e dor de copii. Pentru mine ar fi altfel, dacă ei ar fi aici. E ciudat, dar înainte cînd erau plecaţi pentru o zi sau două nu îmi era dor de ei. Jenny spunea deseori: „Mi-e dor de copii", cînd ei erau plecaţi în vacanţe cu şcoala sau cînd ea trebuia să plece singură undeva. Atunci eram de acord cu ce spunea ea, dar nu simţeam nimic... Şi mi-e dor şi de Jenny... Sau mai rău decît dorul... Am sentimentul clar c-am pierdut-o... Este clar în mine c-am pierdut-o pentru totdeauna. Dar, dacă copiii ar fi aici, ar fi altfel... Mai bine

că nu sînt aici. Hotărîrea mea ar fi mai puțin fermă.

Hotărîrea mea... Chiar și acum nu-mi găsesc pacea. E ca și cum o mie de diavoli mi-ar bate la ușa minții... din ce în ce mai insistent... și toți îmi sugerează, toți încearcă să mă convingă că există și alte căi... Toți îmi oferă alternative... alternative... Alte căi de a sfîrși ceea ce începuse Jenny. Poate eu eram acela destinat să fac ceva pentru a schimba sistemul..., să-l îmbunătățesc, să distrug doar răul din el! O alternativă! Și pentru asta, trebuie să am răbdare, nu trebuie să mă pripesc... Dar, oare, răul putea fi distrus așa? Sau iar mă voi comporta ca atunci, după uciderea lui John? Sub diferite pretexte, nu voi spune nimic...! Sau ca atunci cînd Jenny a fost arestată..., cînd n-am făcut nimic, tot în spatele unor pretexte? Pretextul... că, mai tîrziu, cînd va veni momentul potrivit, voi acționa! Un Hamlet al secolului XXI, care-și pregătește artistic căderea la sfîrșitul spectacolului.

Nu, trebuie să termin ce am început..., trebuie să duc la bun sfîrșit totul! La ce să mă mai gîndesc? Nu mai este nevoie... Acum este nevoie doar de acțiune ...

Încă puțin... Nu mai e mult!

Joi, 30 august

Azi dimineață, i-am TVfonat lui Mary. Am vorbit și cu părinții lui Jenny. Acolo, totul este bine. Mary a fost foarte tristă la aflarea veștii despre mama ei. I s-a spus că murise în somn ca urmare a unei recidive. Era mai bine așa... Mai tîrziu,

poate, va afla adevărul. Mai tîrziu..., cînd șocul nu va mai fi așa de mare.

Iese mereu cu băiatul acela venit de la Viena. Cel care și-a amenajat o fermă unde crește tot felul de lucruri. E doar la cîțiva kilometri de Innsbruck. Lui Mary îi place foarte mult acolo. M-a întrebat și pe mine cînd aș putea veni să-i văd. I-am spus că este posibil să vin curînd. Și Nelly se simte foarte bine. S-a împrietenit cu un băiețel de la fermă; se joacă tot timpul cu găinile și cu un purceluș pe care l-a descris în amănunțime. Sînt fericit... Copiii sînt în siguranță. Nici măcar nu le va fi dor de mine.

Am rămas acasă tot restul zilei de azi. Toată lumea se așteaptă de la mine să verific rezultatele programului de corectare al Principalului în liniștea biroului meu. Bineînțeles, am pregătit un program adecvat în caz că cineva vrea cu tot dinadinsul să se convingă. Dar, de fapt, nu fac altceva decît să-mi verific propriile mele calcule pentru dispozitiv. Am alcătuit programul — separat de cel oficial: programul de încetare a activității pentru toate terminalele din țară și cel pentru transmisia radio de la ora 20,00. Sînt gata, acum trebuie doar să aștept.

Vineri, 31 august

Azi am primit o vizită neașteptată.

Cam pe la ora 3 după-amiază... Deodată, am auzit mult zgomot venind din stradă... M-am uitat pe geam: mai multe helicare și un polibus cu trupe de poliție care au invadat strada. Deși știam că totul este închis și de negăsit jos, am fugit să mai verific o dată, să văd dacă n-am uitat nimic.

Cînd urcam, tocmai suna la uşă. Scurt, m-a cuprins panica. Să fie oare totul pierdut? Descoperise Principalul ceva? Sau, aşa pe neaşteptate îmi pierdusem favorurile? Mintea mea umbla de nebună: dacă nu răspundeam şi mă ascundeam în biroul meu secret, cîteva zile nimeni n-ar fi dat de mine. Noaptea, aş putea ieşi, m-aş putea duce la intrarea din Hampton Park şi chiar aş putea intra în clădire. Aş fixa dispozitivul pentru a acţiona imediat. M-ar aresta, sigur. Aşa că, oricum, aş rămîne înăuntru. Puteam renunţa la ideea cu programul pentru Principal. Da, da, asta voi face. Şi m-am îndreptat spre ascunzătoare ..., dar, apoi, m-am întrebat ce se va întîmpla? Nimeni nu va şti că X2 nu mai este. Dacă oamenii nu vor şti, oricine altcineva ar putea pune mîna pe putere. Oamenii se vor crede în continuare sclavii de azi, şi vor fi în continuare sclavi. Şi asta doar pentru că mie mi-a fost frică acum. M-am oprit. Cum puteam să pun în pericol totul şi să mă comport ca un laş cuprins de panică ...? Şi, oricum, doar pentru un amărît de arest, nu veneau ei cu toată liota asta ..., helicare, polibus... Trebuie să fie altceva la mijloc... Iar eu trebuie să învăţ măcar acum să fac faţă situaţiilor. Aşa cum ştiuse Jenny să facă.

M-am dus la uşă şi m-am uitat la noul ecran de control, instalat doar de cîteva zile, ca pentru toţi cei cu rang de două zerouri. Şi ce să vezi? — Nadia! Mi-am compus o mină cît am putut eu mai adecvată şi-am deschis. Am făcut pe surprinsul — ceea ce nici nu era foarte greu. Iar ceea ce simţeam era uşurare. Devenisem un maestru incontestabil în trăirea acestui sentiment! Stătea acolo în uşă şi zîmbea: „În sfîrşit! Unde erai?" I-am spus că mă odihneam fiindcă muncisem toată noaptea şi toată dimineaţa la verificări. „Bietul de tine, dragule,"... şi m-a mîngîiat

pe obraz. „şi Nadia te-a deranjat ..." Am bîiguit ceva despre plăcerea, bucuria pe care o simţeam s-o am oaspete etc... şi-am invitat-o să intre. Imediat după ce am închis uşa în spatele ei, a început să inspecteze fiecare colţişor, aşa cum face cineva care este foarte interesat de ceea ce vede. „Vai, dragă", a spus ea, „ce loc încîntător! Aşa de simplu! Ia uită-te la asta ...!" şi a arătat spre un căţel din faianţă de pe bufet. „Ce drăguţ e!" Am simţit o durere ascuţită în inimă... Căţelul de porţelan pe care-l văzuse Jenny într-o vitrină din Truro. Şi ea spusese atunci, demult: „Oh, uită-te la el ...", dar fusese cu totul altceva. Mi-am amintit ca şi cum revedeam o scenă dintr-un film: Jenny bronzată, cu ochii numai zîmbet, fericită... Pe vremea aceea purta breton şi părul îi intrase în ochi. I-am spus: „Mă întreb cum de mai vezi ceva cu tot părul ăla în ochi?" I-am dat bretonul la o parte şi-am sărutat-o. Avea o rochie imprimată cu flori mari roz, bleu şi roşii şi o eşarfă care flutura în vînt... o altă eşarfă! Tot o eşarfă ...

„Ce tablou minunat ...", Nadia-şi continua turul de inspecţie prin camera de zi.

„Fiica mea, Mary, l-a pictat... Are talent", i-am spus eu.

„Într-adevăr, are talent. Sper că atunci cînd se va întoarce din Seefeld va studia artele... Toată lumea se va îngrămădi să cumpere asemenea tablouri ..." Oare Mary mi-ar mulţumi pentru un viitor asigurat ca pictor de curte, favorizat de X2 şi liota lui? Întrebarea a rămas undeva ezitantă în mintea mea.

„Ce noroc pe tine să ai asemenea copii reuşiţi! Eu nu-i cunosc, nu-i aşa? Abia aştept să-i întîlnesc. Se întorc de Crăciun, nu? Lasă că aranjez eu asta!" Mi-a zîmbit cu ceea ce ea probabil considera un zîmbet fermecător.

S-a lăsat să cadă pe canapea, iar eu i-am adus ceva de băut.
„Te întrebi, probabil, ce m-a adus aici?“ a spus ea.
„E drept... mă întreb...“, i-am răspuns eu.
„Ei bine, am să-ţi spun. Pur şi simplu, trebuia să ştiu cum arată locşorul în care trăieşti; voiam să văd cu ochii mei, ca să pot să mi te imaginez la masa ta de lucru, în biroul tău, sau stînd aici pe canapea... aşa ca acum!“ A bătut uşurel cu palma locul de lîngă ea. Cînd m-am aşezat, m-a privit adînc şi m-a întrebat, dînd senzaţia că avea de gînd să înceapă o lungă conversaţie: „Ce poţi să-mi spui despre tine? Dar să-mi spui totul..., totul ...“
„Nu-i mai bine să-l întrebi pe Principal? El ţi-ar oferi un tablou mult mai complet şi mai precis decît aş putea face eu vreodată. Părerile mele pot fi subiective.“ Nu părea să fie conştientă de ironie. Nici pomeneală! A luat totul aşa cum o spusesem eu, la suprafaţă, după cum era obişnuită. „Ba nu, ba nu... Vreau să ştiu totul despre tine şi numai din gura ta... Cum este cînd ştii că eşti o creaţie specială, aşa cum eşti tu?“ Am dat uşurel din cap. Încercam să găsesc un răspuns care s-o satisfacă... Trebuia să fiu fiul perfect al Principalului — încă o zi... Ea a continuat: „Trebuie să fie copleşitor, nu-i aşa? Să fii fructul unor combinaţii perfecte de circumstanţe şi nu pur şi simplu rodul unei întîmplări, cum este în cazul nostru, al tuturor celorlalţi... La rădăcina vieţii noastre stă doar întîmplarea... Dar tu eşti ca şi cum ai fi fost creat în mod voit de însuşi Dumnezeu!“

Abia m-am reţinut să nu-i ripostez: „Toţi sîntem creaţiile lui Dumnezeu!“
Dar m-am oprit. Evident, nu asta era linia de gîndire a partidului. M-am uitat cîteva momente

în ochii ei.
„Şi poţi fi aşa de tăcut şi puternic, da, **tăcut şi puternic...**“ Mi-a pus o mînă pe genunchi. Era atît de artificială. Oare avea sentimente, simţăminte măcar, credea în ceva anume sau era şi ea doar o maşină programată — un computer din carne... Poate ea să fi fost adevărata fiică a Principalului..., un robot fără farmec şi fără suflet! Ştiam că sînt nedrept cu ea într-un fel şi că o consideram, probabil, mai rea decît era în realitate, din cauza faptului că trebuia să mă prefac tot timpul în prezenţa ei, că nu o puteam suferi şi... din cauza lui Jenny ...

„Mă întrebi cum mă simt?“ Am spus eu pînă la urmă. „Ce-aş putea să-ţi spun? Nu ştiu cum se simt ceilalţi şi numai o astfel de comparaţie m-ar ajuta să-ţi răspund.“ A fost evident impresionată de cuvintele mele şi a încheiat discuţia spunîndu-mi că trebuie să iau legătura cu Principalul şi să-mi extrag datele de la el pentru comparaţie ...

După un timp m-a rugat să-i arăt şi restul casei. Am condus-o peste tot la parter: bucătăria, camera cu televizorul, biroul. Dar a insistat: „Şi sus?“ Am încercat s-o opresc: „Sus sînt camerele copiilor, baia şi dormitorul meu, care este în dezordine şi nu îndrăznesc să-l arăt nimănui, cu atît mai mult ţie ...“
„Prostii, dragul meu“, a spus ea, „trebuie să văd cu ochii mei unde locuieşti. Trebuie să ştiu totul despre tine!“

Mi se părea că murdăresc amintirea lui Jenny intrînd în dormitor cu Nadia. Era peste putinţă... să intru şi să stau în camera în care ea murise, cu Nadia ţinîndu-mă strîns de mînă, vîrîtă toată în mine. Mi-am cerut scuze pentru dezordine şi-am explicat: „Urc aici doar ca să dorm,

nu stau niciodată în camera asta. Aici am găsit-o pe soţia mea... Aici a murit." Nadia a fost foarte înţelegătoare şi n-a dorit să mai rămînă nici un minut în acea cameră. Fără îndoială, fiica tatălui ei, este şi ea superstiţioasă. Conducătorul Naţiunii îşi consultă horoscopul zilnic, nu?
Mai tîrziu, în camera de zi, am cerut-o de nevastă şi cum era de aşteptat, a acceptat. I se părea ceva normal. A plecat tîrziu. Era aproape ora 8 seara. Trebuia să meargă la o recepţie. „Data viitoare mergem împreună, tu şi cu mine...", a spus înainte să plece.

Măcar de n-ar fi venit aici... Măcar de n-aş fi fost forţat să fac lucrul ăsta aici, în casă ...

Şi, cu toate astea, ar trebui să n-am nici un regret. Era doar planul meu! Trebuia făcut tot ceea ce era necesar atingerii ţelului. Deşi îmi era greu să-mi mărturisesc chiar mie asta, trebuia să se întîmple... Trebuia s-o cer de nevastă. Era garanţia succesului de mîine seară. Nimeni nu putea pune întrebări dacă mă prezentam cu un cadou de logodnă: un frumos medalion de argint, doar un pic, aproape imperceptibil, mai greu decît ar fi trebuit să fie.

Îmi făcusem planul să revăd unele filme vechi, să mă uit prin pozele făcute în zilele cînd am fost fericiţi Jenny, eu şi copiii. N-am putut!

Măcar de n-ar fi pus piciorul în casă ....

Sîmbătă, 1 septembrie

Este ora 18,00... În mai puţin de două ore totul se va fi terminat; voi fi sfîrşit treaba... pentru

care Jenny şi-a dat viaţa ...

Dimineaţa mi-am petrecut-o verificînd din nou totul, ca şi cînd priveam calculele pentru prima oară. Nu trebuia scăpat nimic din vedere. Dar aveam astfel şi ceva de făcut, ceva cu care să-mi umplu timpul, ceva care să-mi şteargă gustul amar al zilei de ieri ...

Voi pune jurnalul pe biroul meu cu o scrisoare pentru Mary la vedere. Cînd totul se va fi terminat, lumea trebuie să ştie ce se întîmplase ...

La orele 20,00, în locul vocii Conducătorului Naţiunii, lumea va auzi vocea unei femei:

„Transmitem un anunţ important. Transmitem un anunţ important. La orele 20,03 repet 20,03 — Computerul Principal va fi scos din funcţiune, iar măsura rămîne definitivă. Din acest moment, fiecare individ, fiecare membru al autorităţii publice, fiecare organizaţie trebuie să acţioneze în mod independent. La orele 20,03, Fortăreaţa cunoscută sub numele de Castelul — care a adăpostit pe X2, dictatorul autointitulat Conducătorul Naţiunii, familia lui, guvernul şi ministerele — va sări în aer şi va dispărea de pe suprafaţa pămîntului. La orele 20,05, acolo unde a stat Fortăreaţa Tiranului, nu va mai fi decît o gigantică groapă. Ridicaţi-vă, fiţi liberi şi trăiţi în pace de-acum în vecii vecilor!"

Acesta era mesajul. Cu voia lui Dumnezeu, acesta va fi sfîrşitul lor. Totul se va petrece atît de repede că X2 nu va avea şanse să riposteze. Poate nici nu va şti... Pare nedrept ca după toată durerea, suferinţa, după tot răul pe care l-a făcut să moară aşa de uşor, atît de fără dureri... Pedeapsa va veni după... Asta dacă poţi crede că

mai există ceva „după". Dacă poţi crede că există ceva... nu doar un nimic vast, un cub gol de noapte care ne înghite. Dar, de-ar fi să fie aşa, nimic nu mai are importanţă... Este ca şi cînd nici n-am fi existat vreodată pe acest pămînt ...

SFÎRŞIT

Lector: DUMITRU IONCICĂ
Tehnoredactor: SILVIU ANGHEL
Coli ed.: 7, Coli tipo: 8, Dat la culeş: 23.08.1990.
Bun de tipar: 19.11.1990, Apărut: dec. 1990